Fantastic Club

SORIN ȘTEFĂNESCU

ZEE

EDITURA ALBATROS

Fantastic Club

Lei 7

ÎN ACEEAȘI COLECȚIE
au mai apărut:

Voicu Bugariu:
LUMEA LUI ALS OB

George Anania:
TEST DE FIABILITATE

Mihail Grămescu:
APORISTICON

În pregătire:

Liuben Dilov:
DRUMUL LUI ICAR

Lucian Ionică:
ZIUA CONFUZĂ

Fantastic Club

SORIN ȘTEFĂNESCU

ZEE

Roman

EDITURA ALBATROS – BUCUREȘTI – 1982

Ilustrația copertei : POMPILIU DUMITRESCU

1

Tatălui meu
și
mamei mele

Întîi a fost o pată... O simplă pată cu luciri slabe și contururi nelămurite în colțul ecranului. S-au apropiat cu precauție.

— Straniu obiect, murmură secundul.

Se apleacă ușor înainte, cu teamă parcă să nu alunge forma de pe ecran și, cu mîna dreaptă, răsucește încet un buton. Un dreptunghi se luminează mat. Curbe, însoțite de cifre ale căror valori se modifică rapid, încep să apară cu licăriri slabe. Degetele subțiri și albe se mișcă cu agilitate pe claviatura pupitrului.

— Structură organică !... Oho, și încă ce complexă ! exclamă continuînd să manevreze tot mai uimit aparatura.

— Clarifică imaginea, cere cu glas scăzut Panda. Apoi cu aceeași voce domoală, potrivindu-și pastila microfonului în dreptul obrazului tuciuriu :

— A t e n ț i u n e, a t e n ț i u n e ... Alarmă de gradul trei, repet... alarmă de gradul trei ! Cuplați sistemele de siguranță și supraviețuire !

Poate că era prematur dar, în lunga sa carieră de pilot, a învățat că în spațiu poți avea oricînd parte de surprize, astfel încît nici o precauție nu este de prisos.

— Ce formă ciudată ! Priviți, are o... excrescență într-o parte, continuă să comenteze cu o mimică stupefiată Aix.

Zece perechi de ochi se îndreaptă spre ecranul central.

— Lăsați imaginea și supravegheați aparatura... Ce indică analizatoarele ?

Glasul calm, ferm al comandantului rupe tăcerea ce se așternuse cîteva clipe în Sala de comandă și control. Atenția tuturor se îndreaptă către indicatoarele ce clipesc în culori multicolore pe pupitrul de comandă.

„STRUCTURĂ ORGANICĂ... GRAD DE COMPLEXITATE CINCI", se face auzită vocea plăcută a Ordinatorului. Timbrul cald, pronunţia clară, corectă, dar în mod special tonalitatea feminină declanşează în mintea lui Aix un amalgam de idei ce n-au nici o legătură cu informaţia furnizată.

„DIMENSIUNI — MAXIM: O MIE DOUĂ SUTE ZECE VIRGULĂ CINCI ŞASE TREI KILOMETRI... MINIM: ŞASE SUTE ŞAIZECI ŞI DOI VIRGULĂ OPT PATRU KILOMETRI. ACESTEA SÎNT VALORI ALE DIAMETRELOR CE"...

Aşa păţeşte mereu. Este secund pe nava asta de aproape o mie trei sute de zile şi tot nu a reuşit să se obişnuiască cu ideea că numai treizeci de zile din două sute, şi asta dacă ai norocul ca misiunea să se deruleze normal, poate să-şi ofere plăcerea de a admira nişte plete blonde şi picioare lungi de fată.

„...VIBRAŢII A CĂROR EVOLUŢIE ESTE PREZENTĂ PE ECRANUL NUMĂRUL CINCI..."

Categoric, nu poate decît să-i invidieze pe cei de pe Nava Bază...

O schimbare, nesemnificativă pentru început, dar suficientă să-i atragă atenţia, survenită în indicaţiile aparatelor, îl readuce cu toate simţurile în semiobscuritatea Sălii de comandă.

O pulsaţie străină îi gîdilă nervii. Freamătă uşor, plăcut mîngîiată de nevăzuta atingere. Unduirea lină a somnului o poartă în lumea realităţilor lui, deschizînd din cînd în cînd o mică fereastră către minuscula parte a conştientului rămasă de veghe. Visează... Imagini, gesturi, care cîndva, demult, o făceau fericită, se perindă, cînd mai leneş, cînd mai rapid prin faţa ochilor larg deschişi spre trecut ai fiinţei adormite. Fluviile de saad îi scăldau şi-i mîngîiau trupul. Prietenele.. Se fugăreau... Spaţiul.. era al lor.

Se scutură, vrînd parcă să lase să pătrundă pînă în cel mai ascuns ungher al fiinţei plăcerea amintirilor. Torentul imaginilor şi al senzaţiilor o invadează tot mai mult. Totuşi, undeva, în străfunduri, fărîma de raţiune rămasă trează, îi şopteşte monoton, parcă cu îndîrjire, că totul nu

este decît un vis, o simplă şi ridicolă nălucire. Refuză însă să se trezească. Nu-şi poate răpi voluptatea amintirii acelor clipe, a acelor valuri line, la început călduţe, apoi tot mai fierbinţi, care le invadau corpul. Au renunţat la joacă şi, rînd pe rînd, s-au lăsat în voia plăcerii care le amorţea, le anihila orice reacţie. Retrăieşte de parcă ar fi reale acele clipe de supremă fericire.

Un fior îi străbate trupul.

Ceva, ceva mai presus de conştiinţa ei o cheamă, încearcă să o smulgă din adîncul nefiinţei.

Vibraţia din capetele terminaţiilor nervoase se transformă într-o dulce senzaţie de căldură. RAŢIUNEA începe să se zbată încercînd să aducă în prezent fiinţa prinsă în capcana somnului amintirilor.

Oftează uşor. Se întinde. Căldura urcă tot mai mult în trupul relaxat şi moleşit de somn. Brusc, atinsă parcă o limită, ceva se crispează şi se rupe apoi în ea.

NU !...

Nu este p o s i b i l !... S e n z a ţ i a... Este aceeaşi... Aceeaşi care i-a ucis prietenele şi ar fi putut s-o ucidă şi pe ea...

Se smulge cu disperare din legănarea somnului şi începe să cerceteze cu spaimă spaţiul. Se strînge ghem şi, rotindu-se uşor, sondează tot mai speriată neantul. Imagini terifiante i se perindă cu repeziciune prin minte. Îşi aminteşte cum, după lungile clipe de uitare de sine, cînd îşi pierduse aproape orice control, căldura se transformase repede într-o fierbinţeală insuportabilă. Începuseră să-şi revină treptat. Prea tîrziu însă. O văpaie, o lamă de un alb orbitor despicase fluviul de saad. Rămăseseră numai ea şi Habe. Singure, buimăcite. În cîteva clipe totul se liniştise dar a trecut mult timp pînă cînd, încă dezorientate, îşi dăduseră seama, mai bine zis începuseră să realizeze, că sînt izolate într-un minuscul perimetru în care prezenţa saadului rarefiat cu greu le mai asigura existenţa. Scrutau neantul consumîndu-şi energia în vane chemări. Cu fiecare clipă scursă, speranţele erau spulberate una după alta. Spaţiul, presărat de trupurile inerte, arse sau sfîrtecate, ale celor cu care împărţiseră cu puţin timp înainte bucuria existenţei, le oferea un tablou a că-

rui grozăvie nu le părăsea nici în rarele și fragmentatele clipe de odihnă. Habe nu rezistase fricii. Sau poate fusese de fapt curajoasă ? Nu va ști niciodată. O văzuse doar cum se încordează și, ca un fulger violet, se aruncase înainte. N-avusese vreme să facă cel mai mic gest pentru a o opri. Străbătuse spațiul ca o săgeată, apoi, în clipa cînd trecuse DINCOLO, se dilatase brusc, explodînd în milioane de particule infime.

Planeta galbenă ce se rotește în jurul micului soare albastru trecuse de multe, de foarte multe ori pe lîngă ea, pînă cînd ultima fărîmă din Habe dispăruse. Se zbătuse disperată încă nenumărate cicluri cercetîndu-și capcana, fără a afla cea mai slabă speranță de scăpare. Într-un tîrziu, deprimată, se liniștise și, lăsîndu-se în voia destinului, renunțase la orice luptă.

Dar iată, este iar amenințată. Simte cum căldura crește. Se rotește tot mai speriată încercînd să localizeze direcția din care vine pericolul...

A găsit !

— Ei drăcia naibii ! Chestia asta o ia din loc, exclamă Aix. Distanța dintre noi se mărește rapid...

— Trec pe automat, anunță comandantul apăsînd febril claviatura de pe pupitru. În clipa următoare, pe micile ecrane de atenționare ce se găseau în fiecare cabină a navei, apăru următorul anunț scris cu litere de o șchioapă ce pîlpîiau intermitent :

ATENȚIUNE

REGIM ZBOR ·

ȚINTA SUB URMĂRIRE

— Își schimbă direcția, mormăie secundul.

Simte... simte cum se apropie iar. De ce, de ce și ea ? ! Marginea ! DINCOLO ! Acolo este moartea, moartea si-

gură... E neantul ! În spate, acel CEVA ce o urmărește și o înspăimîntă. Îi este frică... tot mai frică. Totuși... o fărîmă de speranță se zbate încă undeva, înlăuntrul ei. Poate mai există o șansă să scape. De-ar putea ști ce este acel CEVA...

Se agită înnebunită. Martori muți ai chinurilor ei, aștrii clipesc reci și parcă indiferenți. Căldura crește, crește, alimentînd cu energia ei teroarea ce-i sfîrtecă nervii.

Brusc decide ; își adună întreaga forță și, cu o hotărîre dictată de disperare, se repede spre mijlocul zonei cu saad.

Se oprește... Se răsucește, încercînd să întîmpine nevăzutul dușman.

O mînă invizibilă îi strivește în fotolii. Le strînge cu putere gîturile împiedicîndu-i să respire. Surprinși de evoluția neașteptată a navei, oamenii sînt incapabili să reacționeze. Ochii, injectați, privesc doar cu uimire ecranul ce afișează curba de zbor și pe care linia roșie ce taie constelațiile a prins a face o buclă tot mai accentuată. Senzația neplăcută de apăsare începe să dispară treptat lăsînd locul unui gust amar în cerul gurii.

— Ce frîne ! Ne înfigeam în ea ca un obuz ! rînjește secundul încercînd o glumă. Cu dosul mîinii stîngi șterge ușor broboanele de sudoare ce-i acoperă fruntea. Apoi, se apleacă și, cu cealaltă mînă, încearcă să clarifice imaginea.

„NE ÎNSCRIEM PE ORBITĂ ELIPTICĂ", se face auzit suavul glas al ordinatorului.

Panda ar vrea să aprecieze cît mai corect situația dar prima idee ce-i vine în minte i se pare de-a dreptul fantezistă. Rațiunea îl îndeamnă s-o respingă, dar comportarea „obiectului", a cărui formă apare încă nedeslușit pe ecran, mai ales datorită „anormalului" ei, nu poate fi decît o manifestare a gîndirii ; și încă a gîndirii inteligente !

S-au scurs puține minute de cînd a fost realizat contactul, concluzia însă nu poate fi decît una : în fața lor se află un „ceva" care judecă ; un lucru amorf nu poate „fugi", nu-și poate schimba evoluția atît de brusc și neprevăzut. Nu este neapărat necesară pentru această manifestare o inteligență deosebită dar, chiar și primitivă, este totuși inteligență. „Structura organică complexă" ;

dar aparatele pot da compoziția cu precizie numai pînă la o adîncime de circa trei sute de kilometri...

— Ce crezi că poate fi ? întreabă Aix cu glas scăzut, întorcînd spre el un obraz ce pare palid în luminile de control ale aparaturii.

Comandantul apleacă fruntea și-și privește degetele încrucișate pe centură. Nu răspunde. De ce ar face-o ? Și secundul poate cerceta aceleași date ca și el.

Prin tăieturile asemeni unor ambrazuri lăsate de pleoapele aproape închise, privirea i se oprește pe cadranul verzui al ceasului. Șapte minute, atîtea au trecut.

Se apleacă peste pupitru și apasă un buton :

„NU ARE ATMOSFERĂ... POSEDĂ CÎMP BIOENERGETIC", se face auzită vocea mașinii, sugerînd parcă răspunsul la întrebările, rostite sau nu, ale celor din jur.

„...DATELE PE CARE LE DEȚIN SÎNT INSUFICIENTE PENTRU A FORMULA O IPOTEZĂ ÎN LEGĂTURĂ CU PROVENIENȚA ȘI CALITATEA OBIECTULUI CERCETAT. CODUL SUB CARE A FOST INTRODUS ÎN MEMORIE ESTE : NK 0043 C...", continuă ordinatorul.

Un gest și vocea se topește în măruntaiele mașinii. Apoi, cu același tic de aranjare a pastilei microfonului, Panda spune :

— Secția Lamda... Secția Lamda...

— Lamda răspunde... Operator de serviciu, unu-opt, se aude un glas în difuzorul de bord.

— Pregătiți o sondă tip Explorator Galben zero unu patru... Anunțați cînd ați terminat.

— Pregătim Explorator Galben zero unu patru.

Panda se lăsă pe spate și privește cercetător printre gene forma întunecată de pe ecran. Se întreabă dacă procedează corect trimițînd un automat. Poate că este prudent să aștepte. De fapt, ce ar trebui să aștepte ? Să treacă timpul ? Și așa este în întîrziere față de graficul de întîlnire...

— Nu poate fi o planetă, îi rupe firul gîndurilor Aix.

Astru sau nu, forța care îl animă nu este oarbă. Aici este gîndire, decizie...

— Cred că..., începe să monologheze secundul.

— Lasă, să aşteptăm datele sondei, îl stopează Panda.

— Secţia Lamda... Sîntem gata pentru lansare... .

— Atenţiune, declanşat programul LANS trei...

„DISTANŢA PÎNĂ LA ŢINTĂ... CINCIZECI DE MII".

Privind în treacăt indicatoarele, Aix îşi scarpină cu arătătorul mustaţa, în timp ce cu vîrful piciorului drept împinge într-o margine a pupitrului. Sub impuls, scaunul se roteşte uşor de la stînga la dreapta şi înapoi, legănîndu-l plăcut. Bate mărunt darabana pe suprafaţa mată a bordului. Asta nu este viaţă. E o înfiorătoare monotonie. Nu faci decît să aştepţi şi iarăşi să aştepţi. Măcar de-ai şti ce. Dar nu, nu ţi se oferă această mărunţă satisfacţie. La plecare, ţi se pune în braţe harta cu ruta aproximativă şi ţi se spune cam aşa : „vedeţi, cercetaţi şi voi ce vă apare în drum, dar aveţi grijă să apăreţi la timp la întîlnire şi mai ales să nu ne faceţi necazuri". Cam asta este tot. De stabilit nu se stabilesc decît momentul şi locul rendezvous-ului cu Baza. În rest, nu le rămîne decît să spere că le va pica ceva nou, necunoscut, în colimator şi pot apoi să se considere nişte oameni norocoşi. Ca acum, de exemplu. Poate că este o aiureală ceea ce-i trece prin minte, dar înclină tot mai mult să creadă, ba este aproape convins, că acel CEVA care se află în faţa lor nu este o planetă ci, oricît ar părea de fantastic, o fiinţă, o Creatură monstruoasă prin dimensiuni, în raport cu tot ceea ce omul a cunoscut pînă acum. În plus, îi este imposibil să-şi imagineze cum a fost posibil să apară aşa ceva ! Au găsit-o în spaţiul liber şi, după cum se manifestă, dă impresia că nu o afectează cu nimic lipsa unui mediu propice vieţii, aşa cum îşi imaginează savanţii că ar trebui să arate. Se mişcă atît de lejer, încît este imposibil să nu te ducă mintea că „naşterea" acestei fiinţe nu s-a putut produce decît în spaţiu. Dacă acest eveniment s-ar fi petrecut pe o planetă, dimensiunile ei ar fi fost enorme şi deci uşor de detectat. Dar, pe distanţe imense de jur-împrejur, nu se găseşte decît un astru anemic în jurul căruia gravitează o planetă de mărime asemănătoare Pămîntului. Mai rămîne un singur lucru care, cel puţin teoretic, poate furniza o informaţie cu privire la natura acestei fiinţe : prezenţa moleculelor de amoniac exact în zona pe

care Creatura nu a părăsit-o nici o clipă. Oricum, amoniac nu se mai găsește decît la distanțe de ani-lumină de acest punct...

„ȚINTA LA PATRUZECI DE MII..."

Panda lasă brațele moi pe marginea fotoliului. Îl simte pe secund tresărind la auzul anunțului făcut de ordinator cu vocea-i catifelată. De cîteva secunde bune a căzut într-o muțenie care nu îi este de loc caracteristică. Prezența acestei Forme în imediata lor vecinătate probabil că i-a acaparat și lui complet gîndurile. Din mimica feței ușor mirate, dar pe care plutește aerul unui început de certitudine, intuiește că a mers pe același drum al raționamentului ca și el. Au în față o... Ființă. Și încă una care ori se hrănește cu amoniac, ori are nevoie de el ca omul de oxigen. Dacă această idee va fi confirmată de informațiile sondei, va putea spune atunci că expediția are o șansă cum nu știe să fi avut o altă navă de cercetare. Ar mai rămîne două enigme care vor trebui dezlegate : de ce numai în această zonă restrînsă se află concentrat norul de amoniac și de ce există numai un singur exemplar din acest NK 0043 C ? De fapt ar mai fi ceva : cu ce sau, mai bine zis, cum reușește să supraviețuiască, să-și întrețină existența și să se deplaseze ?...

„DISTANȚA PÎNĂ LA ȚINTĂ... TREIZECI DE MII..."

Probabil un cataclism de proporții cosmice sau, în orice caz, un eveniment de o deosebită violență a purtat norul sau l-a smuls dintr-o zonă bogată în amoniac și, odată cu el, această Creatură care se arată deosebit de speriată de prezența navei. Se întreabă ce anume ar putea provoca teama care o face să se zbată atît. Dimensiunile navei sînt total nesemnificative în comparație cu cele ale ființei care a rămas de cîteva minute imobilă în spațiu, parcă la pîndă. Deci ar putea fi exclusă ipoteza că o sperie imaginea propriu-zisă a rachetei...

„DISTANȚA PÎNĂ LA ȚINTĂ... ZECE MII..."

Ar mai rămîne cîmpul energetic ce înconjoară nava pe un spațiu imens. Curios este și faptul, dacă ideea îi va fi confirmată, că reacția este de frică... De ce nu de indiferență sau furie ? !...

„CINCI MII..."

Căldura nu mai crește. Este suportabilă. Acum, tensiunea care îi bloca rațiunea slăbind, poate scruta mai lucidă spațiul. Ultrasensibili, senzorii care îi acoperă trupul pe întreaga suprafață primesc avizi fluxuri de radiații. Le selectează, le analizează inconștient...

Grăuntele acela !... G R Ă U N T E L E !...

E L... Numai el poate fi... P r i m e j d i a... De acolo vine !...

Ce mic e s t e... Ce n e p u t i n c i o s pare...

Imaginea prietenilor sfîrtecați îi reapare în minte avertizînd-o rapid dar corect că se poate înșela asupra forței pe care acesta o conține.

F i r u l acela de materie... CUM poate e m i t E atîta energie ? !... T o t u ș i... E L este s u r s a !... Acum este sigură !...

În clipa următoare teama care îi stăpînea ființa se preschimbă în ură. Urcă încet dar sigur din adîncul ei, întunecîndu-i rațiunea.

Să d i s t r u g ă... D i S T R U G Ă...

Simte că a venit momentul să-și răzbune prietenii, să plătească pentru clipele de fericire furate. Ciclurile de deznădejde care au trecut privind resturile celor asemeni ei îi fulgeră un moment memoria. Trebuie să răzbune inerția și apatia care i-au chinuit mintea și trupul...

O arsură.

Un șoc pe membrana acoperită cu miliarde de receptori sensibili. Brusc, ura materializată în furie sfarmă fragilul echilibru al răbdării.

O izbucnire violetă a invadat brusc ecranul. În aceeași clipă, zguduituri zgîlțîie nava și sistemul de alarmă, urlînd și clipind din toate semnalizatoarele, pornește motoarele în regim forțat. Lucindu-și ochiul portocaliu, sistemul de protecție prin cîmp G începe să înghită avid resursele energetice ale navei. Dinspre masa inertă cu cîteva clipe înainte, tentacule violacee se aruncă nesățioase în spațiu. Săgetînd neantul, încearcă să apuce într-o încleștare ucigașă mica sămînță a inteligenței pămîntene. Șerpi sîngerii aleargă să se încolăcească în jurul tentaculelor, dînd viață haosului și cerînd moartea oamenilor.

— Ce dracu' ! exclamă secundul. Cu ochii aproape ieşiţi din orbite priveşte ecranul. Nava vibrează şi saltă bezmetic cînd frînată, cînd accelerată de motoarele care încearcă s-o scoată din zona periculoasă.

— Avem pierderi masive de energie !... Cîmpul de protecţie a scăpat de sub control !...

— Decuplează ! ordonă Panda.

Acele indicatoarelor, agitîndu-se frenetic, au un ultim spasm, căzînd apoi, vlăguite parcă, în punctul de zero. O sirenă începe să urle din nou semnalizînd astfel că nava a venit în contact cu un corp străin. Vibraţii tot mai accentuate străbat carcasa.

— Ne trage !

Încet, dar parcă implacabil, monstrul începe să-şi apropie prada. În centrul monitorului, în locul izbucnirilor violete, acum simple unduiri, se cască tot mai mult o prăpastie neagră. Un punct alb... Creşte... Devine roşiatic, transformîndu-se într-o spirală rotitoare ce acoperă tot mai mult ecranul. Se învîrte, se roteşte, lumina ei pulsînd şi înfigîndu-se în creierele oamenilor. Ochii tuturor celor din Sala de comandă se fixează pe imagine. Mandibulele cad, cad tot mai moi, lăsînd gurile larg deschise. Obrajii se scofîlcesc, iar ochii holbaţi, injectaţi datorită imobilităţii, sînt din ce în ce mai mult acaparaţi de halucinanta viziune ce animă ecranul.

Panda încearcă să mişte capul.

Măcar un milimetru... atît... să mute privirea... un milimetru... Prin ceafa înţepenită îi trec junghiuri de nesuportat. Ochii, deveniţi de un sîngeriu animalic, încep să-i lăcrimeze. Degetele se crispează cu disperare pe marginea fotoliului. Ar fi o moarte stupidă. Să ai salvarea la cîţiva centimetri şi să fii incapabil de cel mai mic gest. Vederea se împăienjeneşte.

Un milimetru măcar, strigă cu toată fiinţa.

Comandă muşchilor, adunînd ultimile rămăşiţe de energie pe care le mai are.

O zguduitură a navei şi, cu un efort supraomenesc, fracţiunea de spaţiu este cîştigată. Ameţit, cu obrajii uzi de lacrimile ochilor chinuiţi, se apleacă şi, apăsînd un buton întrerupe imaginea.

— Încărcătură AMAT, articulează cu greu, în microfon. Lansatoare... cinci... șase... șapte... Lansat.

Becuri roșii clipesc spasmotic. Trei curbe verzi apar pe un cadran. Revenindu-și din amorțeală, oamenii se precipită asupra aparaturii, rămasă pentru cîteva momente fără supraveghere.

— Evitați să priviți ecranul, spune comandantul frecîndu-și ușor ochii. Riscați o nouă transă hipnotică, ceea ce nu este de loc plăcut și nici de recomandat pentru situația în care ne găsim.

Apasă pe butonul aparatului de recepție și redare în vizibil. A alungat teama. Știe că acum poate rezistă imaginii halucinante. Treptat, calmul îi revine, iar gîndurile, rapide, profesionale, se canalizează efortului de a salva oamenii și nava. Privește ecranul fără ca rotirea de foc să-i mai anihileze voința. Trei scîntei albe, mici diamante strălucitoare ce se disting cu claritate, punctează tabloul. Simte cum nava se opune tot mai greu forței ce o antrenează către neființă.

Grăunțele de antimaterie se zbat în inima rachetelor lansate de navă, prizoniere ale cîmpului de forță ce le strunește energia.

O ultimă pulsație...

Trei flori albe se contopesc într-o orbitoare strălucire invadînd ecranul.

Vibrații haotice străbat nava...

Scăpată din încleștare, sfera argintie se avîntă brusc în spațiu asemeni unei bule de aer ce iese din adîncuri.

Striviți în fotolii de fantastica accelerație, oamenii încearcă să întindă brațele de plumb către aparatele salvatoare. Frînînd zborul nebun al navei, sistemele anti-G intră automat în funcțiune...

Brațele cad moi, iar trupurile tremură, stoarse și de ultima picătură de energie. Scăpate de enorma solicitare, piepturile se mișcă acum liniștit în ritmul respirației. Devenit parcă dintr-o dată reconfortant, zumzăitul ca de stup al aparaturii umple cu monotonia sa încăperea.

Masîndu-și cu grijă ceafa, Aix întoarce spre comandant o față schimonosită de un zîmbet ce se vrea vesel :

— Gata... distracția. Acum urmează să facem bilanțul.

Într-o oarecare măsură, trebuia să recunoască cu sinceritate că-i convenea de minune situaţia creată. Din prima clipă de liniște se şi gîndise la posibilitatea întoarcerii la Bază. Dacă stricăciunile erau suficient de importante, atunci neîndoios că va avea parte de un concediu nesperat nici în cele mai optimiste planuri ale sale. Jubilează gîndindu-se că primul lucru pe care îl va face va fi o vizită surpriză la „Zodiac" unde se vor afla, mai mult ca sigur, o mulţime de prieteni şi, mai ales, prietene. Cîteva clipe se mustră cu indulgenţă pentru gîndurile nu tocmai grijulii pe care le avea pentru expediţie, dar îşi revine repede din „slăbiciune" spunîndu-şi că în ceea ce-l priveşte a făcut tot ce se putea face, iar dacă s-au petrecut anumite lucruri... neplăcute, nimeni nu poartă vreo vină.

Cu bărbia în piept, fixînd pe sub arcadele ochilor muchia lucitoare a panoului din faţa sa, cu mişcări parcă de automat, comandantul desface chinga principală de siguranţă.

— Aix, convoacă, te rog, Consiliul peste o oră, spune continuînd să privească în gol. Fă cu ajutorul ordinatorului şi un raport cu privire la starea navei şi a rezervelor de energie.

Sprijinindu-se apoi de marginea fotoliului, se ridică anevoie şi porneşte spre uşă. Silueta-i subţire rămîne cîteva clipe în faţa ieşirii, de parcă ar dori să mai adauge ceva. Ezită. Se răzgîndeşte şi porneşte hotărît pe culoar, însoţit de privirile curioase a celor din Sala de comandă.

— Datorită consumului excesiv de energie cît şi a avariilor produse, este absolut necesară întreruperea temporară a expediţiei. Există două soluţii : fie să încercăm a ne descurca singuri, completînd rezervele din ceea ce ne poate oferi vreun astru aflat în apropierea zonei în care ne găsim, deci uşor de atins, fie renunţăm la programul de explorare şi ne îndreptăm către nava Bază...

Vorbitorul se opreşte pentru cîteva clipe. Îşi potriveşte ochelarii pe coama subţire şi încovoiată a nasului. Apoi, arătătorul mîinii drepte coboară pe obraz, pe bărbie. Rîcîită încetişor, barba nerasă de cîteva zile scoate un sunet de hîrtie abrazivă.

Toate privirile sînt ațintite spre ecranul care acoperă aproape un întreg perete. Diagrame, cifre, simboluri, clipesc, dispar și apar cu repeziciune, rămîn imobile strălucind verzui, ca apoi, animate parcă de o voință proprie, să se agite iar, într-o continuă transformare.

Omul tușește de cîteva ori încercînd să-și dreagă vocea. Apoi continuă :

— Din fericire, avem posibilitatea să încercăm continuarea programului, deci să nu apelăm la ajutorul Bazei... Iată și de ce : după cum știți, ne aflăm în imediata vecinătate a unui sistem format dintr-un astru și o planetă. Nu am cunoștință cîți dintre dumneavoastră au avut timp să citească nota informativă care v-a fost pusă la dispoziție nu cu multe minute în urmă. Drept urmare, pentru a nu se crea confuzii și a se evita astfel discuțiile inutile, voi face un rezumat al ei, astfel încît să fie facilitată luarea unei decizii... Planeta are o culoare dominant galbenă, iar ca mărime este comparabilă cu Pămîntul. În urma analizelor efectuate de la distanța la care ne aflăm și cu mijloacele de care dispunem, s-a constatat că în subsol, la mică adîncime, se găsesc zăcăminte bogate în elemente supergrele, absolut necesare sintezei combustibilului navei.

Cu coatele rezemate de marginea mesei, Panda vorbește fără să-i privească pe cei prezenți. Îl apasă un neplăcut sentiment de culpabilitate care-l face răspunzător pentru pericolul prin care a trecut expediția. Nu, n-a fost o greșală că a ordonat cercetarea Creaturii, ci că nu a fost suficient de prevăzător. Exact ceea ce își repetă de zeci și sute de ori că trebuie să facă.

Degetele, ținute împreunate, se frămîntă, trădîndu-i nervozitatea. Aix, privindu-l cu coada ochiului, își spune că degeaba se zbuciumă „bătrînul". Dacă crede cumva că mai exista o altă soluție în afara celei de a distruge Caracatița, atunci se înșeală. A vrut s-o cerceteze. Dacă n-a stat potolită, nu comandantul este de vină. Din contră, el s-a purtat admirabil și în plus a fost și deosebit de prudent. Lucrul acesta îl va susține cu toată tăria și în fața Comisiei de Anchetă atunci cînd vor reveni la Bază. Și va mai spune că, cu o bestie ca cea peste care au dat și care de la început s-a arătat a fi niței isterică, trebuie să fii

de-a dreptul nebun ca să te porţi cu mănuşi, atunci cînd vrea să te înhaţe. Zîmbeşte pe sub mustaţă şi se foieşte uşor în scaun, cu scopul nemărturisit de a-şi trezi şeful din visarea în care căzuse de cîteva clipe.

Răspunzînd parcă îndemnului, Panda ridică privirea :

— Decizia pe care vă cer să o luaţi este de a hotărî coborîrea sau nu pe această planetă... Avertizez că există posibilitatea ca în zonă să se mai afle şi alte exemplare de fiinţe asemănătoare celei întîlnite mai înainte şi a cărei distrugere biologii mi-o vor imputa mereu. Dacă îmi permiteţi să fac o glumă, aş putea spune că există totuşi un cîştig : am aflat astfel că asemenea Creaturi pot fi distruse. Aştept să vă exprimaţi opiniile şi să hotărîm împreună ce drum vom urma de acum încolo.

Cîteva clipe de tăcere, apoi un glas uşor sîsîit şi tremurător se face auzit în liniştea sălii :

— Aş avea de făcut şi eu cîteva observaţii.

Nasul curbat, prelingîndu-se parcă peste buzele subţiri, se acoperă de pete roşiatice. De o parte şi de alta a acestui apendice, doi ochi mici şi mijiţi, încît este aproape imposibil să-ţi dai seama dacă sînt sau nu deschişi. Ştie că nu prea este agreat dar acest lucru parcă îl stimulează de fiecare dată să fie cît mai acru cu putinţă.

— După cum ştim cu toţii, continuă vorbind aproape fără să desfacă buzele, facem parte dintr-o expediţie a cărei activitate este condusă de către Consiliul Suprem al navei Bază Lagrange trei... Deci noi, cei de faţă, răspundem, sîntem direct răspunzători în faţa acestuia pentru orice decizie importantă pe care o luăm.

Ridică fruntea împungînd văzduhul cu bărbia. Îşi spune că orice început este greu, dar, pînă la urmă, îi va pune el cu botul pe labe pe toţi aceştia... nici nu ştie cum să-i califice.

— Dacă cei în drept ar fi informat la timp acest organ de conducere despre prezenţa în zona noastră a unui corp a cărui manifestare era cel puţin ciudată, cu siguranţă că nu ne-am fi trezit în această situaţie. În plus, am convingerea că fiinţa pe care am distrus-o acum cîteva ore pentru a ne salva, ar trăi încă şi ar fi putut fi astfel cercetată cu mijloace adecvate de care dispune Baza.

Observînd că secundul deschide gura să spună ceva, se precipită :

— Un moment, vă rog, încă nu am terminat... Deci, cum spuneam, multe neplăceri puteau fi evitate... Aș putea pune următoarea întrebare, penibilă pentru comandantul nostru : de ce nu a informat conducerea grupului expeditionar înainte de a porni acțiunea de „vînare" a obiectului codificat NK 0043 C ?... dar nu o fac... Mă voi mărgini doar la a-mi manifesta dorința ca, măcar acum, să fie anunțat Centrul asupra problemelor ivite și să fie cerute, sper că nu rănesc orgoliul nimănui, indicații asupra a ceea ce avem de făcut în continuare.

Glasul i se curmă brusc. Nu mai are intenția să continue. Fie că va fi sau nu anunțată nava-comandant, el personal și-a făcut datoria și va avea grijă să noteze în carnetul de însemnări toate abuzurile săvîrșite de conducerea navei. Speră că, la înapoiere, aportul lui la lămurirea problemelor create de acest Consiliu incompetent va fi bine apreciat și... răsplătit.

Își freacă ușor palmele pe sub masă. Gest reflex de satisfacție anticipată, dar pe care este conștient că trebuie să-l facă fără martori.

Aix simte că este gata să explodeze. Nu poate înțelege cum a ajuns neisprăvitul ăsta printre membrii expediției. Mîna fermă a comandantului îi apasă dosul palmei pe masă, frînîndu-i gestul de nervozitate.

— Cred că obiecția ridicată de stimatul nostru coleg este justă... Voi anunța conducerea expediției... Prima mea datorie însă, înainte de a face acest lucru, este de a cunoaște opinia dumneavoastră, a Consiliului acestei nave, spune Panda împungînd cu arătătorul luciul mesei.

2

Fragment din Jurnalul de bord al navei CALIPSO
data : 3136

„(...) AVÎND CA DOMINANTĂ CULOAREA GALBENĂ CU O NUANȚĂ MARONIE. DIN LOC ÎN LOC. SE

POT OBSERVA ZONE DE UN ALBASTRU-VERZUI DAR, CA O MENȚIUNE, SUPRAFAȚA LOR ESTE EXTREM DE REDUSĂ (...) ÎN EMISFERA SUDICĂ, ELE SE GĂSESC ÎN NUMĂR FOARTE MIC, ÎN TIMP CE ÎN CEA NORDICĂ, APROAPE DE POLUL PLANETEI, SE AFLĂ CEA MAI ÎNTINSĂ ARIE CARE PREZINTĂ ACEST COLORIT. ANALIZELE EFECTUATE CU AJUTORUL APARATURII DE BORD INDICĂ SILICIUL, ELEMENT DOMINANT AL SOLULUI. ATMOSFERA CONȚINE ÎN PROPORȚIE DE NOUĂZECI ȘI TREI VIRGULĂ ȘAPTE LA SUTĂ ARGON. DIN (...) ÎN EMISFERA SUDICĂ, ZONE CARE PREZINTĂ FORME DE RELIEF CONCENTRICE. SÎNT ÎN NUMĂR DE TREI ȘI DISPUSE DUPĂ O LINIE APROXIMATIV PARALELĂ CU ECUATORUL. FIECARE ESTE FORMATĂ DINTR-UN NUCLEU DE CULOARE MARONIE, ÎNCONJURAT DE INELE APROXIMATIV CIRCULARE DE DIAMETRE DIN CE ÎN CE MAI MARI. CU CÎT SE DEPĂRTEAZĂ SPRE EXTERIOR, NUANȚA DEVINE TOT MAI DESCHISĂ, PÎNĂ CE TRECE ÎNTR-UN GALBEN APROXIMATIV UNIFORM. (...)

NICI UNA DIN FORMELE DE RELIEF NU DEPĂȘEȘTE COTA DE PLUS O MIE METRI. (MENȚIUNE : TOATE DATELE REFERITOARE LA OBSERVAȚIILE FĂCUTE ASUPRA ACESTUI ASTRU SÎNT PREZENTE ÎN NOTA TEHNICĂ DE CERCETARE ȘI EXPLORARE.)

CA LOC DE ATERIZARE A FOST ALES UN PLATOU ÎN EMISFERA NORDICĂ, ÎN APROPIEREA UNEIA DIN MICILE PETE ALBASTRU-VERZUI CARE PUNCTEAZĂ FAȚA PLANETEI...

— Terenul ?...
— La o primă cercetare nu prezintă pericole...
— Cîmpuri periculoase ?...
— Nimic de semnalat...

Comandantul privește încă o dată aparatura din fața sa. Pe monitor, panorama galbenă a solului planetei seamănă izbitor de mult cu un deșert pămîntean.

— De acord cu semnalul verde ?...

Aix tace cîteva momente. Răsucește cu atenție un buton apoi răspunde cu o voce clară :

— De acord cu semnalul verde...

Panda desprinde, cu o mișcare lentă a mîinii, microfonul din suportul său. Îl apropie de buze. O clipă, simte atingerea răcoroasă a plasticului carcasei. Cu degetul mare apasă pe declanșator, deschizînd comunicația generală. Imediat, un dreptunghi de mărimea unei pagini de caiet se aprinde, luminînd verzui pe panoul din fața sa.

— Atențiune !... Echipele de intervenție... Vorbește Panda... Aveți semnal verde. Începeți faza unu din Programul Albastru... Începeți faza unu din Programul Albastru...

Cu același gest executat parcă cu încetinitorul, repune în suportul său microfonul, întrerupînd legătura. Așteaptă, privind lumina verde de pe panou. Trec cîteva secunde. Un careu de mici dimensiuni se aprinde în colțul din stînga sus al dreptunghiului. Are o strălucire albastră, sidefie. Clipește cîteva momente, în semn de atenționare, apoi strălucirea se stabilizează.

— În regulă, Aix, băieții au pornit... Mă duc să mă echipez și eu.

Panda se ridică, cu intenția de a părăsi Sala de Comandă. Aruncă o ultimă privire monitorului. Se oprește brusc.

— Cine-i ăsta ? întreabă nervos împungînd cu degetul în direcția ecranului. De ce nu poartă combinezonul roșu ?

Aix privește și el. Mărește imaginea. L-a recunoscut. Este singurul din echipaj care are această emblemă.

— Ăăăă...

Comandantul l-a recunoscut și el însă.

— Nu încerca să-i iei apărarea. E Alex, psihologul, nu ?... Știu că sînteți amici, dar prietenia cu ofițerul secund nu înseamnă automat și dreptul de a păși primul pe o planetă necunoscută... Te rog să-i comunici că dacă nu se încadrează în disciplina de pe navă, la întoarcere, pe Lagrange mă voi îngriji personal să fie suspendat suficient de mult ca să aibă timp să se lecuiască de aceste apucături.

Panda nu mai aşteaptă confirmarea secundului. Se răsuceşte pe călcîie şi, cu paşi lenţi şi mari, părăseşte Sala de comandă.

D Oa re... De ce ?..
F oRMA ? !
Străluceşte... forMA... Cine... esTe ?...
O formă lunguiaţă şi minusculă îşi face apariţia. Se deplasează încet, abia sesizabil.
O simte !... O s i M t E... Pulsaţia... E f l u v i i l e..:
Un fior plăcut îi străbate fiinţa.
Îi simte presiunea dulce şi incredibil de slabă.
CE este ?... C E e S t E ?...
O înconjoară cu efluviile sale, încercînd s-o simtă mai bine, s-o cunoască.
Ceva apare pe faţa netedă a obiectului străin. O gaură... O gaură neagră... Brusc, vomită o puzderie de forme lunguieţe asemănătoare primei.
Au în partea superioară o sferă strălucitoare în razele soarelui albastru. Se mişcă iute şi de neînţeles pentru fiinţa care le urmăreşte, nevăzută dar tot mai curioasă, mişcările. De pe suprafaţa lor se desprind alte obiecte. Rămîn pe sol cîteva clipe. Apoi sînt purtate sau rostogolite cu ajutorul a două excrescenţe subţiri. Se agită necontenit.
Un nou dreptunghi întunecat. Rupe faţa argintie a obiectului. Din pîntecul lui se revarsă acum forme avînd culori şi aspect extrem de variate. Au nenumărate asperităţi. Alunecă uşor deasupra solului. La trecerea lor simte o lejeră presiune. Realizează brusc că radiaţia pe care o emit este diferită de cea a formelor lunguieţe. Acestea din urmă au efluvii asemeni particulelor, miliardelor de particule care îi compun fiinţa.
AtuNCi...
F o R m e l e alungite..:

Qz.L.003/5409
H.W.U / 32

emitent	C.S.Z.	LAGRANGE TREI
primeşte	CALIPSO/	U.C. 022
data	3137	

COMUNICARE No. C 27

Referitor la Raportul No. C 331/mC vă informăm că nava auxiliară EPSILON / U.A. 07 are ordin să se deplaseze în direcţia astrului pe care vă aflaţi —NL 3001.
MISIUNE :
1. asigurarea asistenţei necesare grupului dumneavoastră pentru repunerea în stare de funcţionare a navei CALIPSO;
2. va pune la dispoziţia comandantului navei CALIPSO caseta cu numărul de cod C.S.Z. 02371 NN, conţinînd indicaţiile C.S.Z. privind sarcinile grupului CALIPSO din momentul atingerii potenţialului de zbor.

ATENŢIE
grupul EPSILON / U.A. 07 va atinge orbita NL 3001 la circa şaptezeci de ore de la emiterea prezentei comunicări.

succes
aici se încheie mesajul.

Gîndeşte, gîndeşte febril. Simte cum tensiunea creşte şi totul se încordează în ea. Este ca atunci cînd a căpătat un nume.

ZEE... aşa se numeşte...Zee...

Înainte, cînd gîndurile, ideile îi gravitau în jurul propriei existenţe, conştiinţa încerca să se agaţe de ceva, de un simbol, de orice ar fi deosebit-o net de tot ceea ce simţea că nu este EA. Ştia, nu putea să-şi explice cum, dar ştia că este ALTCEVA.

Cu multe, nenumărate cicluri în urmă, cînd soarele albastru nu era ca acum, brusc în conştiinţă îi apăruse simbolul :

Zee !... EU... Z e e... Z E E...

Îşi aminteşte că repetase în neştire acest simbol. Din acea clipă se simţise mai puternică, infinit mai puternică. Cînd prin toată fiinţa alerga acel impuls anume, acel cod care îi sintetiza existenţa, trăia cu ciudata senzaţie că se vede, că de undeva, din exterior, îşi poate contempla în-

treaga structură și existență. Era ca și cum s-ar fi aflat în două locuri simultan. Tot ce înainte fusese nebulos, invadat în ceturi, imposibil de conturat, prindea în acele clipe realitate palpabilă, umplînd golurile cu certitudini. Începuse să știe ceea ce nu știa, și atunci dorise să cunoască tot, să stăpînească tot. Și stăpînește. Planeta este a ei. Nimic nu i-a rezistat.

O clipă, curgerea lină a gîndurilor se frînge. Greșește cînd își spune că a cucerit totul. Au rămas Aaaii. Doar ei. Sînt puțini, totuși au rezistat. Dar vor fi din ce în ce mai puțini. Pentru ea, timpul nu are semnificație. Sesizează doar că totul în jur se desfășoară ciclic : lumina—întunericul, frigul—căldura, totul.

Acum însă este speriată, dar și curioasă. Simțurile îi sînt tot mai mult atrase de acele mici creaturi care îi presează puțin corpul. Aaaii, apăruți pentru cîteva clipe în memorie, sînt dați uitării.

Se concentrează asupra formelor. Trebuie să știe ce sînt. Ciclurile au trecut, unul după altul, iar ea a învățat că întotdeauna va exista ceva nou, necunoscut, ceva de aflat. A observat că, pe măsură ce învață tot mai mult, fapte a căror existență nici n-o bănuia își fac apariția arătîndu-i parcă, de fiecare dată, că nu știe mai nimic. Dar, în loc să renunțe, fiecare orizont deschis i-a zgîndărit și mai mult dorința de a afla, de a afla mereu.

Planeta o cunoaște în întregime. Știe însă că DINCOLO începe cu adevărat necunoscutul. O simte. Iar aceste mărunte forme, care se mișcă parcă cu nepăsare, vin de ACOLO.

Începe să freamăte de curiozitate.

O zguduitură. În clipa următoare o durere surdă îi străbate ființa.

— E al dracului de dur solul ăsta ! exclamă unul din operatori. Priviți... N-am reușit să facem decît găurica asta, continuă cu un ton amărît adresîndu-i-se lui Vaar.

Acesta însă nu-l ascultă. Cu figura lungită de uimire privește nisipul. Scutură din cap, clipește des apoi, se răsucește pe călcîie și pleacă fără a scoate o vorbă. Operatorul rămîne parcă blocat, cu mîna întinsă spre gaura făcută de explozie în carnea planetei, urmărind din pri-

viri spatele lat al geologului care se îndepărtează legănîndu-se uşor. Mormăie ceva despre legătura dintre şefi şi dracul, apoi, oftînd, se pregăteşte să instaleze o nouă încărcătură.

Fără a bănui gîndurile de loc măgulitoare pe care le are unul din subalterni pentru persoana sa, Vaar se îndreaptă gînditor către intrarea în navă. Urcă treptele, intră apoi în camera de transfer în care, cu toate că spaţiul nu prea îi permite, începe să se plimbe nervos în aşteptarea schimbării atmosferei. În sfîrşit, becul verde se aprinde însoţit de un bîzîit de avertizare. Uşa care dă spre culoarul central se deschide cu cu sîsîit uşor. Intră grăbit, scoţînd din mers casca. Este complet nedumerit. Nu poate înţelege ce anume s-a petrecut cu particulele. În loc să fie spulberate de explozie, au căzut imediat pe sol, atrase parcă de un magnet. Analizele preliminare au arătat că sînt făcute din siliciu plus, în proporţie infimă, un element cu proprietăţi electrice, de fapt un gaz destul de complex, dar oricum gaz, nu fier ! Poate era mai bine să fi asistat la o nouă detonare, îşi zice uimit, neştiind cînd a ajuns în navă. Priveşte cîteva clipe în jur, complet absent. Prin minte îi trece ideea că, oricum ar răsuci datele, densitatea ansamblului rămîne tot extrem de redusă.

Se izbeşte de un container aflat în drum. Icneşte de durere şi se apleacă să-şi frece fluierul piciorului. Pentru cîteva momente este absorbit de arsură uitînd complet de motivul neatenţiei sale. Se îndreaptă apoi de spate şi continuă drumul spre laboratorul de geologie. Nu face însă decît cîţiva metri şi, brusc, o rupe la fugă, săltînd caraghios într-un picior şi murmurînd :

— Le atrage... bineînţeles că asta este... Repede în laborator, să facem o încercare...

PaRtiCuLE...

T r e B u i e... să LE... reţINĂ... Să nu l e piaRDă C o n-TROlul... Haos u l LOR... pieRdEreA conştiinţei de S I N E...

Nu, poate că, odată, cînd planeta era bîntuită de furtuni puternice, iar corpuri din materie amorfă venind din spaţiu îi muşcaseră faţa, fusese foarte aproape de a nu

mai fi Zee. Nu lipsise mult ca să fie din nou NIMENI... Nu voia să fie iar NIMENI...

N i m e n i... ceVa... SE r o t e ş t e... mai R E peDE... mai Î n c e t... se mişCĂ în T o a tE dire Cţi i Le F i i N ţ e i EI ale că REi MarGIni NU le-ar mai cUNoaşTE...

Se z B a t e, TE d-o a R e, nU ş t i I UnD e, NU ş t i i de CE, apoi se l i Ni ş T E ş t e... ca să i z bucneasCă în A L T loc... loc N E C U N O S C U T dar pe c a R e îl si M ţ i în FI iNţa TA... a şti T O T sau N I m i c ? !... NU ştii... M e r E U se nasc în T i N e l u c R u R i ce trag parcă spre P L Ă C E R E... apoi t e a R U ncă în D U R E R E... Vrei să afli D A R nu ştii C E... Vrei să V E z i dar NU ştii să priveşti şi nici încotro să t e u Iţi... N U U !... Zee vrea să rămînă tot Zee !... Ş t i e u n d e să P R i v e AS că... VR e a... ş t i E ce vrea... V r e a ca F o r m e L e m i c i în c a r e S i m t e R a ţ I U n e a...

R a ţ i u n E a...

Nu ş t i e... S i M T e... A t î T... E L E... sînt r A ţ i u n i.

Nelămurită la început, dorinţa i se conturează tot mai clar. Nu ştie din ce a pornit, nu ştie ce o împinge să vrea, dar vrea, vrea să le folosească puterea, să le folosească energia, să le folosească raţiunea.

V r e A... D I N C O L O... să aJ u n G ă... E L E... fo R-mE l E... vin de A C O L O... E L E... O vor aJ u t A... le va foLosi F O R ţa, e n e R g i A...

Fenomenul s-a declanşat pe neaşteptate.

Pe un cer de un violet deschis, nepătat de nici unul din norii portocalii care pluteau cîteodată, purtaţi leneş de curenţii de aer, prin atmosfera planetei, nisipul s-a ridicat în coloane a căror vîrf se pierdea în înalt. Trombe galbene, cu sclipiri verzui în razele soarelui albastru, se învolburau, născîndu-se din dunele deşertului.

Izbucnită subit, furtuna i-a găsit pe oameni nepregătiţi. Cîteva minute, au alergat dezorientaţi între navă şi aparatura debarcată care acum era răsturnată sau ridicată cu o forţă neobişnuită şi sfărîmată de stîncile ce apăruseră, dezvelite de stratul de nisip măturat de tornade. O furtună ciudată : deşi particulele de nisip erau violent antrenate, totuşi, nici o pală de vînt nu-i obliga pe oameni să se aplece sub forţa ei. În primele momente, surprinşi de brus-

cheţea manifestării, aceştia n-au reuşit să-şi dea seama de acel CEVA anormal care caracteriza fenomenul ai cărui martori erau. Treptat, au observat cu uimire cum, de pe suprafeţe nu prea mari, un sorb uriaş aduna particulele într-o coloană compactă. Apoi, ca un vîrtej, spirala a cărei bază se afla pe sol a început să se deplaseze. Mişcarea nu era însă haotică, ci părea supusă unei forţe, forţă a cărei natură şi scop scăpa înţelegerii oamenilor, transformaţi acum în simpli spectatori.

Cercurile descrise de vîrtejuri pe suprafaţa solului făceau să dispară şi ultima particulă de nisip, dezvăluind astfel un teren vălurit, presărat cu sfărîmături de roci. Crescînd în înălţime, coloanele au început apoi să se arcuiască, vîrful lor îndreptîndu-se către pămînt, atingîndu-l undeva, departe, aproape de linia orizontului. Apoi, cînd ultimile grăunţe de nisip au fost îndepărtate de pe o mare suprafaţă în jurul navei, coloanele au dispărut, lăsînd în urma lor o atmosferă de teamă şi nelinişte.

Extras din BULETINUL INFORMATIV No. 0147

:..REFERITOR LA FENOMENUL ÎNREGISTRAT LA DATA DE 3138 ORA 8, 31 min. 17 sec.
LA ORA 8,34 min. 05 sec.

A.

PREZENTARE

. . . . . .

PE PARCURSUL DESFĂŞURĂRII FENOMENULUI A CĂRUI DESCRIERE A FOST FĂCUTĂ ANTERIOR, NU A FOST OBSERVATĂ NICI O MIŞCARE ATMOSFERICĂ SEMNIFICATIVĂ. SINGURA MANIFESTARE CARE AR PUTEA FI PUSĂ ÎN LEGĂTURĂ CU EVENIMENTUL CE FACE OBIECTUL DOCUMENTULUI DE FAŢĂ O CONSTITUIE CREŞTEREA ACCENTUATĂ A POTENŢIALULUI ELECTRIC ÎN ZONA MENŢIONATĂ, POTENŢIAL CU VECTORI ORIENTAŢI DUPĂ DIRECŢIILE COLOA-

NELOR FORMATE DIN PARTICULELE SUBSTANȚEI DOMINANTE PENTRU SUPRAFAȚA PLANETEI.

Pentru valorile parametrilor măsurați a se consulta ANEXA 0147/02

B.

CONCLUZII

1.

CAUZA POSIBILĂ :

FENOMEN DE NATURĂ ATMOSFRICĂ CE NU POATE FI EXPLICAT ÎN ACEST MOMENT PE BAZA INFORMAȚIILOR DEȚINUTE LA DATA DESFĂȘURĂRII LUI.

2.

CAUZA PROBABILĂ :

GRANULELE DE NATURĂ SILICIOASĂ PREZINTĂ PROPRIETĂȚI ELECTRICE CARE LE PERMIT, LA APARIȚIA UNOR POTENȚIALE SIMILARE CELOR DESCRISE LA PUNCTUL *A*, SĂ-ȘI MODIFICE POZIȚIA ÎN SPAȚIU, PE DIRECȚII CONTROLATE DE VECTORII DE CÎMP.

C.

RECOMANDARE :

PREZENTUL DOCUMENT VA FI COMPLETAT PE MĂSURA APARIȚIEI DE NOI DATE SUSCEPTIBILE A CLARIFICA FENOMENUL DESCRIS.
A SE MENȚIONA : DATA, ORA, DESCRIEREA INFORMAȚIEI, DOCUMENTE DE PREFERINȚĂ. FIECARE NOUĂ OBSERVAȚIE SE VA MARCA

„NOTA No. X" UNDE „X" ESTE NUMĂRUL DE ORDINE.
AICI SE TERMINĂ TEXTUL DE BAZĂ.

NOTA No. 001

DATA 3138
ORA : 19,15 min.

DESCRIEREA INFORMAȚIEI :

IPOTEZA EMISĂ LA PUNCTUL B 2 DIN TEXTUL DE BAZĂ A FOST CONFIRMATĂ EXPERIMENTAL. ÎN MOMENTUL EMITERII NOTEI DE FAȚĂ, NU SÎNT ÎNCĂ CUNOSCUTE CAUZELE APARIȚIEI MANIFESTĂRILOR ELECTRICE.

DOCUMENTE DE REFERINȚĂ :

EXPERIENȚELE CARE AU CONFIRMAT IPOTEZA DE LA PUNCTUL B 2 DIN TEXTUL DE BAZĂ SÎNT DESCRISE DE SECȚIUNEA T23 DIN DOSARUL NL 3001. APELAȚI COD : EX. T23 AAT GALBEN NL 3001.

— În zona C3—11, în urma forajelor efectuate, au fost descoperite, la diferite adîncimi, pungi și canale, formînd o rețea care are legătură cu suprafața solului. Toate sînt pline cu același tip de materie silicioasă. Vreau să atrag atenția că denumirea de „nisip" este improprie și nu reflectă calitățile acestei substanțe... Îmi dau seama că numele este datorat aspectului foarte apropiat, la prima vedere, cu al nisipului, mai bine zis cu un anume sortiment de nisip terestru.

În sala dreptunghiulară erau adunați cei șapte șefi ai secțiunilor științifice. Stau înfundați în scaune încercînd să fie atenți la cele spuse de Vaar Johanson. Unu, doi, par realmente interesați, dar restul manifestă o sensibilă stare de agitație și o preocupare evidentă pentru sistemul de ventilație. Probabil defect, acesta face ca, după circa două ore de ședință, atmosfera să fie greu de suportat. Careva se foiește pe scaun și spune vecinului că n-ar fi rău deloc

dacă puturoşii de la întreţinere ar strica şi uşa, dar în poziţie deschisă. În acest fel şi-ar justifica pîinea pe care pînă acum au mîncat-o de pomană. Cel interpelat, un individ plinuţ, care îşi şterge din cînd în cînd chelia cu o batistă cu buline roşii, nu pare deloc dispus să-şi părăsească fotoliul şi să dea astfel curs disimulatei propuneri de a se ridica şi a deschide uşa. În ceea ce-l priveşte, se simte foarte bine şi aşa. Deschide în concluzie gura, cu intenţia de a da o replică indolentă...

— Am impresia că pe unii îi interesează prea puţin cele expuse de mine, spune Vaar, iar cuvintele cad asemeni unui duş rece peste atmosfera amorţită din sală. Probabil că este necesar să atrag atenţia că nu stăm la palavre, ci ne-am adunat aici ca să găsim modalităţi pentru a asigura securitatea expediţiei !...

Luarea de poziţie are efect. Cei plictisiţi încep să tuşească uşor, apucaţi parcă de o subită criză de astm, par a nu-şi mai găsi locurile în fotolii, roşesc jenaţi şi întind gîturile toţi, numai ochi şi urechi.

— Buuun... Să continui deci... În momentul descoperirii zonelor cu granulele menţionate, acestea s-au „retras", mai corect spus au executat o deplasare, însoţită de manifestări similare celor la care am fost cu toţii martori. Mişcarea s-a făcut pînă la o zonă care corespunde la suprafaţă graniţei create în urma furtunii din douăzeci şi şapte.

Pe ecranul care acoperă un perete încep să apară imagini.

— Se poate observa cum aşa-zisul „nisip" se deplasează prin crăpăturile din pămînt, ca şi cum ar fi atras de un uriaş aspirator. Simultan, în apropierea zonei de demarcaţie de la suprafaţă, în unele locuri s-au format acele ciudate coloane de pulbere care au preluat, se pare, surplusul de granule, transportîndu-l în regiuni imposibil de determinat în acel moment... Mai tîrziu, am încercat să descoperim măcar o fărîmă din particulele care ocupaseră golurile din sol, dar, aşa cum s-a întîmplat şi la suprafaţă, în locurile respective a rămas roca curată... Este greu de crezut că acest fenomen de „regresie", aşa cum l-am denumit, să fie cu totul întîmplător, fără nici o legătură cu prezenţa noastră aici. Dacă priviţi ecranul, puteţi observa

cum nava se găsește acum în centrul unei suprafețe curățate practic complet, sol și subsol, de orice particulă de tipul celei menționate anterior. Este ca și cum CEVA sau CINEVA încearcă să ne izoleze. Deci, este foarte posibil să urmeze și alte surprize... Concluzia, zic eu, este următoarea : trebuie, pe de o parte, intensificată activitatea de explorare a planetei, pe de altă parte, consider că este absolut necesară crearea unei zone de securitate în jurul navei.

O parte din cei prezenți nu-i împărtășeau părerea Considerau chiar că este inutil, lipsit de sens și chiar periculos să fie irosite timpul și energia expediției pentru cercetarea unei planete care numai accidental intrase în domeniul de explorare. În momentul de față, era mai degrabă necesar ca întregul efort să fie îndreptat spre refacerea în cel mai scurt timp posibil a rezervei de energie a navei, iar cei care susțineau această idee nu ezitau să o spună pe un ton categoric :

— Să așteptăm sosirea lui Epsilon. Nu uitați că va trebui să dăm socoteală pentru fiecare decizie luată.

— Prezența grupului Epsilon nu trebuie să ne scutească de datoria pe care o avem față de expediția noastră. Tot noi va trebui să hotărîm, s-a enervat Vaar.

— Calculatorul ce spune ?

— Dacă ar fi programat să dea soluții în orice situație, atunci existența acestui consiliu n-ar mai avea nici o rațiune...

— Dar totuși, care sînt posibilitățile pe care le oferă ?

— Pentru că vă interesează atît de mult, priviți...

Cîteva clipe ecranul se întunecă. Sclipiri, fulgerări rapide de cifre și curbe, apoi imaginea se stabilizează, putîndu-se citi următoarele :

COD : SIT. Q 04 Z 01
DOS : NL 3001
VOL : CALIPSO 3139
000000 T E X T 000000
001 RĂSPUNS LA APEL VEZI RÎNDUL 002
002 DATE INSUFICIENTE
003 APELAȚI COD. INTPROB Q04 Y 17 PENTRU LISTA

004 PROBLEMELOR LA CARE DORESC INFORMAȚII
005 SUPLIMENTARE
006 ASIGURAREA ACESTOR INFORMAȚII ÎMI CREEAZĂ
007 POSIBILITATEA DE A RĂSPUNDE LA ÎNTREBAREA
008 PUSĂ DE DUMNEAVOASTRĂ.
000000 T E X T T E R M I N A T 000000

— Vă pot informa că această listă de probleme cuprinde douăzeci și șapte de puncte, dintre care ne cere să-i furnizăm răspunsuri la nu mai puțin de patruzeci și opt la sută dintre ele, spune pe un ton ușor ironic Vaar. Asta ca să poată da o soluție cincizeci la sută valabilă. Doriți cumva să vedeți și această listă ?...

— Aa, nu, nu, se aude grăbit un glas. Dar... cam la cîte... s-a dat un răspuns ?

— Dacă nu mă înșel, fiecare secție a primit o notă cu problemele specifice de rezolvat... Ori, dacă ordinatorul continuă să ceară același număr de informații, înseamnă că nici unul din cei prezenți nu se poate lăuda c-ar fi făcut ceva pentru a le soluționa...

Ah, sfîntă indolență ! își spune Alexandru. Mereu aceeași poveste : consiliile astea mai mult încurcă lucrurile, în loc să le rezolve. Zîmbește la ideea fugară că prea multă democrație strică, dar gîndește apoi că, oricum, nu provoacă răul unei dictaturi.

Relaxat în fotoliu, privește printre gene figurile transpirate care se înșiră de o parte și de alta a mesei. Le examinează profesional și-și dă seama că majoritatea celor care-l combat pe nordic o fac din teamă, din teama de a nu greși. Se pare că nu și-au revenit încă complet din șocul întîlnirii cu strania Creatură care putea duce expediția la pieire. Acum, la apariția unor fenomene ieșite din comun și imposibil de explicat cu ajutorul datelor pe care le dețin, instinctul de conservare le strînge cu gheara sa intestinele și-i face să debiteze argument după argument în favoarea părăsirii cît mai grabnice a astrului. Numai că acest lucru nu este posibil prea curînd și atunci își pun toate speranțele în sosirea grupului Epsilon.

Privește către Vaar. Îl vede cum mototolește colțurile foilor aflate pe masă în fața sa. Îl înțelege. Sau cel puțin așa crede.

Zîmbește gîndindu-se că blondul este unul dintre puținii membri ai echipajului cu reale calități de explorator.

Datorită marii siguranțe pe care o prezintă construcția și funcționarea navei, criteriul de bază în alegerea membrilor expediției fusese pregătirea științifică și profesională și abia după aceea calitățile psihofizice. În plus, oamenii erau incluși în echipaje și după criteriul rotației, altfel spus, vrei nu vrei, periodic trebuia să faci parte dintr-un grup de cercetare exterioară. Excepție de la această regulă făceau numai ofițerii de bord și membrii echipelor de întreținere. Aceștia aveau dreptul la vacanță numai pe perioada în care nava rămînea la Bază pentru reviziile necesare a fi executate după fiecare expediție. Apoi, reparațiile terminate, porneau în spațiu cu un echipaj format din alți cercetători.

În ceea ce-l privea pe nordic, singurele sale defecte erau, paradoxal, impulsivitatea de meridional, pe care și-o stăpînea în general bine, și o oarecare lipsă de tact în relațiile sociale. Avea însă marele merit că participa la toate expedițiile ca voluntar. Datorită pasiunii sale de explorator, mulți fuseseră scutiți de a părăsi căldurica și distracțiile pe care le oferea nava-mamă.

Vaar îi prinde privirea și interpretează probabil zîmbetul ca pe o încurajare, căci, clipind des din pleoape, colțurile gurii i se ridică, cel puțin asta se poate bănui printre firele bărbii, într-un rînjet timid. Dă pace hîrtiilor de pe masă și, încrucișîndu-și brațele, se lasă greoi pe spătarul fotoliului. Are convingerea că amicul său va lua cuvîntul și-i va face praf pe toți „ramoliții" care, cum miros ceva neobișnuit, se fac luntre și punte s-o poată șterge cît mai iute și cît mai departe. Bineînțeles că motivul oficial este că „astrul X sau fenomenul Y nu fac parte din planul de cercetare stabilit de Bază". Aștia erau incapabili să înțeleagă că o expediție de anvergura celei la care participau era imposibil să fie băgată în niște tipare. Ce se stabilise înainte de start nu reprezenta decît un cadru, o linie directoare, nicidecum o literă de lege. Nicăieri în planul expediției nu se indica interdicția de a cerceta sau, altfel spus,

recomandarea de a ocoli, de a evita studierea şi elucidarea fenomenelor ivite pe parcurs. Nici măcar traseul zborului nu fusese stabilit cu precizie. Era specificată doar zona din aglomerarea stelară C 524 care trebuia explorată. În felul acesta, expediţia avea o mare suplete şi posibilităţi practic nelimitate de decizie. Exista, într-adevăr, menţiunea că se interzic orice acţiuni ce pot pune în pericol viaţa unuia sau mai multor membri ai echipajului, cît şi cele care pot provoca avarii navei. Chestia asta era însă foarte elastică. Drept consecinţă, ea era utilizată ca argument de către cei care doreau să evite cel mai mic efort de cercetare, dar, din fericire, şi el poate să le dea la cap cu această prevedere argumentînd că, dacă se adoptă măsuri de siguranţă corespunzătoare (vezi articolul şaptezeci şi doi, paragraful c), se pot evita consecinţele neplăcute create de orice situaţie neprevăzută. În baza acestui alineat, este inadmisibil de a te afla de mai bine de treizeci de ore pe un sol străin şi să nu se fi făcut o explorare mai amplă a terenului din vecinătatea navei. Şi pe deasupra...

— Johanson ! îl scoate din reverie glasul şoptit al comandantului. Se pare că propunerea ta nu va căpăta un vot favorabil. Cam mulţi doresc s-o ştergem cît mai iute de pe meleagurile astea.

Cu coatele sprijinite de masă, degetele mîinilor împreunate şi capul plecat în faţă, Panda mormăie, fără a întoarce capul. O licărire veselă îi luminează ochii ce se fac a privi atenţi în hîrtii.

Este uşor amuzat de modul în care masivul geolog i-a pus la punct pe cei care căscau pe furiş cu cîteva clipe înainte. Această reflecţie pasageră nu-l împiedică să recunoască justeţea opiniilor lui. Se hotărăşte să-i sprijine propunerile şi, folosind prerogativele pe care i le conferă funcţia de comandant al navei şi principal răspunzător de securitatea ei, să treacă peste rezoluţia care se conturează defavorabil.

Liniştea aşternută îi întrerupe şirul gîndurilor.

Ridică ochii. Realizează că toţi s-au plictisit să mai argumenteze şi că ar fi momentul să se treacă la vot pentru clarificarea situaţiei. Oricum, va trebui să pună totuşi întrebarea de rigoare :

— Mai doreşte cineva să vorbească ?...

Cîteva clipe de tăcere.

O tuse discretă. Alexandru se ridică şi priveşte în lungul mesei. Se simte mai bine cînd vorbeşte în picioare. Aşează cîteva momente foile albe aflate în faţa sa apoi, cu un gest lent, pune palmele pe muchea lucioasă a mesei.

— Problemele aduse în discuţie de către şeful secţiei G consider că au fost dezbătute suficient. Vreau doar să mai fac o menţiune... Ne aflăm în faţa unui fenomen necunoscut încă. Deci nu putem şti ce măsuri de securitate sînt mai eficiente. În concluzie, este imperios necesară, în primul rînd, intensificarea activităţii de explorare a planetei, deci acumularea de informaţii pe baza cărora să avem posibilitatea de a prevedea eventualele evenimente care pot pune în pericol expediţia.

Face o scurtă pauză.

Nu crede că ar merita să mai continue. Se pot aduce şi alte argumente în favoarea intensificării cercetării, dar văzînd expresia aşternută pe faţa comandantului renunţă. Acum îi este clar că, chiar dacă majoritatea celor prezenţi ar fi împotriva propunerii lui Vaar, Panda, folosindu-se de dreptul de decizie finală, îl va sprijini.

Se hotărăşte brusc.

— Atît am avut de spus, rosteşte, lăsînd Consiliul în derută.

Se aşteptau la o argumentare mai lungă şi se pregătiseră cu toţii pentru o rezistenţă eroică în atmosfera devenită înăbuşitoare.

Rezemat de spătarul fotoliului, Alex bate uşor cu degetele mîinii drepte pe tăblia mesei. Braţul stîng, rezemat de marginea spătarului se leagănă uşor.

Nu-l mai interesează ce va urma. Ştie că cei cîţiva conţopişti se vor agita nitel cînd Panda va decide, dar mica lor revoltă va fi fără vlagă, pentru că, dacă ar dura mai mult de cinci minute, i-ar obosi cumplit, iar hotărîrea comandantului nu va putea fi schimbată decît printr-o decizie venită de la bază. Iar ca să obţii aşa ceva...

Mijeşte ochii şi priveşte dreptunghiul roşu al coperţilor carnetului din faţa sa.

Se uită fix.

Pe suprafaţa lucioasă alunecă mai întîi o pată galbenă...

Apoi încă una. O mică fulgerare verzuie taie dreptunghiul roșu.

Zimbește...

Se gîndește că, la fel ca și acum, atunci ar fi putut fi o iluzie optică.

Clipește.

Fantomele au dispărut.

Prin deschizătura subțire a pleoapelor, pupila se fixează iar asupra micului dreptunghi sîngeriu.

Dacă le-ar fi spus... Dar nu. Ar fi însemnat să-i alerteze, poate, inutil pe toți. În starea în care se aflau mulți cu nervii, de cînd cu „Caracatița", n-ar fi picat deloc bine.

Înțepături mărunte îi înconjoară ca un inel de spini irisul. Micile pete colorate reapar, agitîndu-se într-o mișcare browniană, cînd mai lentă, cînd mai rapidă.

În definitiv, ce ar fi putut să le spună... Mai nimic... Să le descrie niște senzații. Atîta tot... I-ar rîde în nas și l-ar trimite la medic. În plus, ar scade și încrederea în el, ca psiholog al expediției. Dacă s-ar dovedi că au fost, totuși, niște iluzii, nu vede cine l-ar mai lăsa să-și exercite munca, cel puțin pentru o vreme. Și așa mulți îl priveau cu o oarecare invidie. El nu avea un plan de muncă, un program ca ceilalți membri ai echipajului. Era lăsat să se plimbe și să facă ce vrea și cînd vrea pentru că oricînd avea regulamentul de partea lui. Profesia îi dădea dreptul „să se vîre în sufletul tău", așa cum spusese odată un om din echipaj, a cărui remarcă o prinsese din zbor.

Dacă ar fi fost numai luminile...

Trebuia neapărat să mai încerce, să mai verifice... Poate va obține o dovadă palpabilă.

Înțepăturile din jurul irisului se accentuează.

Simte cum ochii i se umezesc brusc și două lacrimi se adună în colțurile lor. Mîna stîngă, uitată atîrnînd pe marginea fotoliului, are venele umflate și este amorțită.

Clipește des. Își frecționează brațul chinuit de mii de ace și se ridică.

Rămăsese singur în încăpere.

Fragment din schimbul de mesaje efectuat de către piloții secunzi ai navelor EPSILON și CALIPSO
Data : 3139
Ora : 11

CALIPSO : Cum este vremea pe la voi ?
EPSILON : Merge...
CALIPSO : Ne aduceți ceva ?
EPSILON : Pupături !
CALIPSO : Isteţule !
EPSILON : Ai dreptate... Dacă te referi însă la combustibil, răspunsul este negativ...
CALIPSO : Atunci ce naiba mai bateți drumul pînă aici ? !
EPSILON : Cala geme de echipamente pentru extracție și prelucrare...
CALIPSO : Mai bine umpleați niște rezervoare suplimentare !
EPSILON : Ați comunicat că pe NL 3001 există zăcăminte bogate de suprafață...
CALIPSO : Și ce-i cu asta ?
EPSILON : Știi că pe LAGRANGE trebuie să economisim totul. Este interzis să scoți ceva dacă acel ceva îl poți procura de aiurea...

. . . . . .

EPSILON : Am înțeles că vi s-a deteriorat o parte din aparatură...
CALIPSO : Defecțiuni minore... Au fost remediate. Nici o problemă...

. . . . . .

EPSILON : Atenție, CALIPSO... Mesaj important ! În timpul ultimelor două minute am înregistrat o alterare a recepției... depășire cu patru virgulă trei la sută a plajei de siguranță admise... Confirmați primirea mesajului...
CALIPSO : Confirm mesajul : alterare a recepției cu patru virgulă trei la sută...
EPSILON : Atenție, CALIPSO... Mesaj important... Întrerupem legătura pentru a verifica aparatura... Semnal de reperare timp de nouă sute secunde... Procedați similar... Confirmați primirea mesajului...

CALIPSO : Confirm mesajul : întrerupeți emisia pentru a verifica aparatura... Semnal de reperare timp de nouă sute secunde... Procedăm similar...
EPSILON : Aveți ceva important de comunicat ?...
CALIPSO : Negativ...
EPSILON : Reluăm la ora stabilită... Succes !... Întrerup contactul...
CALIPSO : O.K. ... Confirm.

Acum îi poate urmări mai bine...

Va avea grijă mereu... acțiunile lor... nu-i vor mai provoca durere...

Se mișcă...

Mereu...

Uneori se întreabă de ce se agită atît...

Efluviile...

E A, Zee și ELE, F O R M E L E, au aceleași efluvii...

...i n f i n i t n u a n ț a t e...

...i n f i n i t c o m p l e x e...

...F O R M E L E...

...FORMELE...

...Fo R Me lE...

Se enervează brusc.

Un nume, trebuie să le dea un nume.

Simte cum un gol imens se deschide în ființa ei.

Un fior de panică.

Un tremur.

Se calmează.

Csi...

Le va spune Csi...

Csi... efluvii...

Zee... efluvii...

Aceleași...

Aceleași efluvii... aceeași rați u n e ?... i n t e l i g e n ță ?...

Csiii folosesc forțe care nu sînt ale lor... S-a convins.

Au venit de DINCOLO... din spațiu.

Cu aceste forțe au făcut-o pe ea, Zee, să-și piardă cîteva momente controlul...

Cu ele mușcă din fața planetei...

Ea, Zee, nu știe cum, nu știe ce declanșează atîta energie...

Csiii se ridică în văzduh sus, mult mai sus decît a ajuns Zee vreodată.

I-a văzut venind din neant...

A încercat și ea, demult, să se ridice sus, cît mai sus...

Nu a reușit... S-a destrămat în miliarde de particule fine care, pulbere moartă, au căzut neputincioase acoperind solul. Au trecut multe cicluri pînă să-și refacă ființa rănită, dar acest lucru n-a înfrînt-o, n-a determinat-o să renunțe. Dorința de a ajunge DINCOLO i-a crescut, iar sosirea Csiilor i-a redeșteptat speranța de a reuși.

Știe că DINCOLO sînt alte lumi...

...soluri pe care poate să-și întindă stăpînirea...

Aaiii...

Ei, EI, mereu ei...

Gîndurile îi sînt sfîșiate de imaginea lor.

De ei... va avea grijă...

Vor dispare...

Vor dispare... T r e b u i e...

Teritoriile lor sînt tot mai reduse. Multe le-a rupt deja de MAREA ZONĂ.

MAREA ZONĂ... o numește din pură obișnuință așa. Din ea nu a mai rămas decît o suprafață infimă, în comparație cu ceea ce era cîndva.

Aaiii...

Ei nu se pot deplasa...

Nu se regenerează așa repede ca Zee...

Zee se reface mereu, se naște mereu, iar asta o determină să lupte, să caute noi și noi teritorii.

...să se întindă fin, uniform...

...să fie liberă, nechinuită de presiunea straturilor suprapuse...

Aaiii...

Nu vor rezista mult...

...nu sînt i n t e l i g e n ț i...

...sînt p r i m i t i v i...

...așa îi știe...

...așa au fost mereu...

...nu au viitor...

Acum însă nu trebuie să țină cont de existența lor...

va avea timp. Nu-şi va ierta dacă va pierde şansa pe care i-o oferă prezenţa csiilor.

Forţa lor...

O va folosi ea, Zee...

Csiii...

Energia LOR...

O va folosi EA, Zee...

Nelinişte... O străbate ca o vibraţie abia simţită... O mîngîie ca o adiere rece...

De cîtva timp, au început a se depărta cît mai mult de FORMA care i-a adus şi i-a vărsat pe solul planetei.

Apoi... Ce stranie neputinţă a cuprins-o atunci cînd, profitînd de un moment cînd csiii se aflau cu toţii în interiorul FORMEI ARGINTII, a încercat să recîştige o parte din teritoriul pe care îl părăsise. Nu a reuşit. A zvîcnit de cîteva ori înainte, dar zborul i-a fost frînt de o forţă ce se afla între ea şi strălucitoarea cochilie.

Ceva i se opunea şi, oricît a încercat, n-a obţinut nimic.

Fiinţa îi tresare...

Iar au pornit...

Acelaşi lucru. Se repetă de fiecare dată cînd soarele albastru începe să mîngîie cu razele sale FORMA. Scena identică cu altele văzute în ultimul timp : o gaură neagră se deschide în suprafaţa strălucitoare. Apoi, încet, cinci, uneori şase forme alungite, plate, a căror faţă netedă sclipeşte în primele săgeţi de lumină ale astrului, ies una cîte una, plutind uşor deasupra solului. Se ridică vertical şi aşteaptă cîtva timp aşezate în cerc. Apoi, ca la un semnal, pornesc, mici pete argintii, fiecare în altă direcţie.

Sînt aproape în întregime transparente.

Efluviile csiilor le simte grupate cîte trei în fiecare formă ce se deplasează cu repeziciune pe cerul violaceu.

Le poate urmări pe toate.

Aşteaptă atentă. La ieşirea precedentă, unul din discurile translucide a stat timp îndelungat deasupra teritoriului aailor. A simţit atunci un început de teamă. A fost ca o adiere neplăcută ce i-a străbătut fiinţa. Amintindu-şi acele clipe, senzaţia îi revine cu deosebită claritate.

Iată... Acum se opresc din nou deasupra micului spaţiu populat de duşmanii săi. E una din zonele rămase răzleţite de MARELE TERITORIU al aailor. E ca o picătură într-un

ocean de nisip. Dintr-o dată, realizează că este cea mai apropiată de FORMA care a adus în pîntecele ei csiii.

Apare încă un disc...

Rămîn amîndouă nemişcate. Plutesc la mică înălţime de suprafaţa solului.

Zee se concentrează.

Încet, încet, efluvii străine încep a-i excita simţurile.

Aaiii... Îi simte...

Efluvii de plăcere... Le recunoaşte...

Le cunoaşte foarte bine. De fiecare dată cînd nu a reuşit să ocupe un teritoriu ce le aparţinea, au făcut-o să le simtă din plin.

Csiii...

Venirea lor... îi bucură...

De ce se bucură ?...

Aaiii...

Simt... simt şi ei efluviile csiilor...

Ce înţeleg... ce pot ei înţelege... ei ?...

Nimic...

Sînt primitivi...

Ei nu înţeleg nimic...

Ei... întotdeauna distrug... încearcă să distrugă tot ce intră pe domeniul lor...

O fac reflex...

Acum se bucură... De ce ?...

De ce se bucură ?...

De ce nu distrug ?...

Acceptă... acceptă prezenţa csiilor...

Poate chiar o doresc...

Îi simte cum se bucură...

Numai asta poate fi... au aflat... au aflat că ea, nemărginita Zee, a cedat teritoriu noilor veniţi !

Bucuria lor o doare...

Cum au aflat ?...

Au simţit efluviile...

Au simţit efluviile SALE...

I-au simţit teama şi nesiguranţa primelor momente de după apariţia csiilor...

De aceea îi acceptă !...

Ei cred că Zee se teme de csii...

Zee nu se teme !... Nu se teme de nimeni şi de nimic...

Pîndește...
Doi csii ies din formele care plutesc nemișcate în aer.

Zborul a fost de scurtă durată. Le-au reperat din spațiu. Mici insule albastre-verzui presărate ici, colo, pe suprafața deșertului. O mare pată de aceeași culoare în apropierea polului nord al planetei.

Au hotărît ca cercetarea să înceapă cu aglomerarea din apropierea navei. În prima fază a explorării, au putut să constate, folosind aparatura de bord, că sub ei se găsea un conglomerat de natură calcaroasă, avînd un aspect asemănător coralilor. Cu o zi înainte, fusese efectuată o cercetare preliminară, suficientă însă pentru a deștepta atenția șefului secției de geologie, Vaar Johanson.

— Fotografiile luate din spațiu în primele zile sînt bune.

— Privite însă din imediata apropiere, aceste structuri sînt realmente uimitoare, vorbește Howard, cu un ton puțin cam repezit. Am staționat deasupra zonei circa două ore... Ei bine, poate n-o să mă credeți, dar coralii ăștia se mișcă...

— Cum dracu' să nu te cred ! Doar ai făcut un film, îl întrerupe Vaar.

Încruntat, privește în exterior. Deși au trecut aproape trei zile de la memorabila ședință, starea de nervozitate nu i-a dispărut complet. Nu poate înțelege de ce, cu atît mai mult cu cît Panda a dat curs propunerilor sale, dar de cînd se află pe acest astru simte o continuă tensiune. Are tot timpul neplăcuta senzație că este supravegheat. Fără să vrea, întoarce din cînd în cînd capul și privește peste umăr, încercînd parcă să-și descopere urmăritorul.

Scutură capul ca să alunge gîndurile ce l-au invadat pentru cîteva clipe.

Încearcă să se stăpînească dar asta se întîmplă, din păcate, numai după ce repede pe careva, ca acum. De fiecare dată regretă și folosește ultima soluție rămasă la dispoziție : mormăie niște scuze printre dinții strînși.

Întrerupt în plină expunere, asistentul se roșește. Înghite în sec. Are apoi impresia că șeful său spune ceva, în sensul că poate continua, și, revenindu-i curajul, începe iar, cu aceeași voce ușor repezită și sacadată :

— Cum spuneam... Se mişcă. Dar nu este o deplasare cu schimbarea locului. Se mişcă doar extremităţile, ca şi cum ar fi bătuţi de vînt. Neavînd totuşi loc nici o mişcare atmosferică, sau alt proces detectabil cu mijloacele de care dispunem şi care să poată reprezenta o cauză a acestei mişcări, singura explicaţie ar fi că ele sînt determinate de procese din interiorul coralilor, procese ce duc la apariţia acestei unduiri... Partea inferioară pare solid fixată de sol... Am mai observat ceva... Aglomerarea asta este ca o insulă... Ei bine, formaţiunile ce se găsesc pe „ţărmul" ei, ca să zic aşa, au o vibraţie de circa zece ori mai rapidă decît cele din interior. Deci, cu cît te apropii de centrul zonei, cu atît agitaţia rămurelelor este mai lentă. În mijloc, trebuie să priveşti mult timp pînă să le sesizezi mişcarea...

Howard îşi plimbă privirea de la şeful său la panorama ce se desfăşoară sub ei, apoi din nou la şef. Îşi spune că este cam dificil să lucreze în ultima vreme cu el. A devenit extrem de irascibil; la orice găseşte o remarcă tăioasă.

— Ai luat probe ? întreabă sec Vaar.

— Nu. M-am gîndit că, dacă se mişcă, să nu fie cumva cine ştie ce vietăţi. Am considerat că n-ar fi rău să vină şi un biolog...

— Şi, în concluzie, l-ai adus pe Edo Takahashi, ca să mă împiedic mereu de el.

Aerodina japonezului se imobilizase la cîţiva metri de a lor.

O trapă se deschise şi un om în combinezon de protecţie purtînd pe piept însemnele de conducător al secţiei de biologie ieşi, rămînînd suspendat în aer.

Mîna stîngă ţine între degetele înmănuşate o manetă de culoare galbenă, fixată în paftaua centurii care îi înconjoară mijlocul. Cu arătătorul celeilalte mîini loveşte uşor într-un mic aparat prins de casca transparentă care îi acoperă capul.

— Ne cere să deschidem comunicaţia...

— Regleaz-o...

Cîteva trosnituri şi fluierături ţîşnesc din difuzor.

— Nu ţi-am cerut să-mi spargi timpanele ! strigă Vaar, aruncînd o privire furioasă către neîndemînaticul asistent.

— Liniștește-te, vikingule... Cu nervi nu rezolvi nimic...

O clipă, surprins de neașteptata intervenție, figura i-a rămas încruntată și imobilă. Apoi, treptat, trăsăturile i se destind și un zîmbet strîmb îi lungește gura.

— Ei, ce surpriză ! Ce naiba cauți tu în rîșnița japonezului ? !...

— Am auzit că pe aici ar fi lucruri interesante de văzut și...

— Și cum în general nu prea ai ce face, ce ți-ai zis ? hai să fac o plimbare. Pe cuvîntul meu, Alex, parcă ai fi un turist. Aparat de fotografiat ai ?

— Am, cum să nu, replică Alexandru rîzînd.

— Lăsați gluma, intervine autoritar o nouă voce. Am venit aici ca să facem o treabă nu ca să ne pierdem vremea.

Absorbiți de schimbul de amabilități, cei doi uitaseră de biolog. De cîteva momente însă, suspendat în aer, așteptînd ca cei doi să sfîrșească, acesta începuse a-și pierde răbdarea.

— Vaar, fii te rog amabil și ieși afară, cu unelte cu tot... Poate luăm niște probe, continuă Edo, cu o voce mieros ironică.

— S-a făcut, șefule !...

Le simte efluviile.

Își dă seama că se deplasează foarte puțin și foarte lent în spațiu.

Aaiii...

B u c u r i a lor... m u l Ț u m i r E a lor...

O simte...

O răscoLește...

Suportă tot mai greu efluviile lor de plăcere.

Csiii...

Ea... Z E E... îi va f o l o s i...

Aaiii n-au nici un dRept asupra L O R...

Se cred în si g u r an ță ? !... Au uitat că peste T O T în jurul lor se află Zee ? !...

Efluviile pe care le emit, pe care le simte cum se revarsă în tot spațiul înconjurător ca o sfidare la adresa EI, o fac să nu mai judece rece.

Ura...
U R A...
Urcă...
Este tot mai greu de stăpînit...
D i s T R u g E r e...
Îi va d i s T r u G e...
Va netezi solul în urma lor...
Csiii...
Ai EI... n u m a i ai E I vor fi...
N u m a i EA îi va folosi...
Numai EA le va folosi p u t e r e a...
E A... Z E e E...

Calm, cu grijă aproape ostentativă, își pune casca.

O rotește ușor. Blochează siguranța. Își face vînt cu vîrful picioarelor, răsucind scaunul cu o sută optzeci de grade. Se apleacă, ia centura propulsivă de pe bancheta din sapte, apoi se ridică în picioare și o petrece în jurul mijlocului. Își trece cu grijă două hamuri printre picioare iar alte două peste umeri. Le prinde de brîu, făcînd să țăcăne clemele de blocare.

Stă puțin aplecat. Statura înaltă nu-i permite să adopte o poziție mai comodă.

Apasă butonul comunicației și începe să rotească ușor reglajul, urmărind atent cifrele a căror imagine roșiatică apare proiectată la comanda sa pe peretele curb al căștii de protecție.

Un țiuit, asemeni șuieratului unei supape de presiune, se face auzit în difuzor.

Rotește repede butonul de volum, aducîndu-l aproape de limita minimă. Sunetul crește însă irezistibil și apoi explodează în timpane lovindu-i creierul ca un ciocan pneumatic. Umerii îi zvîcnesc în sus, palmele se ridică reflex către timpanele la care nu pot ajunge. Capul este un vulcan gata să erupă. Durerea, ca un șarpe de foc, i se încolăcește în jurul coloanei vertebrale și se revarsă în stomac.

Se chircește.

Gîndurile, păsări ce se zbat înnebunite în colivia craniului.

Degetele se strîng spasmotic pe suprafața căștii.

Simte, știe că poate scăpa.

Știe că există o soluție, dar vibrațiile care îi zdrențuie neuron după neuron nu-l lasă să gîndească.

Ceva îl trage.

Își pierde echilibrul. Se prăbușește între banchete.

Brusc, ca retezat de o ghilotină, zgomotul încetează. Urechile îi țiuie, gura o simte uscată și amară.

Înghite în sec.

Inima zvîcnește în tîmple și în gît.

Îl cuprinde o senzație de vomă.

Două brațe îl cuprind și-l trag cu greu în fotoliu. Aceleași mîini îi desfac cu îndemînare casca și, apucîndu-l de umeri, îl zgîlțîie cu putere.

— Priviți, priviți afară, aude ca printr-un strat de vată un glas.

Capul i se bălăbăne neputincios în ritmul mișcării umerilor.

— Vă rog, încercați să priviți afară !

Cu un efort care face ca mii de explozii colorate să-i inunde retina, reușește să-și sprijine fruntea de plasticul transparent al peretelui.

Privește cîteva clipe.

Cu o mînă moale, lipsită încă de vlagă, masează ușor globii dureroși ai ochilor.

Privește din nou.

Nu, vederea nu i-a jucat nici o festă ; afară este ceață. o ceață formată din fine particule de nisip care se adună în trombe, ca apoi, furioase parcă, să se repeadă printre structurile calcaroase pe care oamenii vroiau să le cerceteze. Din loc în loc izbucnesc jerbe de scîntei multicolore, înghițite imediat de vîrtejurile de praf.

— Filmați... Filmează și tu Edo, reușește să articuleze în microfon.

— Aparatele au fost pornite din primele secunde...

O pîclă deasă, învolburată, erupînd ici și colo, parcă sub efectul unor explozii, acoperă întreaga zonă.

La circa cincizeci de metri deasupra ei, din navă, se poate vedea cum din deșertul calm care se întinde pînă la orizont apar trombe, coloane asemănătoare celor din timpul „furtunii" ce întîmpinase expediția în primele ore de contact cu solul planetei. Se arcuiesc prin spațiu, pră-

bușindu-se peste mica oază de corali, alimentînd parcă volbura izbucnită sub navele pămîntenilor. Apoi, la fel de brusc cum începuse, tumultul încetează.

Din suprafața compactă, ocupată în urmă cu cîteva minute numai de formațiunile calcaroase, nu a rămas întreagă decît mai puțin de o treime.

Din mormanele de nisip se ivesc, asemeni unor trunchiuri de copaci arși, sfîrtecați de explozii, brațele subțiri și contorsionate ale coralilor, care se întind către cele două transportoare imobile pe cerul violaceu, implorînd parcă ajutorul oamenilor.

O ceață fină se desprinde de pe suprafața brațelor răsucite și în spirale lenește urcă spre cer.

În cabină, Edo, scăpat ca prin minune de vîrtejul care-l surprinsese în exterior, ia clișeu după clișeu, în timp ce aparatul de filmat al asistentului zumzăie ușor alături.

— Japonezule, activitate electrică intensă, se aude în difuzor. Verifică te rog și pe înregistratorul tău.

— Pozitiv. Apare un salt foarte accentuat.

— Iar acum a început să descrească lent.

— Da. Scala-timp indică o simultaneitate a treptei cu apariția furtunii.

— Ar fi un indiciu, nu ?

— Din cîte cunosc, totuși, în prima zi nu a apărut nimic asemănător.

— Poate că sînt necesare niște condiții particulare care acum au fost îndeplinite. Zic că, oricum, este bine să nu neglijăm această posibilitate de prevenire...

— Categoric. Rămîne înregistrată și o vom da la laboratorul de fizică.

— Și noi cred că am putea face ceva să-i ajutăm pe cei de acolo...

— Ai dreptate, Johanson, dar acum intenționez să cobor totuși, spune Edo, în timp ce cu o mînă ia casca de pe banchetă. Cred că nebunia s-a potolit. Dacă ai de gînd să mă însoțești, ia și sculele !

— Vin, se aude glasul răgușit al celui interpelat.

Alexandru lasă aparatul de fotografiat și începe să-și fixeze și el centura propulsivă.

— N-ar fi mai bine să punem „broasca" pe sol ? La nevoie...

— N-ar fi deloc mai bine, îl întrerupe Edo. Coll și Howard vor trebui să ne filmeze și în același timp să supravegheze împrejurimile. De aici, de sus, sînt posibilități mult mai bune de control.

— Just, simte nevoia și Vaar să confirme. Dar acum, gata cu vorba și haideți să pipăim minunea...

— Vezi să nu te pîrlești !

— Rîzi tu rîzi, dar vîr mîna în foc că și timpanele tale sînt ciur.

— Pentru că ai amintit... Să facem o înțelegere : ca să nu mai fim iar surprinși ar fi bine să închidem aparatele la cel mai mic zgomot suspect. Orice manifestare care ni se va părea anormală să ne-o semnalizăm reciproc și cît mai repede cu putință.

— De acord. Mărturisesc că nu mi-a priit deloc muzica ce mi-a gîdilat timpanele adineauri !

— S-a făcut. Dar mai rămîne să aflăm dacă emisia anunță furtuna sau furtuna provoacă emisia.

— Problema asta a rămas să fie lămurită mai tîrziu.

— Coll, Howard ! Dacă apare ceva dubios, puneți în funcțiune și semnalizatoarele luminoase, continuă Edo adresîndu-se celor rămași în navete.

Distanța care îi desparte de pămînt este străbătută repede. Mici vălătuci de pulbere foarte fină se ridică de sub tălpile lor la contactul cu solul.

— Ia te uită ! Este pentru prima oară că dăm peste praf pe planetă... Cred că sînt mii de tone îngrămădite aici... Excepție face doar masa de consiliu ! exclamă Vaar. Nisip peste tot, dar praf deloc pînă acum.

Se apleacă și-și afundă degetele înmănușate în pulberea fină care acoperă solul. Ridică un căuș plin din care praful, ca o pudră, se prefiră stîrnind un norișor gălbui. În palmă mai rămîn doar cîteva grăunțe galben-maronii, lucind mat.

— Să ne împărțim treaba, spune Vaar. Eu și Edo vom lua probele care ne interesează, sper că ești de acord, japonezule, iar tu Alex, că tot nu ai altă treabă, ar fi bine să vezi pînă unde se întinde spre interior praful ăsta și să iei poze, cît mai multe poze. Ei, ce zici ?...

— Zic O. K., șefule ! .

— Ah, să nu uit : uite aici cîteva săculeţe care se pot închide ermetic. Bagă în ele tot ce-ţi cade sub mînă şi ţi se pare mai interesant. În regulă ?

— În regulă.

Picioarele se afundă în praf pînă la genunchi.

Nu merg ci înoată printre movilele de pulbere asemănătoare nămeţilor de zăpadă.

— Edo, gîfîie geologul, nu găseşti ciudat faptul că praful este îngrămădit mai ales în jurul cioturilor de corali ?

Face o pauză ca să-şi tragă sufletul şi apoi continuă :

— Sper că nu te deranjează că le spun corali, dar e mai comod pînă aflăm ce sînt în realitate...

— Nu face nimic. Zi-le... cum ţi-e mai uşor, răspunde biologul încercînd să se agaţe de o ramură contorsionată pentru a se trage spre vîrful unei movile. Ciudat nu... dar interesant da... Ia priveşte aici, continuă, aruncînd din vîrful dunei o rămurică ruptă cu destulă uşurinţă.

Cu o mişcare reflexă Vaar fereşte capul din traiectoria proiectilului, în timp ce cu dreapta îl agaţă din zbor.

Are circa douăzeci de centimetri în lungime. Cele opt feţe, bine delimitate dar acoperite cu mici noduli, aruncă sclipiri de un verde metalic.

Ii vede...
Ii S im t E...
Ei... nu a U r e NU n ţ a T...
...nu a U r E n u n ţ A T...
Aaiii...
...e F l u v iibuC u R i e...
E f L u v IIb u c u R i E... nu T R E B U I E...
N U TR E B U I E...
N U...

Un ţiuit uşor în cască.

Vaar ridică o privire întrebătoare către coechipier. O fracţiune de secundă ochii li se întîlnesc.

Mîna zvîcneşte instinctiv către butonul de reglaj al comunicaţiei. Cealaltă trage de maneta de pornire a aparatului de propulsie individuală.

Smulşi dintre dunele de praf, se ridică vertiginos către cele două navete ale căror semnale luminoase fulgeră pe cerul violet.

Sub picioarele lor infernul galben se dezlănţuie iar. Vehiculele se apropie unul de celălalt. Carcasele transparente se alipesc cu un pocnet uşor.

— L-ai văzut pe Alex ? strigă geologul cu buzele aproape lipite de peretele modulului.

— Speram să fie la tine !

— Ultima oară l-am zărit cam pe acolo, intervine Howard împungînd cu arătătorul un punct anonim din volbura de sub nave.

— Unde ?

— Cam în direcţia aceea. Cînd a început, am aruncat întîmplător o privire prin colimator. Cîteva clipe l-am văzut perfect încadrat, apoi a dispărut acoperit de vîrtejurile de nisip.

— Mă duc să-l caut !

— Ascultă, nu face as...

Cuvintele nu se mai aud.

Lin, micul disc străveziu se desprinde, apoi se lasă cu precauţie către suprafaţa în clocot a deşertului. Particulele de nisip zornăie ca o grindină pe pîntecul aparatului de zbor.

Vaar priveşte fix volbura de sub el. Poate că Edo are dreptate. Dacă este făcut ferfeniţă, nu mai are nici o importanţă cînd îl vor găsi.

Inconştient, roade cu dinţii fire blonde răsucite din mustaţă.

Cîteva secunde pot fi totuşi salvatoare.

— Te-ai prins bine ? se adresează cu un glas răguşit coechipierului.

— Da.

— Pornim !

Placa de control se încovoaie parcă sub apăsarea palmei. În secunda următoare, nava se prăbuşeşte cu o smucitură în haosul de nisip. Cîteva zgîlţîituri, însoţite de răpăitul asurzitor al granulelor de siliciu pe carcasă, apoi liniştea. O tăcere ce face să ţiuie timpanele se aşterne brusc.

Ochii uimiți văd cum, parcă atrase de o forță nevăzută, trombele galbene se răsucesc ca niște șerpi și se depărtează întorcîndu-se în deșertul care le-a născut.

Spațiul, care cu cîteva minute mai înainte nu putea fi străpuns cu privirea, se limpezește, dezvelind iar fața devastată parcă de explozii a ceea ce fusese o oază poate, populată cu forme de viață ale acestei stranii planete. Din loc în loc, din movilele de pulbere fină, brațele verzui ale coralilor se înalță ciunte, chinuite parcă, spre cer. Umbra navei, ochi ciclopic și întunecat, alunecă repede și tăcută peste relieful răvășit.

— Ce senzație neplăcută, se trezește murmurînd Howard. Parcă cer ajutor...

— Sau pomană, adaugă Vaar.

Încearcă să pară indiferent sau măcar ironic și să facă astfel să treacă neobservat fiorul care i-a mîngîiat șira spinării și i-a zgîlțîit umerii.

— Așa răsucite cum sînt...

— Ar fi bine să lași pe mai tîrziu aprecierile estetice și să supraveghezi locatorul. Poate avem norocul să-și fi pus în funcțiune emițătorul. Clipește ! Avem cu toții noroc. Ei, Edo, strigă în microfonul repus în funcțiune, am dat de urma lui Alex !

— Am văzut și eu... Cobor imediat.

— Și-a pornit „urlătoarea". Poate îi merge și radioul.

— Merge... cum să nu... meargă, se aude printre paraziți vocea celui căutat. Ce ?... Credeați că o să aveți parte... de o porție în plus... la desert ?...

— Lasă glumele proaste, intervine Edo. Trage mai bine o rachetă ca să te găsim mai repede...

— Dacă... m-aș putea... ridica... pe cuvîntul... meu... aș face-o... Cred că am... un... vagon de praf... pe mine... Mă cam... turtește... Dacă... mai întîrziați mult... o să mă scoateți... laminat de aici...

— O. K. ! Stai liniștit. Te găsim noi ! Cred că ne aflăm deasupra ta...

— Acum... nu vă așezați și voi... pe mine... Mi-e mai mult... decît suficient...

Jeturi puternice de aer țîșnesc din pîntecele celor două aparate de zbor. Lovesc razant duna de praf. Pulberea,

nori sulfuroşi cu străluciri verzui, se împrăştie treptat, dezvelind scheletul ciunt al unui coral.

O sclipire sîngerie.

— Stop ! strigă Edo.

Cu un zumzăit abia perceptibil, navele se aşează pe sol.

Smulgîndu-se cu greutate din nisip, Alexandru se ridică pe jumătate şi, întorcînd o faţă pe care se întinde un zîmbet chinuit, începe să-şi maseze spatele.

— Era să mă... îndepărtaţi şi pe mine...

— N-ai nimic rupt ?

— Constat cu bucurie că nu. Sînt doar niţel strivit şi mototolit.

— Hai în „broască", spune geologul, apucîndu-l de braţ.

Cei cîţiva metri care îi despart de navă sînt străbătuţi cu împleticeli şi gîfîieli.

Secundul se apleacă şi dă un bobîrnac cadranului cronometrului. Într-o latură a sa, o dungă verde clipeşte intermitent atenţionînd asupra orei afişate cu semne sîngerii.

— E timpul, mormăie ca pentru sine. Erwin, pregăteşte instalaţia ! Ai la dispoziţie o sută douăzeci de secunde.

— În regulă, vine răspunsul.

Degetele operatorului se mişcă cu agilitate. Pe consola din faţa sa, lumini încep să se aprindă una după alta : verzi, roşii, galbene, albe. Unele clipesc intermitent, altele lucesc asemeni unor pietre preţioase în semiîntunericul Sălii de comandă.

— Treapta unu... Potenţial atins...

— Pozitiv... Continuă...

Zumzăitul aparaturii se intensifică. Cîteva secunde doar. Se atenuează apoi, scoţînd parcă un oftat.

— Patru doi trei... Atins...

— Confirmat....

— Putem începe...

— În regulă... Lansez apelul...

— Trei, doi, unu, zero...

Secundele trec. Se strecoară mlădioase, feline, pe lîngă pupitre, printre fotoliile goale, afundîndu-se în pereți și dispărînd apoi în spațiu.

— Ar fi trebuit să confirme, spune secundul, cu ochii fixați pe indicațiile cronometrului.

— N-am nici un semnal...

— Apelează din nou...

— Trei, doi, unu, zero...

Degetul lung și osos apasă insistent dreptunghiul din plastic. În interior, o luminiță verde licărește fosforescent. Secundele de așteptare trec din nou tăcute.

— Procedăm la o testare.

— Am verificat totul înainte. Și știi prea bine că dacă ceva ar fi deranjat, ar apare imediat afișat.

Secundul întoarce capul. În semiîntuneric, cupa neagră și goală a fotoliului comandantului, încadrată de marginea albă a spătarului, pare un spectator nepăsător și mut.

Răsucește ușor capul spre coechipierul care, lîngă consola unității de comunicații spațiale, îi așteaptă tăcut hotărîrile.

— Ești sigur că nimic nu este deranjat ? îl întreabă Aix cu o undă de speranță în glas.

— Absolut ! S-ar putea însă ca EPSILON să aibă necazuri.

— Asta nu îmbunătățește cu nimic situația. Parcă am intrat în săptămîna neagră. Belelele se țin scai de noi. Am senzația că cineva urmărește cu tot dinadinsul să ne cureță.

Pe Aix îl încearcă o poftă nebună să spargă ceva, să-și descarce nervii. Nici măcar nu-i trece prin minte cum să facă să-l informeze pe comandant. Se simte ca un tîmpit. Are acuta senzație că pe undeva, cu ceva, el, Aix, este foarte vinovat.

— Ai vreo propunere ? Eu unul nu mai sînt în stare să raționez.

Operatorul ridică din umeri iar cu palma dreaptă se plesnește peste pulpă.

— Doar să-l anunți pe șef. Să vedem ce va decide el.

— Credeam că ești mai inspirat ca mine, mormăie secundul. În regulă, mă duc să-l caut. Între timp mai în-

cearcă să stabilești contactul. Dacă ai vreun rezultat, anunță-mă prin intercom...

— Bine, fac tot ce e posibil.

Secundul se ridică cu un efort și pornește către ușă. Este tentat să lungească cît mai mult căutarea, în speranța că o minune se va produce și EPSILON va răspunde în cele din urmă la apel.

Erwin se răsucește cu scaun cu tot, urmărindu-l pe Aix cu privirea. Se întreabă nedumerit de ce acesta a ales soluția cea mai dificilă de a lua legătura cu comandantul, în loc să-l contacteze prin intercom.

— Masează-mi, te rog, spatele, se adresează Alexandru lui Howard. Așa... dă și cîțiva pumni !

Întins cu fața în jos pe comoda banchetă din spate, fără centură și cască, se lăsă în voia maseurului de ocazie, gemînd de plăcere.

— Acum, spune, dacă ai amabilitatea, cînd a început dansul... n-ai vrut, s-au n-ai putut s-o ștergi ?

Vaar privește încruntat afară.

Dunele galbene, spinări încremenite de dromaderi uriași, unduie pe sub pîntecele navei.

— Fotografiam... Mi-au atras atenția niște emanații roșietice... Apăreau la intervale regulate din nodulii de pe suprafața coralilor...Parcă respirau. Am văzut apoi cum strania răsuflare începe să se accentueze... iar gazele... gazele căpătau o culoare de un roșu tot mai închis... Apoi... rafale de nisip... Cînd am înțeles, a fost prea tîrziu...

— Dar nu te-a avertizat radioul ?

— Era închis. După ce ne-am despărțit, mi s-a părut că aud ceva.

— Și nu l-ai m-ai deschis decît atunci cînd te-ai trezit îngropat...

— ...am avut noroc... Avalanșa de nisip m-a surprins cu mîinile lîngă cap...

Ar vrea să continue. Să urle că l-a cuprins panica. Că a simțit cum intestinele i se răsuceau ca un ghem în pîntec. Că a rămas blocat, incapabil să mai reacționeze. Că în acele clipe înjura psihologia și toată experiența acumulată și care nu-l ajuta cu nimic să iasă din criză.

Nu poate.

Dacă ar fi fost numai geologul de față, ar fi recunoscut. El ar fi înțeles.

Cuvintele i se adună în gît. Se zbat o clipă și apoi mor unul cîte unul.

Simte privirea piezișă a prietenului său și pentru un moment are senzația că acesta a înțeles tot ce era de înțeles.

— O.K.! Las-o moartă ! Dă-mi mai bine aparatul, să vedem dacă a meritat efortul de a te salva.

Degetele mari dar îndemînatice scot cu grijă mica placă holo din carcasa neagră a aparatului de fotografiat.

O privește. Îngustă, nu mai mare decît o lamă de ras, poate totuși să primească peste o sută de imagini tridimensionale color.

Cu atenție o introduce într-o fantă din panoul de bord al modulului.

Apasă un buton. În aceeași clipă, în spatele geamului fumuriu al unui ecran, apare imaginea tridimensională a unui coral.

— Asta este, spune Alexandru. Privește ! Nu este prea clar la început. E ca un ușor abur roz care plutește în jurul brațelor.

O nouă apăsare pe un buton. O nouă imagine. Apoi încă una.

— E mai clar acum. Observi ? Culoarea s-a întărit, iar gazul acesta, sau ce-o fi, s-a întins în spațiu.

Ceața roșiatică a devenit mai clară.

Asemeni unor vine sîngerii, fire subțiri de gaz ies din nodulii care acoperă suprafața coralilor ca, apoi, treptat-treptat, să se piardă în învelișul gazos care îmbracă asemeni unui manșon brațele contorsionate.

Devenit foarte atent, Vaar se aplecă asupra ecranului, urmărind imagine după imagine.

— La un moment dat, în timp ce mă chinuiam să iau o poză cu transfocatorul, am observat prin vizor că particulele de nisip încep să lovească lateral de parcă ar fi fost spulberate de vînt. Cred că a fost momentul cînd s-a declanșat furtuna. Atunci nu m-am gîndit la așa ceva. Mi se păruse că am reușit să surprind ceva extrem de interesant. Acum ar trebui să existe o imagine de a cărei reali-

tate mă îndoiesc şi eu. Oricum, am luat cîteva pe automat înainte de a fi complet îngropat în praf.

— Şi ce vezi mai interesant în clişeul ăsta faţă de restul ?...

— În momentul cînd le-am luat, mi s-a părut că observ ceva... Nu sînt sigur, ţi-am spus doar, că este într-adevăr ceva...

— Totuşi, ce ţi s-a părut că vezi ?...

— Nici mie nu mi-e clar... Să mărim puţin...

Neclară la început, imaginea capătă contur, focalizîndu-se pe centru. Detaliile încep să se vadă cu tot mai mare claritate. Se pot observa distinct vinişoarele roşii care, cu un capăt fixat în noduli, se pierd apoi treptat, spiralînd în aburul cărămiziu ce învăluie coralul. Boabe de nisip, care par enorme acum, lucind galben, sînt surprinse în zbor la diferite distanţe de braţul structurii cristaline.

— For-mi-da-bil, îngînă geologul.

Alexandru înghite în sec şi mai măreşte imaginea.

Deci nu i s-a părut.

— Edo, avem ceva foarte interesant să-ţi arătăm. Cred că te priveşte în mod direct, spune Vaar în microfon.

— Treizeci de ore, fix, murmură Aix cu privirea pironită pe cadran.

Materializate în cifre cu licăriri verzui, clipele se scurg ireversibil şi nepăsătoare.

— Pregăteşte, te rog, totul pentru apelarea Bazei.

Glasul obosit al comandantului se aude înfundat în liniştea cabinei de comandă.

Cu degetele de la mîna stîngă îşi freacă uşor fruntea brăzdată de cute adînci. Nu poate înţelege. Îi este imposibil să-şi dea seama de ce nu răspunde Epsilon. Trebuia de mult să fie în apropierea planetei, dar parcă s-a evaporat. Nici o urmă. Nici un mesaj alarmant. Nimic. S-a volatilizat pur şi simplu.

Masează rădăcina nasului, globii ochilor obosiţi.

Poate că trebuia chemat Centrul imediat după întreruperea legăturii. Dar asta ar fi cerut un consum enorm de energie, şi nu putea şti dacă nu era de fapt vorba de o simplă defecţiune a emiţătorului de pe Epsilon.

A decis să aştepte, să nu alerteze, poate inutil, Baza. Ştie că toate aceste hotărîri luate de unul singur, fără întrunirea Consiliului navei, vor atrage după sine protestele vehemente ale cîtorva membri ai susnumitului organ, iar, pentru mai tîrziu, observaţii nu tocmai măgulitoare în raportul final asupra expediţiei.

Se revoltă cîteva clipe la gîndul că este comandant al navei, dar este obligat să umble ca pe ouă atunci cînd trebuie să ia rapid o decizie. Ce-i drept, are posibilitatea de a opune vetoul său oricărei hotărîri a Consiliului, dar ştie din experienţă că este mai bine să se folosească cît mai rar de el.

A decis ; şi se pare că nu corect.

A încercat apoi să dea de urma navei folosind detecţia activă. Practic a răscolit tot spaţiul în jurul planetei, pe o rază de un miliard de kilometri. Nimic.

Un bîzîit sacadat îi frînge şirul gîndurilor anunţîndu-l că nava Bază este gata să primească mesajul de pe Calipso.

O apăsare pe un dreptunghi alb şi mesajul aprobat de Consiliul navei porneşte nevăzut în spaţiu.

Fragment din RAPORTUL No. 005 al grupului CALIPSO către nava BAZĂ LAGRANGE III

...MERGÎND PÎNĂ LA ZERO.
2. DE CIRCA TREIZECI DE ORE, NAVA EPSILON, CARE CONFORM ULTIMEI COMUNICĂRI PRIMITE DE LA DUMNEAVOASTRĂ (No. C27) TREBUIA SĂ SOSEASCĂ ÎN VECINĂTATEA PLANETEI PE CARE NE AFLĂM, NU A MAI EMIS NICI UN SEMNAL DE CONTROL.

CAUZE : NECUNOSCUTE.

MOTIVELE PENTRU CARE GRUPUL CALIPSO NU A INFORMAT BAZA :

A. CONSUMUL MARE DE ENERGIE IMPUS DE REALIZAREA LEGĂTURII.
B. DEFICITUL ENERGETIC, CARE DEALTFEL REŢINE NAVA CALIPSO PE ASTRUL AVÎND CODUL NL 3001.

MĂSURI :

LA ÎMPLINIREA A O SUTĂ DOUĂZECI DE MINUTE DE LA RUPEREA LEGĂTURII CU GRUPUL EPSILON, CONSILIUL NAVEI CALIPSO A LUAT URMĂTOARELE MĂSURI :

A. VERIFICAREA ÎN ÎNTREGIME A SISTEMELOR DE RECEPȚIE ALE NAVEI CALIPSO.

B. CUPLAREA CELOR TREI SISTEME DE BALIZARE ALE NAVEI CALIPSO : OPTIC, RADIOFRECVENȚĂ, FMP (*)

C. CERCETAREA PRIN RADIOLOCAȚIE ȘI GRAVILOCAȚIE A SPAȚIULUI SFERIC AVÎND RAZA DE UN MILIARD DOUĂSPREZECE MII KILOMETRI.

EFECTE :

NU S-A OBȚINUT NICI O INFORMAȚIE CARE SĂ CERTIFICE PREZENȚA GRUPULUI EPSILON ÎN SPAȚIUL CERCETAT.

CERERE :

VĂ RUGĂM SĂ NE INFORMAȚI DACĂ GRUPUL EPSILON A PRIMIT O ALTĂ MISIUNE.

ÎN CAZUL UNUI RĂSPUNS NEGATIV, RUGĂM TRANSMITEREA INSTRUCȚIUNILOR CU PRIVIRE LA ACTIVITATEA VIITOARE A GRUPULUI CALIPSO.

3. VĂ INFORMĂM CĂ PENTRU REFACEREA REZERVELOR DE ENERGIE ALE NAVEI CALIPSO MAI SÎNT NECESARE, ÎN CAZUL UNEI DESFĂȘURĂRI NORMALE A ACTIVITĂȚII, APROXIMATIV NOUĂZECI DE ORE...

Fețele lucind galben-verzui în lumina cinescopului se conturează în întunericul laboratorului ca niște spectre fără trup. Șerpii cutelor de pe fruntea înaltă a norvegia-

* FMP — Fascicol multidirecțional pulsator de neutroni.

nului sînt parcă mai accentuați și mai contorsionați. Peste ei, o șuviță de păr blond aruncă o brazdă de întuneric. Cu fața aproape lipită de a sa, Edo privește printre pleoapele mijite parcă mai mult ca oricînd. Lentilele cu rame subțiri, aurii, ale ochelarilor aruncă sclipiri scurte.

Așezat comod într-un fotoliu, Alexandru privește și el dreptunghiul luminos al ecranului. Din cînd în cînd, fără să întoarcă capul, își examinează pe furiș „potențialii pacienți".

Zîmbește. „Potențialii pacienți." Pentru el toți sînt „potențiali pacienți". Îi este imposibil să privească figura cuiva fără a-i face o analiză rapidă dar esențială a stării psihice de moment sau generale. Îl observă pe japonez cum, cu gestul său tipic devenit tic, saltă cu arătătorul ochelarii care alunecaseră spre vîrful nasului. Apoi Vaar ; cînd este sub tensiune așa face : strînge din fălci.

Revine asupra propriei persoane. Nici el nu se simte în largul său. Imaginile de pe ecran sînt realmente fascinante, dar îi provoacă și un ușor frison de neliniște. Pe moment, nu găsește altă explicație mai mulțumitoare decît aceea că a avut noroc, noroc cu carul sau norocul prostului. Este absolut necesar să fii un mare norocos ca să scapi după ce ai stat cît a stat el, și încă atît de aproape de o adevărată armă chimică. Sau poate nu chiar chimică dar, oricum, o armă în plină funcțiune.

Privește micile grăunțe de nisip care parcă se topesc pe măsură ce pătrund în norul de gaz degajat de coral.

Nu poate înțelege cum de costumul de protecție, care conține fibre de siliciu, nu a fost nici măcar ciupit. Își amintește că, atunci cînd a fost acoperit de pulbere, a rămas cu o mînă cramponat de un braț al coralului. Cu toate acestea, mănușa s-a păstrat intactă. Cel puțin așa a reieșit la o analiză preliminară.

Un foșnet, apoi o tuse ușoară.

Cu microfonul dictafonului în mînă, Vaar își drege glasul.

— Începînd cu clișeul șaptezeci și trei, se poate observa apariția următorului fenomen : din orificiile existente pe suprafața formațiunilor minerale supranumite „corali" își face apariția, sub forma unor turboane fine, de culoare roșie, o substanță a cărei stare de agregare se poate aprecia

ca fiind gazoasă. Forma de vîrtej, cu diametru aproximativ egal cu cel al orificiului de ieşire, este păstrată pînă la circa o sută de milimetri de punctul de plecare. La această distanţă are loc o destrămare bruscă, fenomen care duce la o „îmbrăcare" a coralului într-un nor de gaz. Acest nor are o grosime aproximativ egală cu lungimea turbioanelor din care s-a format...

O pauză.

Tăcerea devine parcă materială.

— Clişeul numărul şaptezeci şi cinci... Se observă apariţia primelor particule numite impropriu „nisip"... Este momentul începerii uneia din furtunile a căror cauză rămîne încă necunoscută... Clişeul şaptezeci şi şase... Granulele de nisip pătrund în interiorul norului de gaze care înconjoară coralul... Distanţa la care se află este circa o treime din grosimea norului. Forma şi aspectul particulelor este neschimbată... Clişeul şaptezeci şi şapte... Se poate observa o uşoară dilatare a particulelor... Granulele care au depăşit aproximativ două treimi din grosimea gazului explodează transformîndu-se într-o pulbere foarte fină... Se poate observa că un procent de circa zece la sută rămîn nedistruse. Acestea lovesc suprafaţa formaţiunii minerale... În urma impactului, toate granulele se distrug fără excepţie. Simultan, ele provoacă un mic crater în zona de ciocnire... Măsurătorile efectuate indică o eroziune a cărei volum este aproximativ egal cu cel al granulei de lovire, în cazul unei incidenţe de impact de nouăzeci de grade... Volumul materialului îndepărtat scade odată cu micşorarea unghiului de incidenţă...

Cu un oftat de uşurare, Vaar se lasă pe spate. Mîna care ţinea microfonul cade moale pe genunchi.

— Acum ar trebui trase şi nişte concluzii, mormăie, scărpinîndu-şi cu unghia barba sîrmoasă.

— O să fie ceva de discutat în Consiliu... Asta este o adevărată bombă...

— O bombă mai mare ca dispariţia grupului Epsilon tot nu este.

— Nu cred că putem să-i ajutăm cu ceva discutînd acum despre ei... În clipa de faţă este mai util să stabilim : unu — dacă nu sînt necesare măsuri de securitate speciale

la venirea în contact cu coralii ; doi — care sînt cauzele fenomenului la care a fost martor Alex...

— Am dat combinezonul la analiză așa cum mi-ați cerut.

— Ce număr are laboratorul ?

— Treizeci și unu...

Cu receptorul în mînă, geologul formează indicativul.

— Da, ce doriți ?

Figura unui tînăr apare pe ecranul videofonului.

Are o privire obosită și clipește des.

— Ați primit la analiză un combinezon tip E, măsura...

— Patruzeci și șase, adaugă repede psihologul.

— Puteți să dați răspunsul în legătură cu starea lui de uzură ?...

Capul tînărului se apleacă. Pare a căuta ceva pe masa care o presupui că se află dinainte.

Ridică fruntea.

— Suprafața materialului este în perfectă stare. Indicele de elasticitate general are valoarea de nouă virgulă cinci, ceea ce se încadrează în valorile prevăzute de norme. În zona articulațiilor se menține un indice de nouă virgulă opt, de asemeni admis de normă. Punctele de racordare la...

— Stai, omule, o clipă... Vreau să știu pur și simplu dacă e bun sau nu este bun, adică dacă poate fi utilizat în continuare fără riscuri sau nu !...

— Nu putem să admitem utilizarea unor materiale care prezintă riscul de a se deteriora necontrolat. Astfel de situații contravin regulamentului și...

— Măi, omule ! E bun sau nu combinezonul tip E, măsura patruzeci și șase ?...

— Este în perfectă stare. Conform fișei individuale mai poate fi utilizat încă o mie optzeci de ore și...

Trîntind exasperat receptorul, Vaar întrerupe vocea monotonă șoptită și obosită a sărmanului laborant.

— Un punct cîștigat : pînă la proba contrară nu sînt, se pare, necesare măsuri de securitate speciale, spune Edo săltîndu-și cu arătătorul ochelarii care îi alunecaseră spre vîrful nasului. În ceea ce privește fenomenul în sine, sînt înclinat să cred, blondule, că structurile tale minerale sînt

mai degrabă biologice, sau ceva asemănător... Păcat că nu avem și o probă de gaz. Am fi aflat cu siguranță mai multe.

— Ironizezi de pomană spunînd „structurile tale minerale". Nu mă deranjează deloc dacă se mai ocupă cineva de problemele care mă interesează. Iar tu, japonezule, nu ești un tip bleg, ești chiar isteț...

Alexandru își privește amicul surprins. Își spune că iar l-a apucat probabil unul din momentele lui de deosebită sinceritate față de calitățile altora.

— Un lucru este sigur : biologice sau minerale, aceste formațiuni au un mecanism care le permit atît producerea cît și declanșarea emisiei de gaz în timpul furtunilor de nisip, spune Edo, vădit măgulit de aprecierea geologului.

— Deci se poate considera că totul funcționează ca un sistem de protecție împotriva acțiunii distructive a granulelor de nisip care, după cum s-a văzut, pot deteriora relativ ușor coralul, adaugă Alexandru.

— Am dat la analiză cîteva fragmente din această stranie structură. S-a constatat că este plină de canale foarte fine, iar nodulii sînt de fapt niște formațiuni sferice cu suprafața neregulată, „îngropate", se poate spune, în suprafața coralului, continuă Edo. Vreți să vedeți cîteva clișee ?

— Dă-i drumul...

Cu o înclinare a capului, psihologul își dă și el consimțămîntul.

O apelare a Ordinatorului Central, folosind codul din biblioteca de date, și se poate obține orice informație la oricare din terminalele instalate în laboratoarele navei.

— Vedeți, spune Edo întinzînd degetul spre ecranul pe care a apărut imaginea cerută, în dreapta este o secțiune transversală, în stînga una longitudinală... Canalele sînt dispuse radial și circular. Aranjamentul lor poate fi asemuit cu o pînză de păianjen. Se termină la baza nodulilor... atît cele radiale cît și cele longitudinale.

— S-a făcut vreo analiză a acestor noduli ?

— Ieri s-a început una. În afară de faptul că prezintă un canal central, n-am mai putut afla pînă acum decît că structura este cristalină. Aici cred că tu ești cel care poate lămuri foarte bine lucrurile.

Alexandru ascultă cu atenție. Crede că pe moment este important faptul că au un sistem care le permite să sesizeze la timp declanșarea unei furtuni și un alt sistem care le dă posibilitatea să se apere destul de eficient împotriva acțiunii distructive a granulelor...

— A-TEN-ȚI-U-NE... A-TEN-ȚI-U-NE ! se aude deodată un glas sacadat în difuzorul de apel. Mem-brii Con-si-liu-lui sînt con-vo-ca-ți la ora do-uă-zeci și trei-zeci de mi-nu-te. Pro-ble-me-le de dis-cu-tat și in-for-ma-ți-i-le ne-ce-sa-re se pot ob-ți-ne fo-lo-sind co-dul ze-ro ze-ro unu... Re-pet : ...

— Fir-ar să fie ! Într-o zi am să-l sparg. Nu înțeleg de ce nu schimbă glasul ăsta hodorogit ? !...

— Este bun pentru atenționare, spune Alexandru.

— Trebuie să ne grăbim. Douăzeci treizeci înseamnă peste aproximativ o oră. Vom continua analiza noastră după ședință. Din punctul meu de vedere, consider că nu este încă necesară prezentarea unei informări din două motive : nu sîntem suficient pregătiți și avem certitudinea, sper, că fenomenul nu are repercusiuni negative asupra securității expediției, conchide japonezul.

— Asta o spui tu !

— Fiecare cu părerea lui... Eu personal nu am intenția încă, subliniez încă, să ridic problema în Consiliu.

— Poate nu era necesar să vă cer să veniți aici, începu comandantul. Ar fi fost într-adevăr mai simplu, mai comod și mai rapid să vă fi comunicat prin note informative hotărîrea Bazei în legătură cu viitorul misiunii noastre.

Un moment de tăcere.

Glasul șefului grupului expeditionar răsună ca un ecou în urechile celor prezenți.

— Mi se pare însă mai eficientă o convorbire „pe viu", decît prin video...

Degetele împletite acoperă pe jumătate foaia albă pe care o ține dinainte.

Încearcă să se justifice, deși n-ar trebui. Știe că unii nu-i agrează stilul de lucru cu oamenii. Și mai ales chemările repetate în sala de Consiliu, în loc de folosirea videofonului. Ei nu pot înțelege că, în micul univers al navei, este foarte necesar ca oamenii să se simtă apropiați,

cît mai legați unul de celălalt. Că nu-și are rostul, ba chiar este contraindicat, ca, din simplă comoditate, să se folosească într-un mod excesiv de comunicația video care îți crează impresia că interlocutorul se află undeva departe, iar tu ești singur, izolat, închis într-o cochilie fragilă care se prăbușește cu viteze fantastice într-un hău negru fără sfîrșit.

Încearcă uneori să-i facă să înțeleagă...

— Dar de fapt v-am rugat să veniți pentru a vă informa asupra a ceea ce am menționat mai înainte și a lua niște hotărîri corespunzătoare celor decise de Bază. În rezumat iată și ce spun cei de acolo : trebuie să rezolvăm problema combustibilului în cel mai scurt timp posibil. Așa cum știți, mai avem nevoie de minimum șaptezeci de ore pentru aceasta. Doi : Baza a decis să nu trimită nici o navă în căutarea grupului Epsilon, și nici în ajutorul nostru. Trei : după asigurarea necesarului energetic, avem misiunea de a încerca să aflăm chiar noi ce s-a întîmplat cu Epsilon, folosind toate mijloacele de care dispunem și cu o deplină libertate de decizie. Patru : trebuie să punem în funcțiune sistemul de balizare a navei noastre, care va urma să funcționeze pînă la primirea unor noi indicații de la Bază. Cinci : ni se face următoarea „concesie" — putem părăsi planeta dacă reușim să aducem rezerva de energie la nivelul existent înainte de accidentul care ne-a obligat s-o abordăm... Asta înseamnă circa optzeci și opt la sută din capacitatea maximă...

Alexandru își încrucișează picioarele pe sub masă.

Privește fețele posomorîte. Îi înțelege. De mai bine de o săptămînă trăiesc cu toții într-o continuă tensiune. Mai chinuitor este faptul că mereu se întrevede o speranță, o soluție, ca apoi un eveniment neplăcut să le-o spulbere, să o desființeze de parcă nici n-ar fi existat. Aceste șocuri, este convins, nu vor rămîne fără urmări. În curînd cîțiva, mai ales dintre cei prezenți în jurul mesei, vor fi nevoiți să apeleze la serviciile lui. Dispariția grupului Epsilon, apoi decizia Bazei de a-i lăsa să se descurce singuri se pare că au pus capac la toate. După cum îi zvîcnește o vînă la tîmplă, capătă convingerea că șeful serviciului de securitate al navei va avea foarte curînd nevoie de tranchilizante, altfel nervii vor ceda.

Vaar, răspunzător de exploatarea zăcămîntului de minereu util, strîngè din fălci, urmărind parcă să-şi facă praf dantura.

Liniştea a devenit apăsătoare, prea apăsătoare. Este ca o plapumă care sufocă încet dar sigur pe cei adunaţi în jurul mesei de Consiliu.

Alexandru realizează că, dacă nu spune ceva, orice, numai ca să rupă vălul care se aşterne peste raţiunea celor prezenţi, ar putea apare situaţii total nedorite. Simte, aproape ca pe ceva material, frica, chiar teroarea unora, ura (pentru ce ? împotriva cui ?) altora, furia sau deznădejdea. Singurul care pare a-şi mai păstra controlul asupra gîndurilor este Comandantul.

Privirile li se încrucişează.

— Vaar, începe Alexandru. Poate ar fi bine să ne spui ce posibilităţi există... de a mai scurta timpul de exploatare a zăcămîntului.

Cel interogat mişcă uşor capul a negaţie.

— Este timpul minim pe care ni-l oferă mijloacele ce le avem la dispoziţie.

— Eşti sigur ? întreabă Panda.

— Putem interoga oricînd ordinatorul dacă se consideră că sînt insuficient informat şi că soarta expediţiei nu mă preocupă într-o măsură suficientă...

— N-o lua în felul acesta, intervine împăciuitor Alexandru, simţind încordarea din atmosferă. A fost pur şi simplu o întrebare de rutină.

— Repet : nu avem nici o po-si-bi-li-ta-te tehnică sau organizatorică de a reduce timpul de exploatare. Rămîne doar alternativa permisă de Bază de a nu face plinul. Chiar şi aşa nu cîştigăm mai mult de cincisprezece-douăzeci de ore, după aprecierea mea.

— În concluzie : problema numărul unu, combustibilul, nu poate fi rezolvată decît în intervalul de timp cunoscut, conchide Comandantul.

O tuse uşoară.

Cu faţa roşie şi fruntea plină de picături de sudoare, Zbigniew, omul răspunzător de securitatea grupului Calipso, priveşte fix cu ochii săi mici şi albaştri peste umărul lui Alexandru, undeva, pe peretele sălii de Consiliu.

— Acum, începe cu un glas ferm, parcă în contradicție cu fața bonomă, o problemă de care sînt direct răspunzător... Dispariția navei Epsilon. dispariție care se pare că nu s-a petrecut prea departe de noi, îmi impune să cer aplicarea unor măsuri suplimentare de siguranță.

Psihologul îl privește tot mai uimit. Nu-l miră ceea ce aude, ci ceea ce vede. Își spune că oamenii sînt și vor rămîne totdeauna plini de surprize chiar și pentru un psiholog. Vena care zvîcnea pe tîmpla polonezului cu cîteva minute înainte și care parcă anunța un atac de apoplexie, nu mai poate fi observată decît cu mare greutate, o mică linie șerpuită, albăstruie, sub pielea roză.

— ...În primul rînd mărirea razei de acțiune a cîmpului de protecție...

— Nu, asta nu se poate... va crește enorm consumul de energie, intervine Werner.

— Nu mă întrerupeți, vă rog ! Aveți răbdare să termin.

Oftează și privește pixul pe care de cîtva timp îl învîrte între degete.

— Acum o oră, la puțin timp după anunțarea întrunirii, a fost adus un om. Era într-o stare... asemănătoare paraliziei... În întregime rigid. A fost predat infirmeriei. Înainte de a începe ședința, ne-am informat din nou despre el. Starea sa este neschimbată.

Surpriza pe care a provocat-o această veste este atît de mare încît nimănui nu-i trece prin minte să pună vreo întrebare.

— A fost găsit de către una din patrule, la circa doi kilometri distanță în afara zonei de protecție.

— Cine este ?

— H. Uyl, matricolă trei doi șapte unu *L* trei.

— Ați aflat ce căuta acolo ?

— Nu. Ultima oară fusese zărit în interiorul zonei de securitate.

Comandantul apasă cîteva butoane încadrate într-un dreptunghi negru pe suprafața mesei. Se apleacă puțin și vorbește în microfon :

— ...Aici Panda... Care este starea pacientului H. Uyl ?

Cîteva momente de tăcere.

— ...Rigiditate totală a musculaturii corpului... Se află încă echipat în combinezonul de protecție...

— Cum ? Rezerva de oxigen trebuia să se fi terminat?

— Nu respiră...

— ...

— Am încercat înlocuirea buteliei dar totul este parcă... sudat... Este imposibil să demontăm chiar şi cea mai mică piesă a costumului... Am făcut mai multe sondaje ultrasonice dar nu s-a constatat nici o modificare a cantităţii de oxigen aflată în butelii... Nu s-au mai constatat nici tensiuni musculare sau semnale cardiace...

— Este... mort ?...

— Nu ştim... Este rigid ca... o statuie... E singurul lucru cert pe care îl putem afirma...

— Acum i se aplică vreun... tratament ?

— Nu... A fost introdus la Reanimare şi se află sub permanenta supraveghere a aparaturii. Orice modificare a stării sale se înregistrează automat.

— Mulţumesc !

Cu un pocnet slab, difuzorul amuţeşte.

— Acum sper că este clar motivul pentru care cer mărirea zonei de protecţie. În momentul de faţă, nu avem nici un indiciu cu privire la ce anume a provocat paralizia lui H. Uyl. Este evident însă că planeta ascunde multe surprize. De aceea, pe lîngă mărirea zonei de securitate, mai cer şi înfiinţarea unor patrule care să asigure nu episodic ci permanent supravegherea unei suprafeţe cît mai întinse în jurul navei. Din nefericire, sînt învestit numai cu dreptul de a propune şi de a controla dacă cele hotărîte de cei prezenţi aici sînt aplicate sau respectate. Asta am adăugat-o pentru cel care m-a întrerupt adineauri.

Cu capul plecat, Werner se face că nu aude. Degetele fine, albe, cu unghii frumos tăiate şi curăţate, bat cu repeziciune clapele micului terminal încastrat în suprafaţa mesei în dreptul fiecărei membru al Consiliului.

— Conform informaţiilor furnizate de către ordinator, spune ciocănind uşor cu arătătorul ochiul negru al ecranului, datorită creşterii exponenţiale a energiei absorbite de cîmpul de protecţie cu mărirea razei de acţiune, putem ajunge în situaţia neplăcută ca, din ce se obţine în timp de o oră în urma exploatării zăcămintelor, circa douăzeci la sută să fie consumat de către generatorul de cîmp. Deci se impun ca alternative : ori micşorăm raza de protecţie, care

oricum se află deja foarte aproape de valoarea minimă, ori o lăsăm la această cotă, consumul fiind de mai puțin de unu la sută dintr-o oră de exploatare. Atrag atenția că dacă mărim zona de securitate riscăm să amînăm *sine die* decolarea.

Privesc cu toții micile dreptunghiuri negre ale monitoarelor pe care cifre și curbe formează un desen multicolor. Este greu de ales : a rămîne (cît timp oare ?) pe o planetă deloc ospitalieră sau să te avînți cît mai repede în spațiul care parcă a înghițit grupul Epsilon ?

— Cine este de acord cu menținerea nivelului actual al zonei de protecție ?

Mîinile se ridică. Unele sînt șovăitoare, dar se ridică.

Își spun că, oricum, mai devreme sau mai tîrziu tot vor trebui să se întoarcă în spațiu și că ar fi bine ca, atunci cînd o vor face, să fie cel puțin pregătiți.

Singurul vot împotrivă : Zbigniew.

— Acum despre patrule... mai corect despre lărgirea cîmpului lor de activitate. Propunerea mi se pare adecvată situației. Din păcate, cei care ar putea face parte din echipele respective sînt ocupați în întregime cu exploatarea zăcămîntului. De la această activitate, este clar, nici un om nu poate fi luat, sub nici un motiv.

— Există totuși o soluție de compromis.

— Care ?

— Să fac un instructaj de cîteva ore cu oameni aleși din cadrul secțiilor de cercetare în vederea efectuării misiunilor de patrulare. Vor face prin rotație.

Șeful securității este vizibil enervat de faptul că prima sa propunere a căzut. Fața îi este parcă și mai roșie. Iar acum, una peste alta, se va vedea obligat, mai mult ca sigur, să trimită într-o acțiune atît de importantă oameni instruiți superficial. Recunoaște totuși că asta este singura soluție rezonabilă rămasă în picioare.

— Chiar o oră cred că este suficient. Toți membrii echipajului cunosc echipamentul special al echipelor de patrulare, supralicitează Zbigniew într-o ultimă încercare de a convinge asistența de a-i accepta propunerea.

— De acord, deci, toată lumea cu organizarea acestor patrule ?

Zee simte...

Este ocazia...

După ce i-a distrus pe Aaii, csiii nu au mai trecut DINCOACE.

A încercat să se apropie ea, dar mereu acel CEVA a împiedicat-o, irosindu-i forțele.

Zburau... uneori sus, foarte sus, în formele lor sclipitoare, în razele soarelui albastru.

S-a avîntat în întîmpinarea lor, încercînd să-i prindă în capcana forțelor ei. Dar, mai iuți, imprevizibile în mișcări, formele ce adăposteau în pîntecul lor csiii se strecurau, ca apoi să se ascundă în spatele acelui CEVA pe care particulele-i alunecă neputincioase.

Un csiii...

Un csii r ă t ă c i t...

L-a prins în plasa efluviilor ei.

Acum este ACOLO.

Prin EL și EA se află ACOLO, Î N Ă U N T R U...

Mai are nevoie... n e v o i e... Încă un UL...

Zee simte...

Este o c A z i a ...

Efluvii... LE recunoaște...

Îi simte presiunea. Îi vede forma subțire, fragilă, rotundă și strălucitoare în partea superioară, cum se deplasează îndepărtîndu-se tot mai mult de forța care o proteja.

Este o c a z i a ...

Este csiul pe care l-a mai încercat. Rătăcea mereu singur, departe de FORMA ARGINTIE.

Zee simte...

E S T E O C A Z I A ...

Întinde încet dreapta.

Palma, cu degetele alipite, se afundă cu precauție în micile granule de substanță silicioasă care acoperă cea mai mare parte a solului planetei.

Lumini albastre se amestecă cu sclipiri roșii și galbene.

Se strecoară, nasc și mor în grămăjoara de nisip care se odihnește în căușul mîinii.

O teamă.

Un fior nelămurit simte că-i străbate trupul.

Este aceeași senzație. Mereu și mereu, de fiecare dată cînd ține în palmă această materie stranie, îi este imposibil să stăpînească tremurul întregii ființe.

Simte cum fiecare celulă a corpului său refuză, se chircește și vibrează cu repulsie la atingerea grăunțelor.

Spectacolul fascinant al licăririlor multicolore care încep să nască printre degetele mîinii sale îi reține privirea. Întîi neclar, apoi tot mai acut, are senzația că ființa i se separă în două. O parte, obsedată de jocul feeric de lumini, refuză dorința celeilalte de a desface degetele și de a lăsa vraja să se destrame.

Fiecare nerv începe a vibra.

O căldură, o moleșeală plăcută și irezistibilă îi cuprinde corpul. Știe că acesta este doar începutul.

Surd, în adîncul ființei începe lupta.

O simte.

Chinuie fibră cu fibră din trupul încrîncenat.

Încearcă să se păstreze cît mai mult timp lucid și să înregistreze în memorie senzație cu senzație. Simte, știe că mai are încă posibilitatea de a se rupe din această vrajă.

Refuză.

Vrea să știe. Undeva, nelămurit, simte că aceasta este singura cale de a afla ceva.

Brațul începe a-i amorți. Capul îi vîjîie, ochii i se împăienjenesc. Picături mari de sudoare îi acoperă fruntea, prelingîndu-se pe obrajii subți, pe genele ochilor arzînd. Reflex, ridică cealaltă mînă pentru a se șterge. Suprafața dură a căștii transparente îi interzice gestul. O picătură, urmînd linia unei cute a feței, ajunge în colțul buzelor uscate și fierbinți. Le strînge. Gustul sărat al sudorii îi aduce pentru cîteva momente simțurile sub control.

Încearcă să ridice un picior. Tentativa produce o durere adîncă, sfîșietoare în oase. Mușchii cedează dar, cu un chinuitor efort, reușește să-și păstreze echilibrul și să cadă în genunchi. Se încurajează spunîndu-și că, oricum, și asta este o realizare. Își dă seama că se întîmplă pentru prima oară să-și mențină atîta timp rațiunea treaz fără a se prăbuși, cu fața în jos, fără cunoștință.

Gîndul fugar dispare gonit de zvîcniturile dureroase ale nervilor. Asemeni unor talazuri care se sparg de stînci, valuri de suferință năvălesc brusc în creier ca, în clipa

următoare, să se răspîndească pînă în cele mai ascunse cute ale materiei chinuite.

Un gînd își face cu greu loc în conștient :

Trebuie să rezist !

Universul pare a se prăbuși într-un uruit înspăimîntător.

O explozie colorată îi inundă ochii.

Se prăbușește.

Capul, protejat de cască, se afundă în nisip, iar printre degetele desfăcute ale mîinii micile grăunțe se rostogolesc pe sol devenind anonime.

— Nu știi unde îl pot găsi pe Alex ? întreabă micul biolog băgînd capul pe ușă.

— De unde naiba vrei să știu ? ! mormăie Vaar iritat.

— Păi, mi s-a spus că acum aproape o oră stăteați de vorbă în sala de lectură, continuă perseverent Edo, clipind mărunt din ochi.

— Mă japonez afurisit, intri sau ieși... hotărăște-te odată ! se întoarce enervat uriașul.

Pe vine, cu coatele sprijinite pe genunchi și antrebrațele atîrnîndu-i în față, pare o gorilă. Ochii albaștri aruncă săgeți de sub arcadele puternice, încununate de sprîncene stufoase.

Edo nu pare deloc intimidat de manifestarea plină de nervi a geologului. Cu mișcări repezi se strecoară în cabină, închizînd ușa în urma lui. Se îndreaptă apoi cu pași mărunți spre fotoliul din colțul camerei și, fără să spună un cuvînt, se așează comod, picior peste picior. Din cînd în cînd, continuînd să-și privească gazda uimită, saltă ochelarii care alunecă sistematic pe coama mică și subțire a nasului.

— Cine te-a poftit să stai ?

— Am venit să te întreb ceva, iar tu îmi răspunzi în doi peri.

— Scuză-mă, dar de cîteva zile sînt cam nervos, mormăie geologul.

— Nu face nimic. Acum spune-mi, unde este Alex ?

— Nu prea știu.

— Știi sau nu știi ?

— ... Și una, și alta...

— Sistematic. Spune-mi-o pe prima, apoi pe cealaltă.

Se gîndește că Vaar este ultima șansă. Dacă nici de la el nu află unde este psihologul, va trebui să anunțe comandantul.

— Hai, blondule, spune !

— Nu pot...

Se uită la ceas. Mai este aproape o oră. I-a promis că numai dacă nu apare într-un interval de șase ore de la plecare, atunci să pornească să-l caute.

— Te rog, nu te purta ca un copil, nu ne jucăm de-a cosmonauții !

— Am promis, Edo, și nu pot să-mi calc cuvîntul. Dacă mai ai răbdare o oră, vom merge împreună după el. Sper totuși să nu fie nevoie.

— Ascultă, omule, este vital pentru Alex ca să-l găsesc poate chiar pentru noi toți ! Este vital, înțelege !

Aplecat în față și sprijinindu-și palmele pe marginea fotoliului, își privește gazda care tace cu încăpățînare.

— Dacă nu-mi răspunzi într-un minut, merg drept la șef.

Cel amenințat se ridică în picioare și se așează în dreptul ușii cu brațele încrucișate.

— De aici nu ieși decît cînd ți-oi da eu drumul.

— Nu face pe durul ! Știi prea bine că nu mă poți opri.

Spre hazul tuturor, micul Edo reușea să-l pună mereu la podea pe puternicul Vaar.

Japonezul, îndatoritor, se oferea să dea lecții de judo și karate oricărei persoane dornice de a învăța tainele acestor discipline. Norvegianul se grăbea să facă același lucru, dar pentru box. În același timp, îl provoca mereu la luptă pe biolog, spunînd că un prăpădit ca el nu face două parale în fața unui boxeur. Edo se eschiva, pînă cînd, la îndemnurile frenetice ale asistenței, oferea o mică reprezentație în urma căreia uriașul era sleit de forțe, gîfîia ca o locomotivă văzută în filmele de arhivă, bine zdruncinat, dar cu convingerea neclintită în propriile capacități, pretinzînd că i-ar fi fost milă de adversar, dar că, bineînțeles, cu ocazia revanșei, va arăta ce poate cu adevărat.

— Dacă îmi explici ce s-a întîmplat...

— Nu este timp de așa ceva !

Cu o mișcare rapidă sare din fotoliu. Din doi pași ajunge lîngă ușa care glisează, dezechilibrîndu-l pe geolog. Acesta, surprins, abia are timp să se sprijine de canat, eliberînd astfel drumul.

Agil, biologul se strecoară afară și, cu pași mărunți dar iuți, se îndreaptă spre Sala de comandă.

— Vă rog, o audiență la comandant... urgentă ! cere în difuzorul micului radiotelefon pe care, asemeni tuturor membrilor echipajului, îl poartă într-un buzunar special la piept.

— Cine sînteți ? interoghează un glas izovrît din cutia de plastic.

Edo simte că i se urcă sîngele la cap. Mereu și mereu te lovești de formalități.

Absorbit de problema sa, uitase că trebuie să îndeplinească un șir nesfîrșit de proceduri pentru a ajunge la comandant. Acum realizează și de ce geologul nu-l urmase. Se bazase pur și simplu pe faptul că va fi primit la șef după minimum o oră.

O pată roșie începe să-i joace pe dinaintea ochilor.

O senzație de vomă îi strînge o clipă gîtlejul, ca apoi să dispară.

Ochii îl dor, iar pleoapele uscate, arse parcă, îi ustură. Le deschide cu greu. Mici explozii luminoase îi înfloresc pe dinainte.

Își dă seama că se află culcat pe burtă, cu capul înfundat în nisip.

Mii de înțepături cuprind brațul prins în cădere sub corp. Îl scoate cu dificultate și apoi îl lasă să cadă pe sol, asemeni unui obiect fără viață. Cu un efort dureros, care chinuie fiecare mușchi, reușește să se răsucească cu fața în sus. Bolta, spuzită de constelații străine, are un efect calmant asupra nervilor tensionați.

Începe să respire liniștit.

Ridică brațul stîng. Cronometrul arată că zace de mai bine de două ore.

Se simte stors, vlăguit. Are strania senzație că cineva sau ceva i-a răscolit întreaga ființă, celulă cu celulă, nerv cu nerv, smulgînd cele mai intime informații ascunse în cotloanele creierului, iar acum acel ceva sau cineva, nevă-

zut, ascuns într-un spațiu imposibil de perceput cu simțurile obișnuite, îl pîndește, îi observă și analizează fiecare mișcare, fiecare gînd ce-i animă rațiunea.

Cîteva clipe își percepe craniul ca pe o carcasă golită de conținut și dureroasă.

Încearcă să se ridice.

O vibrație îi cuprinde trupul.

Deodată, particule de nisip se ridică în aer în fața sa. O draperie unduitoare, scînteind de lumini în continuă mișcare și naștere, răsare în fața ochilor săi.

Se încovoaie, cu intenția de a se ridica în picioare.

Mirifica auroră, înțelegîndu-i parcă intenția, începe a se deplasa încercuindu-l.

Este în picioare.

Se răsucește pe călcîie încercînd să fugă.

Capcana este însă închisă.

Frica.

Îl copleșește.

Fără a-și da seama, începe să strige după ajutor în microfonul căștii.

Un pas, doi.

Draperia se agită, animată parcă de un suflu viu.

Scoate arma și, urlînd, apasă pe trăgaci, aruncîndu-se în același timp cu capul înainte.

Brațul, cu arma strînsă între degete, stă întins înspre înainte. Un picior afundat în nisip. Celălalt, îndoit ușor, surprins în clipa cînd se desprindea de pe sol.

Așa l-au găsit.

L-au smuls din nisipul care se pietrificase în jurul picioarelor formînd un soclu.

Pare viu. În ochii larg deschiși ce se văd prin transparența căștii se citește groaza. Gura este schimonosită într-un urlet mut. Întreg corpul are rigiditatea și consistența pietrei.

A fost dus la reanimare alături de H. Uyl.

În Sala centrală se află aproape toți membri echipajului. Sînt prezenți optzeci și șapte de membri.

— Ne-am adunat cu toții aici, cu excepția celor de gardă, renunțînd la o conferință prin interviziune, cu sco-

pul de a asculta expunerea asupra rezultatelor cercetărilor privind cele două accidente pe care le cunoașteți, începe să vorbească Panda. Consider că prezența tuturor în această sală ne va ajuta să luăm mai ușor niște hotărîri pe care va trebui să le aplicăm neîntîrziat.

Face o mică pauză, vrînd parcă să întărească importanța celor spuse.

— Șeful secției de biologie, sub a cărui coordonare s-au făcut primele investigații, ne va lămuri cum stau lucrurile. Edo, te rog...

Adunîndu-și hîrtiile, japonezul se așază mai bine în fotoliu și-și drege glasul :

— Voi încerca să fiu cît mai concis. Singura concluzie, și vă rog să nu o luați ca o glumă, este că momentan nu dispunem de nici o informație cu privire la natura accidentului.

Asistența privește tăcută spre vorbitor.

— Pur și simplu, a fost imposibil să desprindem măcar o fărîmă din costumul celor doi accidentați și cu atît mai puțin am reușit să-l îndepărtăm de corp.

— Bine, dar s-au folosit toate mijloacele de care dispunem ? se face auzită o voce din sală.

— Nu.

— Atunci cum a fost trasă concluzia că este imposibil de desfăcut costumul ? !

— Au fost utilizate numai metode nedistructive pentru îndepărtarea combinezonului, și asta, ca să previn o nouă întrebare, deoarece nu știm dacă cei doi mai sînt sau nu în viață.

— Dar, din cîte am înțeles, corpul lor are o consistență asemănătoare rocilor...

— Vă rog, permiteți-mi să prezint întîi raportul și apoi voi răspunde la orice întrebare care mi se va pune ! spune iritat Edo.

Replica a fost necesară căci atmosfera începuse să se încingă puțin sub acțiunea celor cîteva chestionări insidioase. Dacă mai dura, probabil că întrunirea numai cu mare greutate și-ar mai fi atins scopul.

— Iată raportul cercetărilor :

Face o mică pauză apoi continuă :

— S-au făcut următoarele tipuri de observații : punctul *a*... observații directe, punctul *b*... observații cu aparatura din dotare. La punctul *a* s-a constatat că : unu — aspectul exterior al costumului nu a suferit nici o modificare în ceea ce privește culoarea și forma. De asemeni, casca și-a păstrat transparența... Singura modificare observabilă direct este aceea că a fost constatată o duritate deosebită a întregului material. Un lucru care mai reține în mod deosebit atenția este și acela că în pumnul drept, ținut strîns, al fiecărui accidentat se poate observa cîte un obiect, se pare de o formă sferică și transparent dar pe care nu am reușit să-l analizăm deoarece a fost imposibil să-l desprindem dintre degetele înțepenite...

Ochelarii i-au alunecat spre vîrful nasului. Îi saltă cu cunoscutul gest reflex.

— Doi : aspectul părții din corp vizibile prin cască este nemodificat, identic cu al unei persoane aflate în viață... mă refer la culoare, structură etc. La punctul *b* s-au încercat ascultări cardiace, fără nici un rezultat însă. S-au făcut de asemeni radioscopii care nu au reușit însă decît să demonstreze opacitatea totală a subiectului investigat... Toate tentativele de a pune în evidență cîmpul bioenergetic, folosind metodele de electroluminiscență, nu au dus la nici un rezultat... Concluziile acum — unu : nu s-a putut emite nici o ipoteză în legătură cu natura fenomenului sau fenomenelor care au provocat starea în care se găsesc cei doi membri ai echipajului. Doi : nu se poate afirma cu certitudine dacă aceștia mai sînt sau nu în viață. În mod cu totul optimist, se poate presupune că, în urma acțiunii fenomenului necunoscut, costumul protector și-a schimbat proprietățile, păstrînd însă în interior un organism aflat, sperăm temporar, într-o stare cataleptică analogă celei care se poate obține asupra unui subiect aflat în stare de hipnoză. În final, recomand ca, pînă la obținerea unor rezultate certe, nici un membru al echipajului să nu mai părăsească în mod individual nava.

Liniștea așternută în timpul expunerii continuă să planeze apăsătoare asupra celor prezenți. Treptat, tensiunea din aer începe să slăbească și primele foșnete și murmure provocate de schimbul de impresii înviorează atmosfera.

Un individ plinuț, chel, cu fruntea plină de picături de sudoare, ridică o mînă, în timp ce cu cealaltă, în care ține o batistă, își șterge de zor transpirația de pe ceafă și de pe gît.

— Am o propunere, începe cu un glas subțirel, parcă nepotrivit înfățișării sale.

Cu un gest de aprobare, Panda îl invită la tribună.

— Nu, mulțumesc. Prefer să vorbesc de aici.

Agitația încetează și zeci de priviri curioase se întorc spre vorbitor.

— Doresc să...

Un zbîrnîit strident întrerupe din start discursul. Sunetele sacadate ale sistemului de alarmă generală paralizează pentru cîteva clipe voințele celor prezenți.

O flacără, un fulger roșu se aprinde pe panoul central de control.

— Toată lumea la posturi ! Îmbrăcați combinezoanele de protecție totală ! strigă Panda sărind în picioare.

Fără a mai privi spre haosul care a cuprins sala, se răsucește către pupitrul cu aparatură.

Toate luminile de avertizare clipesc parcă înnebunite, incendiind cu focul lor cadranele.

Întinde brațul și, cu o mișcare brutală, smulge siguranța avertizorului sonor. În clipa următoare, zgomotul sinistru al sirenei încetează ca retezat, făcîndu-se acum auzit numai zumzăitul aparaturii de bord.

— Aix, sistemul de protecție al navei s-a cuplat ?

— Pozitiv...

— Înseamnă că ceva a fost mai rapid decît automatele noastre și a reușit să depășească zona de interdicție înainte de cuplare !

— Avertizoarele arată că se petrece ceva în interiorul navei !

— Secțiunile sînt izolate ?

— Negativ...

— Blochează toate trecerile !

— Blocat...

— Sectoarele trei, patru, cinci, douăzeci și trei, douăzeci și patru, douăzeci și cinci și-au revenit...

— Zona generatorului liberă. Zona magaziilor liberă.

— În stare de alarmă numai sectorul opt A... Dispensarul... Reanimarea...

Glasul comandantului trădează de astă dată uşurarea. Nici unul din sectoarele vitale ale navei nu fusese afectat.

Îşi îndreaptă spatele. Cu două degete apucă bărbia, frecînd-o gînditor.

— Anunţă echipa de intervenţie şi echipează-te ! Te aştept pe culoar.

Culoare albe, luminate puternic. Oameni cu contururi deformate de costumul de protecţie aruncă priviri întrebătoare către cel care poartă însemnele de comandant al navei.

Trece grăbit cu faţa imobilă. Apropiindu-se de sectorul opt observă că numărul curioşilor creşte. Stau lipiţi de pereţi sau pîndind pe la colţuri. În apropierea uşii care barează drumul către zona semnalată ca periculoasă, cinci oameni în costume de culoare portocalie, dirijaţi de Aix, manevrează două dispozitive de forma unor tuburi lungi, negre. Un aparat, asemănător unei antene radar, aşteaptă, direcţionat cu partea parabolică spre peretele despărţitor. Cabluri groase, muticolore, se încurcă în picioarele oamenilor care se agită pe culoar. După cîteva minute de control al pregătirilor făcute, comandantul se roteşte uşor pe călcîie şi priveşte mulţimea curioşilor.

— Rog pe ficcare membru al echipajului să se întoarcă la postul său. Prezenţa dumneavoastră aici nu este necesară, ci poate deveni doar generatoare de necazuri.

Transmite rugămintea, de fapt ordinul, în microfonul căştii, privind fără să clipească la cei adunaţi.

Puţină foială, cîteva mormăieli de nemulţumire, dar, în final, locul rămîne liber.

De cîteva momente, secundul priveşte cu încordare ecranul pe care apar imagini din încăperile blocate ale secţiei medicale.

Simte că i se face rău.

— Comandante ! şopteşte, incapabil să-şi desprindă privirea de pe monitor.

Brusc îi vine să vomite, iar în clipa următoare pleacă în fugă spre cea mai apropiată cameră să-și schimbe combinezonul devenit inutilizabil.

Imobil, Panda privește tabloul în a cărui realitate îi vine greu să creadă.

Membre desprinse de corp, cranii sfărîmate, sînge și organe sînt împrăștiate pe podea, pereți și aparatura din încăpere. Un ochi sticlos atîrnă din orbita unui craniu zdrobit. Creierul, un terci alb-sîngeriu, mînjește plasticul. O mînă, rămasă în mod miraculos legată de un trunchi strivit, zvîcnește o secundă căzînd imediat inertă. Degetele se chircesc, încremenind pe jumătate strînse.

Imagine de coșmar care îi pătrunde în ochi, în creier, fără ca semnificația ei să fie imediat înțeleasă. Este parcă un refuz al minții de a accepta realitatea.

Strînge pleoapele și pumnii.

Secundul revine, dar evită să mai privească ecranul.

Panda întoarce capul spre el. Obrajii, parcă mai supți, scot și mai mult în evidență privirile ochilor negri.

— Nu s-a detectat nimic periculos... cel puțin aceasta este răspunsul ordinatorului, articulează cu greu Aix.

Cuvintele se leagă cu dificultate. Mîinile pe care le ascunde la spate îi tremură ușor.

Se gîndește la acele trupuri care, în urmă cu cîteva minute, erau tefere și pline de viață. Încearcă să vorbească pe un ton rece, concis, dar cuvintele răsună tremurate și întrerupte. Nu simte nici un fel de teamă. Doar oroare și uimire. Își privește superiorul. Ochii fug apoi peste umărul acestuia, fixînd un punct de pe perete.

— Am putea încerca... o intrare, spune chinuindu-se să-și stăpînească tremurul din glas.

Cu privirea parcă lipită de ecran, comandantul înclină din cap în semn de aprobare.

Un declic urmat de un bîzîit monoton și ușa glisează în perete dînd la iveală o încăpere circulară în care orbitele negre a trei uși privesc sumbru.

— *C* trei și *C* cinci, se aude vocea unui tehnician.

Corpurile neînsuflețite au fost închise ermetic în cîte un cilindru, pentru a putea fi duse pe nava Bază.

Doi dintre ei au fost găsiți într-o încăpere. Membrele le erau în așa măsură rupte și amestecate încît chirurgul navei a fost nevoit să facă o adevărată reconstituire a trupurilor lor. S-a constatat că unele părți ale corpului erau practic retezate ca de o ghilotină.

— Cer părăsirea imediată a planetei și parcarea navei pe o orbită geostaționară, pînă în momentul în care vom putea găsi răspunsul la cele întîmplate aici.

Un glas se ridică vehement peste capetele plecate și figurile îngrijorate :

— Asta înseamnă să renunțăm la o parte din ceea ce am cîștigat pînă acum.

— Dacă rămînem, s-ar putea să pierdem totul... inclusiv viața.

— A devenit monoton să ni se spună mereu că riscăm dacă nu ne umplem rezervoarele.

— Trebuie să ne asumăm riscul de a mai rămîne aici. Luarea unei hotărîri finale depinde însă de dumneavoastră, intervine comandantul.

Glasul calm, ferm, impune atenție.

— Veți vota pentru continuarea sau întreruperea exploatării planetei. Fac un nou apel. Cu toții cunoașteți situația creată, cît și necesitățile care ne presează. De asemeni știți că, dacă rămînem sau nu, oricum ne asumăm un risc. Avertizez însă că părăsirea planetei, în acest moment, ne poate aduce în situația de a nu mai putea asigura îndeplinirea misiunii încredințate de Bază, și anume găsirea grupului Epsilon !

Cu o opoziție de șapte voturi și zece abțineri, a fost luată decizia de continuare a explorării și exploatării planetei. S-au organizat apoi echipe de pază și de lucru care urmau să ducă o activitate neîntreruptă în schimburi.

După două zile, încordarea a mai slăbit și o atmosferă ceva mai destinsă a început să umple încăperile navei. Dacă nu ar fi existat restricția depășirii unei anumite distanțe de navă, totul ar fi părut la fel de normal ca și înaintea neplăcutelor întîmplări.

Cu un recipient de dimensiunile unei eprubete, ținut cu grijă în mîna stîngă, Edo se îndreaptă către laboratorul

de geologie. În fața ușii se oprește cîteva clipe. Cu arătătorul saltă ochelarii care i-au alunecat iar pe coama nasului, apoi aruncă o privire piezișă către cilindrul argintiu dintre degete.

Este încă nehotărît. Își apucă cu colțul buzelor marginea mustății rare dar destul de lungă. Suge ușurel și o toacă cu dinții mărunți și albi. Îi este destul de greu să vină la Vaar ca să-i ceară ajutorul. N-ar putea să spună că-l antipatizează. De fiecare dată cînd însă se întîlnesc, nu ezită a se ironiza. Această atitudine este stimulată și de către cei din jur, potențiali spectatori ai săptămînalelor lor confruntări de pe salteaua sălii de sport. Era o copilărie. Le intrase atît de mult în comportament încît devenise o obișnuință.

Se hotărăște brusc. Apasă ferm pe întrerupătorul automatului care acționează ușa. N-are încotro. Cu sau fără ironii, îi este necesar ajutorul geologului.

Cu un bîzîit ușor, ușa glisează. Încăperea de formă dreptunghiulară este plină de aparate a căror destinație îl interesează prea puțin.

Un agregat începe brusc să țăcăne lîngă el. Tresare și-și încurcă picioarele în noianul de cabluri care acoperă podeaua și pe care, de bine, de rău, reușise să le evite la început.

— Hei, cine dracu' a smuls priza ! se face auzită o voce din spatele unui raft.

— Scuze, sînt eu, Edo. M-am încurcat în niște fire.

— Ce naiba cauți aici ? ! Și mai cu grijă nu poți umbla ? După ce că ești așa de pricăjit, te pomenești că nici loc destul nu ai ? ! mormăie Vaar, văzîndu-și mai departe de treabă.

— Te rog ! Nu am venit de plăcere. Vreau... să te rog ceva.

Își dă seama că dacă reîncepe jocul vorbelor nu va reuși să rezolve nimic. Intrarea bruscă în subiect însă poate va deștepta atenția geologului.

Cîteva clipe din spatele etajerei nu se mai face auzit nici un zgomot. Apoi ochii măriți de uimire ai blondului apar la vedere.

— Este vorba de asta, nu-l lasă Edo să-și revină.

Întinde recipientul și-l pune în palma deschisă aproape reflex de interlocutor.

— Am înăuntru ceva care mă interesează și s-ar putea să te intereseze și pe tine...

— Sînt curios să văd și eu ce pasiuni comune avem noi doi...

— Încetează cu ironiile. Este o problemă foarte importantă.

— Atunci să vedem...

Împingînd cu piciorul cutiile cu scule se îndreaptă către o masă.

— Nu pe masă ! N-ai un K doisprezece ?

— Oho ! Ești pretențios... Am, cum să nu am, spune Vaar pornind către o ușă din fundul laboratorului.

Cu vîrful pantofului lovește o clapă aflată la intrare. În clipa următoare, ușa alunecă în lături lăsînd cei doi oameni să pătrundă într-o încăpere unde ordinea și curățenia contrastau șocant cu haosul din prima cameră. În lungul pereților, geamuri mari transparente se înșiră asemeni laturilor unor acvarii uriașe. Brațe mecanice atîrnă inerte.

— Băieții sînt la masă, așa că putem lucra liniștiți... Care este compoziția ce vrei s-o introduc ? întreabă geologul în timp ce deschide un sertar aflat pe pupitrul unuia din dispozitive.

Așează recipientul și împinge apoi sertarul în poziția inițială. În clipa următoare, un bec roșu de avertizare se aprinde pe panoul cu aparatură.

— Atmosfera planetei.

Cîteva manevre și un bîzîit monoton pornește din interiorul mașinii.

Introducîndu-și degetele în dispozitivul de manevrare și privind cu atenție prin geamul protector, geologul începe să lucreze cu grijă. Deșurubează capacul recipientului apoi îl răstoarnă ușor. Cîteva grăunțe gălbui se rostogolesc înafară.

— Ce naiba n-ai spus așa ? Din astea am și eu, spune Vaar.

— Mă așteptam. Dar vreau să te rog să încercăm o analiză acum...

— Dar de ce te interesează pe tine niște pietre ? Doar ești biolog !

— Îţi aminteşti ce a spus odată Alex ?

— În legătură cu... ?

— În legătură cu nisipul ăsta.

— Că ar avea nişte senzaţii ciudate cînd îl ţine în mînă.

— Şi că are sentimentul că ţine în palmă nu materie inertă ci ceva viu.

— Bine, dar asta chiar el spune că este numai o impresie. Nu avea nici o dovadă palpabilă.

— Ba nu ! Avea totuşi. Ai văzut, atunci cînd lua un pumn de astfel de nisip, acesta începea să strălucească şi lumini de toate culorile se aprindeau şi se stingeau, deplasîndu-se haotic printre grăunţe.

— Nu cred că este o dovadă... Mă amuză să văd sclipirile acelea, dar mă uimea şi enerva faptul că, dacă le ţineam eu în palmă, nimic deosebit nu se întîmpla. Dacă nu mă înşel, este singurul de pe navă care poate... care putea obţine acest efect luminos...

— Nu te înşeli. M-am gîndit că Alex avea un cîmp bioelectric al cărui ritm şi intensitate, printr-o ciudată întîmplare pe care nu ştiu dacă să o calific fericită sau nefericită, intra în interacţiune cu substanţa asta, sau cu gazul din interior, dînd astfel naştere fenomenului luminos.

— Deci este clar că nu este obligatoriu să fie vorba de ceva viu.

— Noi putem măsura şi reproduce principalii parametrii bioelectrici ai oricărui om, continuă Edo fără a ţine cont de comentariul geologului. Am supus grăunţele unui flux energetic care reproduce, în mare, pe cel al lui Alex... Rezultatul : un eşec.

— Bine, şi ? !...

— Mi-am adus atunci aminte că a fost primul om din echipaj care a luat contact cu solul planetei.

— Da, da, aşa este. Ieşirea lui în exterior am urmărit-o şi eu pe ecranul interului.

— Primul lucru pe care l-a făcut a fost să se aplece şi să ia un pumn din acest nisip pe care l-a privit foarte atent destul de mult timp.

— Şi apoi a spus că speră să găsească şi viaţă pe planetă, nu numai praf.

— A scos din buzunar un cilindru mic, argintiu, l-a deșurubat capacul, a introdus în interior cîteva grăunțe, l-a închis și apoi l-a băgat în buzunarul de la piept.

— Bun, și ce vezi rău în asta ?

— Regulamentul prevede că este interzis să ținem asupra noastră substanțe ale căror proprietăți ne sînt necunoscute. Ori Alex nu numai că nu a predat flaconul laboratorului tău, dar a continuat să-l țină permanent asupra sa.

— Știi prea bine că toți facem rost de astfel de amintiri. În plus, din cîte știu, cilindrul era închis ermetic și făcut dintr-un material considerat, pînă la proba contrară, indestructibil. Din același material este făcut și blindajul navei și...

— Ai spus bine „pînă la proba contrară"...

— Presupun că vrei să faci o legătură între starea în care se află Alex acum și acest recipient.

— Corect !

— Dar nu prea văd cum, pentru că el a fost găsit în exterior și este mai mare posibilitatea ca un fenomen necunoscut, de afară, să-i fi provocat rigiditatea și nu cele cîteva bobițe de nisip din amărîta aceea de cutiuță. Și apoi nu trebuie să uiți de H. Uyl... Alex era..

— Cînd l-am căutat la tine în cabină iar tu ai refuzat să mergem să-l căutăm...

— Mi-ai cerut doar să-ți spun unde este...

— Lasă asta acum. Nu are nici un rost. Deci, cînd l-am căutat, ajunsesem la concluzia că celulele corpului său suferă niște modificări. Îți amintești, sper, că am insistat, spunînd că viața lui este în pericol.

— Da, îngaimă Vaar. Regret mult că m-am încăpățînat.

— Ascultă mai departe. Știi că analizele pe care le fac tuturor, împreună cu medicul navei, constau în recoltarea de celule din diferite zone ale corpului și testarea lor. Comparînd cu rezultatele anterioare, ca și cu date standard, am constatat că probele luate din corpul lui Alex prezentau celule micșorate în dimensiuni, membrana lor devenind totodată mai puțin permeabilă și mai groasă.

— Ești sigur ?

— Am prezentat raportul cu concluzii comandantului care mi-a cerut să testez imediat, fără a mai aştepta data stabilită de calendarul de analize, toţi membrii echipajului.

— A, pentru asta...

— Examinările au arătat că singura persoană atinsă de această anomalie era Alex. Continuarea analizelor a fost întreruptă de accident. După cele aflate cred că eşti de acord...

— Salut...

— ...

— ? !

— Alex ? !...

— Ce vă uitaţi aşa ?

— ...

— Spuneţi ceva...

— Cum ai ajuns aici ? !

— Asta-i culmea ! Mă luaţi drept tîmpit ? Doar drumul ăsta l-am făcut de zeci de ori.

— Nu asta intenţionam să spun. Cum şi cine ţi-a dat drumul ?

— N-am avut impresia că sînt ţinut sub pază.

— Cum, nimeni nu te-a oprit să părăseşti reanimarea ? !

— Nu, deloc. Şi apoi nu este momentul să faci o anchetă... Nu ştiu cît timp va dura starea de luciditate, dar un lucru este sigur : am şanse mari să ţină cît timp jucăria asta rămîne în mîna mea. Dacă o arunc, s-a zis cu mine.

Între degetul mare şi arătător sclipeşte o mică sferă transparentă. Grăunţele galbene prinse în structura ei lucesc calm.

— Ce este... asta ?

— Nu ştiu.

— De unde o ai ?

— Nu ştiu... Bănuiesc doar... M-am trezit cu ea între degete... cînd mi-am revenit, ceva mai devreme...

— Ce anume te face atunci să spui că este... vitală pentru tine ?

— Nu ştiu. Pur şi simplu simt... aş putea spune... dureros aproape. Este ca atunci cînd... ceva... ceva la care ţii foarte mult, ceva de care ai foarte mare nevoie, se află în pericol de a fi pierdut... sau furat... Mi-e foarte greu să mă fac înţeles, îmi dau seama, dar sper că am reuşit totuşi...

— Dar cum ți-ai revenit ?

— Sper că nu devin enervant repetîndu-mă, dar... nu știu. Și, sincer să fiu, în clipa de față, nu cred ca acest lucru să prezinte o importanță deosebită. Tot timpul, mai corect, aproape tot timpul am fost lucid. Încercam să spun ceva, să strig la voi, să vă fac să înțelegeți că aud, că trăiesc, că văd, că judec, dar îmi era imposibil să schițez cel mai mic gest. Pur și simplu nu simțeam existența nici unui mușchi, a nici unui os. Aveam senzația că sînt redus la expresia cea mai concentrată a capacității de a gîndi, că rațiunea mea, creierul meu plutesc într-un gol... infinit... Încercam să mă agăț de ceva, să-mi simt ființa, corpul, dar era imposibil... De cîteva ori am leșinat... De fapt, știam că sînt leșinat, eram numai conștient de asta pentru că, în timp ce trăiam această senzație, vă vedeam și vă auzeam perfect, numai că, în acele clipe, eram doar capabil să percep informații fără să le pot analiza... Cum să spun... Eram ca o bandă de calculator care înregistrează date, dar ea nu are capacitatea de a face și prelucrarea lor. Le stochează pur și simplu... Cînd îmi reveneam, mai bine zis cînd îmi revenea capacitatea de a înțelege, reluam practic toate secvențele înregistrate și le analizam.

Vaar își privește fără să clipească prietenul. Degetele lungi răsfiră ușor barba blondă, smulgînd din cînd în cînd cîte un fir. Apoi, cu un gest reflex, îl aruncă frecînd degetele într-o parte.

— Atunci... înseamnă că știi ce s-a întîmplat cu... cei trei...

Alexandru îl privește o clipă intens în ochi. Obrajii îi cad moi iar umerii se lasă parcă sub greutatea unei poveri. Privirea alunecă apoi peste umărul geologului fixîndu-se goală, undeva, departe, asupra unor imagini numai de el cunoscute.

— A fost... S-a petrecut... în unul din momentele de leșin.

Glasul este stins, iar mîna care ține ciudatul obiect atîrnă moale pe lîngă corp.

— Vedeam... înțelegeam... dar eram incapabil să-i ajut cu ceva. Am încercat, credeți-mă, am încercat din răsputeri să-i previn... Voiam să strig, dar nu simțeam nici un mușchi. Cînd sfera asta blestemată a început să lucească

brusc în mîna lui Uyl, am ştiut că se va întîmpla ceva... Emitea o radiaţie foarte intensă ce pulsa din ce în ce mai rapid. La un moment dat au început să se vadă falangele mîinii ca într-o radiografie... Apoi, brusc, Uyl s-a ridicat în picioare... Era rigid, complet rigid... Se mişca asemeni unui automat... Am încercat să strig, să mă mişc... În zadar... L-am văzut cum se apropie pe la spate de operatorul care adormise în fotoliu. În clipa în care s-a aflat la circa un metru de el, acesta s-a trezit cu un spasm, parcă avertizat de primejdie, şi a întors capul... Uyl a ridicat braţul... a lovit... A lovit fără cel mai mic efort parcă. Cu muchea palmei... a despicat capul laborantului... L-a prins de umăr şi l-a azvîrlit, fără măcar să clipească, peste pupitrul aflat pe peretele lateral... Făcea totul cu o singură mînă în timp ce în cealaltă ţinea strîns sfera care pulsa şi sclipea înnebunitor... Am leşinat... Nu mai eram în stare să înţeleg ce se petrece în jurul meu... Înregistram totul... imagini, zgomote, dar nu mai eram capabil să raţionez... În uşă a apărut unul, apoi şi celălalt tehnician... Uyl a făcut un salt scurt... braţul întins a străpuns, de parcă nu ar fi întîlnit nici o rezistenţă, pieptul primului. S-a... debarasat imediat de el... În cîteva secunde i-a... sfîşiat practic corpul... Incapabil de vreun gest, ca şi paralizat, celălalt a făcut totuşi o mişcare dispărînd din cîmpul meu vizual... Am mai auzit doar... nişte sunete... nu le pot descrie... Apoi, Uyl a reapărut... Se clătina. Nu mai avea acea rigiditate de robot... S-a sprijinit de perete cîteva secunde... Privea în jurul său parcă ameţit... S-a pipăit... Braţele... pieptul... Era plin de sînge... A strigat... o dată, scurt, şi a azvîrlit cu forţă sfera, care emitea acum o lumină roşie, continuă, lovind-o de perete... S-a spart în mii de fragmente... În clipa următoare... l-am văzut cum se strînge... se chircşte... Braţele i se torsionau şi se subţiau... Trunchiul, îmbrăcat în costumul de protecţie, i se încreţea căpătînd aspectul... scoarţei de copac... S-a prăbuşit şi a rămas imobil... Se transformase într-o masă... nedefinită, amorfă, imposibil de descris... Asta a fost tot...

Ultimele cuvinte le spune în şoaptă. Dungi vinete încercănează o privire goală. Spectacolul al cărui martor involuntar şi neputincios fusese îi lăsase o brazdă chinuitoare în memorie.

Edo oftează ușor.

— Deci așa s-a întîmplat... Și pentru noi a fost foarte greu de suportat dezastrul pe care l-am văzut... Iar tu, tu ai asistat la desfășurarea lui fără să poți face nimic...

— Avem de tras niște învățăminte din... tragedia asta... Pe tine, Alex, nu te mai întrebăm cum te simți... Vom încerca să profităm la maximum de faptul că ești lucid... Ar fi bine să dureze... Ai descris apariția unor fenomene luminoase provocate, se pare, de sfera transparentă. Au fost sau nu simultane cu, hai să-i spunem, trezirea lui Uyl ?

— Nu... Cel puțin din poziția în care mă găseam nu i-am sesizat nici o mișcare decît la cîtva timp după ce sfera a devenit luminoasă...

— Ai putea preciza mai mult ?

Alexandru duce mîna la stomac, pe care îl mașează încet cu podul palmei.

— Uyl s-a ridicat, dacă nu mă înșel, în momentul în care frecvența pulsațiilor luminoase a crescut brusc.

— Deci se pare că există o legătură directă între acest ciudat obiect și comportamentul celui care îl deține...

— O clipă !

Biologul își saltă ochelarii.

— Mai este ceva straniu aici... După cîte îmi amintesc, erai întins pe cușetă cu fața în sus, nu ?

Alexandru ezită o clipă, parcă pentru a-și aduna ideile.

— Da, da, așa este...

— Iar cușeta se află la circa un metru de podea. În plus, partea dinspre cap este acoperită de un panou pe care se găsesc diferite aparate de înregistrare și racorduri...

— ...

— Atunci cum a fost posibil să urmărești desfășurarea... evenimentelor ? !...

— Nu-mi dau seama... Știu că trăiam un sentiment foarte ciudat... Am avut tot timpul impresia, uneori chiar cîte o sclipire de certitudine, că... nu privesc cu ochii... De fapt, acum realizez cu adevărat... Era suficient... să doresc a vedea ceva și puteam face acest lucru în orice loc din interiorul camerei...

Vorbește, vorbește. Cuvintele i se rostogolesc unul după altul dintre buze și, cu fiecare silabă rostită, are impresia că un nou văl este înlăturat. Realizează și începe

să deslușească tot mai clar amalgamul de senzații, sentimente, frînturi de gînduri care îi fulgerau în acele clipe mintea. Noutatea, stranietatea și grozăvia lor îl împiedicau să le analizeze, să le disece. Era ca un vîrtej de percepții care îi asaltau creierul, tornadă ce lăsa în urmă derută, dar și dorința de a afla.

Simte o ușoară furnicătură în palmă.

Ridică brațul.

— Cred că începe.

Tonul este liniștit, dar tensiunea din el este greu de ascuns.

— Nu știu ce se va întîmpla... Nu cred să mai fie timp pentru a mă întoarce în rezervă... Vaar, închide-mă într-o cameră a laboratorului tău.

Cuvintele țîșnesc sacadat printre dinții încleștați ca de friguri.

— Încercați să mă supravegheați... Înregistrați totul, dacă este posibil... O să fie greu... simt... de astă dată... poate... reușesc să... rezist... Țineți minte... Dacă mi se întîmplă ceva... este o forță... o forță conștientă... O rațiune... Nu uitați... este o r a ț i u n e...

Mica sferă începe să pîlpîie în pumnul psihologului. Scîntei roșiatice țîșnesc printre degetele înmănușate care o țin strîns.

Întins pe podeaua mată, printre aparate și cabluri, corpul, încă îmbrăcat în costumul de protecție, începe să tremure ușor. Piciorul drept are un spasm. Sare lateral lovindu-se de un container pe care îl răstoarnă. Trași parcă de un resort, mușchii feței se strîng într-un rictus care dezvelește dinții albi și încleștați.

T r e b u i e...

ACUM ar trebui să r e u ș e a s c ă...

Nu înțelege... Prima oară a greșit...

CE ?...

Dar a grEșit ?...

EA, Z e e, nu poate să greșească !... Mai ales ACUM...

A C U M...

...cînd poate să d e v i n ă S T ă p î N ă...

S T Ă P Î N Ă...

Astrul care a născut-o îl simte tot mai neîncăpător, iar şansa pe care o are în aceste momente nu ştie cînd şi dacă se va mai repeta vreodată.

Csiul acela...

L-a pierdut cîteva clipe de sub control...

Aaatu... i l-a depăşit... A ieşit din integrare...

Cînd l-a stăpînit din nou, cînd i-a controlat iar efluviile, a constatat modificarea...

Se zbătea...

Pulsa altfel...

Eluul... era altul...

A încercat să-l integreze pe al ei... La început uşor. N-a reuşit. Şi-a spus atunci că dacă îl acoperă cu al ei, cel al csiului va trebui să-l urmeze şi să se integreze de la sine.

O clipă, doar o clipă a avut impresia că va reuşi. Apoi, nu ştie ce s-a petrecut... Nu poate să-şi explice... Efluviile csiului au avut parcă o zvîcnire urmată de o slăbire lină dar imposibil de oprit, cu toate eforturile pe care ea, Zee, le-a făcut.

Au dispărut.

Au dispărut fără a şti cum şi unde...

Ştia, simţea csiul tot acolo... Era totuşi altfel. Era, exista, dar efluviile dispăruseră.

S-a chinuit timp îndelungat să le regăsească. Zadarnic.

Nu putea accepta să-i scape prada.

P R A D A care putea să-i deschidă C A L E A...

C A L E A care o ducea D I N C O L O....

S-a zbătut pînă în clipa în care a înţeles că şi celălalt csi, ultimul care se mai afla în stăpînirea ei, este gata să-i scape de sub control.

Acum... îl simte... iar.

EA, Zee, a învăţat un lucru : va evita orice şoc care ar putea să-l facă şi pe acesta să-şi piardă efluviile.

Ce s e î N T î M p l ă ? !...

Simte o rezistenţă.

R I T M U L...

Nu mai reuşeşte să-l suprapună...

Se concentrează...

Să nu uite... Orice şoc va face să piardă efluviile csiului.

O ameţeală. Ceva începe să-i vîjîie surd prin ţeastă.

Întrezărește ca prin ceață figura biologului. Îi înregistrează expresia uimită, fără a o înțelege.

Ce ciudat se mișcă. Apare și dispare în secvențe scurte, luminate parcă de flashuri.

Simte cum un fir de foc urcă în lungul coloanei. Cercuri galbene îi înecă privirea. Pulsează hipnotic și, cu fiecare vibrație, miezul lor de jar pătrunde tot mai dureros în creier.

T r e b u i e...

Trebuie să facă abstracție de durere... Trebuie... Mintea este l i m p e d e... l i n i ș t i t ă... nu simte nimic... absolut nimic... Brațele... moi, g r e l e... cald... respirație... l i n i ș t i t ă... calmă... calmă... inima... bate r e g u l a t... p u t e r n i c... puternic... fruntea... răcoare... r e l a x a r e... c a l m... c a l m... r e l a x a r e... r e l a x a r e...

Repetă automat. Iar și iar. Treptat, simte cum locul durerii este luat din ce în ce de o senzație de căldură care urcă în valuri din adîncul ființei. Apoi, brusc, pulsațiile gălbui dispar, făcînd loc unei lumini violete, uniformă, punctată de mici sclipiri argintii.

Constelațiile !...

Sînt constelațiile care acoperă bolta violacee a planetei !...

O vibrație...
U N R I T M N O U...
O cuprinde... S I M T E...
Este ca o ușoară adiere.
O clipă... Panică...
Un G O L...
Vaar... V A a a R... VAAR ?...
Conștiință... C o n ș T I i n ț ă ?...
Ea... E A... Z e e ?...
E f l u v i i... Sînt neclare. Nu le prinde... Nu poate...
Sînt csiii... A reușit ? !...
Senzații noi... Multe... Necunoscute...
Ea e s t E C S ii... Acum.
Ceva... Nu mai este stăpînă. Simte... O parte a ființei ei nu-i mai aparține...
A C U M E A e s T e CSII...

Cum a ajuns în exterior ? ! Cînd ?

Mîinile ! Nu le mai percepe. Nu simte nici o parte a corpului... Nu vede ? ! Nu vede... De fapt nu vede... Ştie. Ştie pur şi simplu... Corpul i-a rămas acolo, înăuntru... Acum el, Alexandru, este altceva... Aici. Afară. Este conştiinţă ? !... Este numai C O N ş t II N ţ ă... Pură.

Clipele trec. Cu fiecare secundă, ideile se limpezesc. Înţelege.

Trebuie... Trebuie să se întoarcă... Să le spună... Să-i prevină... Trebuie...

O paRtE a EI... AparţInE... csiu LuI...
ÎL simte cum îi cercetează fiinţa...

Este... altceva acum... în navă... Iar EI... ei nu ştiu... Primejdia... nu o Cunosc... EI... Ei...

Dacă ÎL lasă... Va A F L A... A F l a...

Să revină...
TREBUIE... învelişul său... de CARNE...
Să revină... TREBUIE...

Să nu A F L E... nimic... despre E A... nimic din GÎNDURILE ei... Să nu A F L E... Nu trebuie să a f l e... Ea... nu va ceda nimic. N I M I C... din ce a CÎŞTIGAT... Nu va C E D A...

Cu fiecare clipă simte cum se integrează tot mai mult raţiunii străine. Este un vîrtej, un sorb care îl trage mai adînc, tot mai adînc.

V a a r... E d... E d o...

Figurile lor se rotesc, se dilată, capătă aspecte groteşti ca apoi să se dilueze, să se estompeze, să se rupă în mii de fragmente pentru a se recompune iar într-un vîrtej ameţitor de senzaţii.

F i g u r i l e... LOR...
Să se c o n c e n t r e z e...
Să se c o n c e n t r e z e...
C O N C E N T R E Z E... t r e b u i e... T R E B U I E... EL... om... om... om... OM... EL este... OM... OM...

Pulsații...

Se zbate... CSIUL... CONȘTIINȚA lui... se zbate Forțează... forțează să revină...

Nu trebuie... NU TREBUIE... NU...

ESTE OM... Se numește Alexandru... ALEXANDRU... Vrea... TREBUIE... să revină... să REVINĂ...

O forță... Nu o bănuia. Urcă din conștiința csiului. Clocotește cu o energie din ce în ce mai intensă.

Nu... NU va CEDA... Nu va ceda... Cum poa...

Un șoc.

Un flux brusc de energie o face să-și piardă cîteva clipe controlul.

— Își revine...

Edo privește atent figura palidă a celui întins pe podea. Geologul își trece degetele, cu un gest nervos, prin părul blond și ondulat.

— A fost bună... ideea cu radiația regeneratoare...

— Să vedem ce urmează.

Așezat în genunchi, Vaar masează cu mîinile lui mari și puternice membrele psihologului.

— A început să se încălzească, iar pielea și-a recăpătat elasticitatea.

— Ar trebui lăsat să se odihnească.

Un oftat ușor ridică pentru o clipă toracele lui Alexandru. Cîteva respirații profunde.

— Nu-i... nevoie, articulează cu greutate.

O durere surdă îi chinuie creștetul. Încearcă gestul de a ridica o mînă. Ceva însă parcă i-a strivit mușchii și orice mișcare a devenit extrem de dureroasă.

— Blondule... te rog... mai masează-mi... brațele... Ah... Mai cu milă...

Schițează o tentativă de a deplasa capul. Tendoanele gîtului le percepe dure și inflexibile. Încearcă cîteva rotiri ale craniului. Reușește să se ridice un pic și să se sprijine într-un cot. Trece cu grijă palma stîngă peste frunte.

— Trebuie s-o ștergem... Și asta cît mai repede...

— Adică ? !...

— Trebuie... Altfel riscăm să rămînem definitiv aici sau să ne transformăm în simpli roboţi care vor dirija în spaţiu o navă... plină cu nisip...

— Ar fi bine să te odihneşti puţin. Vom discuta mai tîrziu...

— Edo, greşeşti dacă îţi imaginezi că mi-am pierdut minţile... O durere de cap nu înseamnă că am înnebunit...

— În regulă. Spune atunci ce s-a întîmplat...

Şocul..

Efluviile...

Şocul.. Ce a p r o v o c a t ş o c u l ? !...

Acea parte a fiinţei ei, concentrată să ţină sub control omul, s-a zguduit sub forţa impactului neaşteptat.

Răscoleşte imensa memorie în care cicluri nenumărate au încrustat noţiuni, senzaţii, informaţii pe care le simte, le ştie prezenţa şi le bănuie existenţa, dar pe care nu le mai poate cuprinde în totalitate şi în mod conştient. Zadarnic. Nimic asemănător şocului primit nu-şi face semnalată existenţa.

Nu înţelege. Nu ştie ce s-a întîmplat. Cîteva momente întreaga fiinţă îi este absorbită de această febrilă căutare a remediului de ieşire din impas.

Întîi, greu de perceput, apoi din ce în ce mai acut, o senzaţie neplăcută îi tulbură căutările.

Brusc realizează :

A p i e d u t !

O declanşare formidabilă de energie răscoleşte nisipul planetei. Este strigăt de neputinţă şi de deznădejde, de ură şi furie al fiinţei de nisip, Zee.

Nu ştie cum şi ce s-a petrecut, dar este chinuitor de conştientă că nu a reuşit să stăpînească acea fărîmă de raţiune pe care, dacă dorea, ar fi putut s-o distrugă instantaneu. Nu poate înţelege şi nici accepta victoria acelui grăunte de energie. Nu poate renunţa la lupta ei, la dorinţa ei de a se rupe din îmbrăţişarea astrului care a născut-o.

O C A L E... T r e b u i e... T r e b u i e... Să existe... T r e b u i e...

E x i s t ă... EXISTĂ !...

COchilia... EA, cochilia... F o r m a c a r e î n c h i d e î n c a r a p a c e a e i t r e i c s i...

...închide trei csi...

Plutește... departe de MAREA FORMĂ ARGINTIE... Departe...

— Hank, Coks !... Începe nebunia...

Cu mișcări precise, rapide, cei trei membri ai patrulei de cercetare își prind centurile.

— Filmăm ?

— O.K. ! Dar dacă se îngroașă gluma, luăm înălțime... Priviți acolo jos !

La circa două sute de metri sub pîntecele argintiu al navei, nisipul începe parcă să fiarbă. După cîteva secunde, mișcarea, la început haotică, începe a se organiza în jurul unui punct central. Spirale galben-maronii se încolăcesc tot mai iute într-un vîrtej imens care se lățește cu repeziciune, cuprinzînd pămîntul pînă la orizont.

— Așa ceva încă n-am avut prilejul să văd.

— Să sperăm că nu va fi și ultimul lucru admirat în viață... Coks, ia legătura cu Baza. Bine că au montat filtrele, că altfel nu văd cum am fi putut vorbi cu ei.

Două, patru, zece, nenumărate coloane galbene încep să urce dinspre solul planetei. Depășesc repede înălțimea la care se află mica navetă.

— Nu mai este deloc amuzant spectacolul. Țineți-vă bine, accelerez puțin !

Aparatul țîșnește în sus. Luînd-o înainte însă, coloanele de nisip se arcuiesc deodată pe boltă, închizînd naveta într-o imensă colivie.

Glasul răgușit a lui Coks se face auzit rostind monoton :

— Calipso... Calipso... Patrula zece cere ajutor... Patrula zece cere ajutor...

— Ce se întîmplă, hîrîie difuzorul.

— Am fost surprinși de o furtună de nisip... În momentul de față o... calotă de particule ne împiedică manevrele.

— Părăsiți zona ! Părăsiți cît mai repede zona... Toate patrulele sînt chemate la bază... Toate patrulele sînt chemate imediat la bază...

Înțelegînd parcă dialogul oamenilor, stîlpii formați din miliarde și miliarde de particule galben-maronii își măresc agitația și se contopesc brusc. Colivia s-a transformat într-o uriașă peșteră al cărei întuneric este animat de scînteile

multicolore care țîșnesc din zidul de particule. Roșu, galben, verde, portocaliu sclipesc, fulgere mărunte într-un dans bezmetic, luminînd cu sclipiri scurte figurile crispate ale celor trei oameni.

— Mă auziți ? Pă-ră-siți zona ! Pă-ră-siți zona !...

Glasul hîrîie în continuare fără a mai fi luat în seamă. Ca paralizați, ocupanții navetei privesc prin pereții translucizi frenetica agitație a culorilor care a umplut tot spațiul.

Levrin deschide cu greutate fălcile îngăimînd cu un glas răgușit :

— Nu... putem...

— ...Pă-ră-siți zona ! Repet : pă-ră-siți zona !...

— Nu putem, idiotule ! urlă în microfon.

Parcă toată teama i s-a adunat în acest strigăt.

— De ce nu părăsiți zona ?...

— Pentru că sîntem prinși ca într-o cursă de șoareci, d-aia !

Acum glasul este calm, aproape apatic.

— Dacă vrei explicații suplimentare, o să le ai cînd vei vedea filmul...

— ...

— Stai liniștit, nu fi nerăbdător... Dacă crăpăm sau nu, e tot aia. Înregistrarea o s-o găsiți pe aici, pe undeva, prin nisip... Bineînțeles, dacă o s-o căutați bine...

— Pă-ră-siți zona !... Pă-ră-siți zona !...

— Ești enervant, dar vom încerca. Oricum, nu prea avem de ales. Dar...

Cuvintele i se opresc în gît.

O bandă roșie, de un roșu intens, care parcă arde retina, începe a se roti în spirală pe suprafața peretelui de nisip care a învăluit nava. Treptat, mișcarea devine tot mai rapidă, iar culoarea trece în purpuriu.

— Se apropie... Zidul... Se apropie !

Strigătul se aude subțire ca un țipăt de femeie isterică.

— Atenție ! Trecem prin el !

Zgomotul gros și sacadat, ca bîzîitul unui bondar înfuriat, tulbură subit liniștea culoarelor albe. De cîtva timp alarma a devenit un eveniment obișnuit la bordul navei Calipso. Oamenii îmbracă echipamentul rapid, cu mișcări precise de automate. Fără gesturi sau vorbe inutile, iau

în primire posturile, în timp ce, cu vocea sa monotonă și artificială, ordinatorul furnizează date asupra situației create :

„...FURTUNA DE NISIP... AFECTEAZĂ TREIZECI ȘI ȘAPTE VIRGULĂ TREIZECI ȘI DOI LA SUTĂ DIN SUPRAFAȚA PLANETEI. PESTE..."

— O nouă surpriză !

Gîfîind după cursa făcută, Edo se trîntește în fotoliul a cărui cupă moale îl cuprinde, mulîndu-se după forma trupului. Alături, psihologul, refăcut, declanșează sistemul de securizare.

— Pregătește ceva... Sînt sigur...

„FENOMENUL PREZINTĂ UN CENTRU DE INTENSITATE MAXIMĂ AFLAT ÎN PUNCTUL DE COORDONATE..."

— Deci continui să susții că tot acest praf nu este altceva decît o uriașă entitate inteligentă, mormăie Vaar privind, fără a vedea însă, imaginile care animă suprafața ecranului din fața sa.

— Sînt sigur ! accentuează psihologul. Am simțit și continui să simt și să cred acest lucru. Cele ce ați văzut chiar voi, ca și cele trăite și povestite de mine nu v-au convins încă ? ! Sfera transparentă este o dovadă materială, e drept, singura, care îmi susține opinia, dar voi o considerați ca fiind lipsită de importanță, pe motiv că ar putea fi de o formațiune naturală... Tot ce mi s-a întîmplat, ca și tragedia lui Uyl, dovedesc că este o presiune de natură psihică, o încercare de dominare, de stăpînire din interior a ființei umane... Și veți vedea că, dacă nu părăsim mai repede planeta, acest lucru se va extinde asupra tuturor membrilor echipajului...

— Cred că asta este o deformație profesională. Peste tot vezi numai influențe psihice, modelări de personalitate încercate asupra noastră de către rațiuni ale altei lumi și...

— Dar la tine nu este tot o deformație profesională ideea că, în univers, nu poate exista decît ceea ce vezi sau simți mirosind și pipăind ?

— Ascultați...

„PATRULA ZECE SE AFLĂ SITUATĂ ÎN ZONA CENTRALĂ A FURTUNII. AU TRECUT ŞASE MINUTE DE CÎND LEGĂTURA CU ACEASTA A FOST ÎNTRERUPTĂ... ÎN SCOPUL ORGANIZĂRII OPERAŢIEI DE CĂUTARE, SECŢIUNEA GRUPULUI *B* FORMATĂ DIN PATRULELE : TREI, ŞAPTE, OPT ARE ORDIN DE COMPUNERE ÎN DOUĂ MINUTE. MEMBRII EI SĂ SE PREZINTE LA NIVELUL UNU..."

— Am plecat, spune Vaar ridicîndu-se în grabă. Fac parte din opt.

— Dacă îi găsiţi şi au sferele asupra lor, nu le permiteţi accesul în navă.

— Nu depinde de mine, ştii prea bine, îi aruncă din uşa care se închise cu un sîsîit uşor.

Rotindu-şi fotoliul către pupitrul intercomunicaţiei, Alexandru ridică cu un gest brutal receptorul din suport.

— Rapot către comandantul navei Calipso... Urgenţă de gradul zero...

Furtună.

Mereu aceleaşi vîrtejuri, coloane, draperii. Se ridică, se avîntă cu o energie şi viteză fantastice în văzduh, fără ca un singur grăunte de nisip să fie luat de vînt şi purtat într-o mişcare independentă. Pare haos, dar îl simţi logic, fiind stăpînit de o raţiune şi legi bine definite. Tornade galben-maronii, din cînd în cînd cu luciri verzui. Se rotesc într-un dans imprevizibil şi fascinant. Se prăbuşesc drept, asemeni unor cascade, fiecare grăunte de siliciu lipindu-se parcă de sol, ca apoi să se adune şi să nască o altă coloană, compactă şi într-o mişcare care se desfăşoară după o logică de neînţeles pentru mintea umană. Le vede arcuindu-se spre zare şi, undeva, departe, unindu-se într-o cupolă care ascunde şi îngroapă poate pe cei din patrula zece. Chiar dacă nu are nimic material, concret, de care să se agaţe, simte, intuieşte că în spusele psihologului există mult adevăr. Toate cele petrecute în ultimul timp nu pot fi puse numai pe seama întîmplării, iar ipoteza lui, chiar dacă pare pură fantezie, acceptată, poate furniza un răs-

puns pentru toate încercările pe care le-a suportat echipajul navei din momentul coborîrii pe această planetă.

Privește ecranul.

O schimbare în desfășurarea fascinantului spectacol care domină orizontul.

Din ce în ce, numărul vîrtejurilor se micșorează. După cîteva minute se mai poate observa doar o coloană care unește parcă cerul cu pămîntul. Cîteva secunde. Apoi se turtește lățindu-se tot mai mult, formînd un dom cu intense sclipiri verzui.

Dispare brusc.

În urma sa, rămîne imaginea unui deșert parcă mai mort și mai dezolant ca niciodată. Cîteva fîșii de nori violeți aleargă undeva sus, foarte sus, pe cerul de indigo.

Panda întoarce privirea către Aix.

— Grupul de intervenție să fie pregătit pentru a pleca peste cinci minute.

Secundul repetă decizia în microfon. Apoi face gestul de a întrerupe contactul.

— Nu-l închide, spune comandantul întinzînd mîna.

Apropiind de buze receptorul continuă :

— Vorbește comandantul navei... Fac următoarea recomandare : indiferent de starea în care veți găsi membrii patrulei zece, este imperios necesar să verificați prezența sau absența sferelor transparente similare celor care au fost găsite asupra a doi membri ai expediției noastre și despre care ați fost informați la momentul respectiv... Dacă cineva are vreo nelămurire, îl rog s-o expună...

Cîteva momente de liniște.

Simte pe braț mîna secundului. Întoarce capul, întrebîndu-l din priviri. Acesta, cu un gest scurt, îi arată ecranul pe care rămăsese imaginea deșertului.

Ceva strălucește la orizont, crescînd repede în dimensiuni. În cîteva clipe se transformă într-o formă ușor turtită care înaintează la cîțiva zeci de metri de suprafața solului.

Comandantul ridică sprîncenele, aruncînd o privire rapidă lui Aix. Acesta ciocănește ușor cu arătătorul ecranul.

— Nu poate fi decît zece... Este singura navă care lipseşte la apel...

— Vorbeşte comandantul... Plecarea se anulează... Rămîneţi în aşteptare...

— Nu înţeleg de ce nu iau legătura cu noi ? !

Parcă vrînd să-l liniştească, un semnal luminos clipeşte din ochiul său roşu, cerînd deschiderea comunicaţiei audiovizuale cu patrula zece.

Figura surîzătoare a lui Levrin umple ecranul.

— Sînt patrula zece. Raportez că am scăpat şi aduc o înregistrare grozavă. Cer permisiunea de a intra la „garaj".

Glasul este vesel şi răspîndeşte bună dispoziţie.

Privirea cercetătoare a comandantului fixează imaginea de pe ecran. Să se fi înşelat oare Alex ?

Decide să-i supravegheze în continuare.

— Aveţi permisiunea...

Pe suprafaţa argintie a navei Calipso apare o tăietură neagră. Creşte tot mai mult dînd la iveală suprafaţa plană, netedă a hangarului.

— Vorbeşte comandantul... Echipa de intervenţie, atenţie... Patrula zece a revenit la Bază. Rămîneţi în apropierea punctului de aterizare. Veţi face un control amănunţit al navetei cît şi al ocupanţilor ei pentru a detecta prezenţa oricărui obiect de provenienţă non-terestră. Am terminat.

O nouă apăsare pe butonul microfonului, urmată de schimbarea frecvenţei de emisie.

— Către comandantul patrulei zece...

— Prezent...

— După aterizare, veţi acţiona în felul următor : la aprinderea semnalului verde veţi proceda la deschiderea carlingii. Părăsirea ei se va face numai unul cîte unul, de fiecare dată, la indicaţia şefului echipei de intervenţie care vă aşteaptă pe platforma de aterizare... Fiecare va fi supus unei operaţii de control la care vă rugăm să daţi tot concursul ce vi se va cere... Părăsirea hangarului se va face numai cu aprobarea mea... Am terminat... Este necesar să repet ?

Clipele de liniște care urmează materializează parcă nedumerirea celor din navetă.

Panda îi vede privindu-se întrebători, apoi ridicînd din umeri și pregătindu-se să pună așteptata întrebare :

— Bine, dar ce s-a întîmplat ? Putem ști și noi ?

— Amănunte veți căpăta la momentul potrivit.

N-are încotro, dar nu trebuie să le spună nimic. O măsură de prevedere nu strică niciodată, cu atît mai mult acum, cînd pregătirile de părăsire a planetei sînt aproape terminate.

Le aude oftatul. Îi înțelege, dar nu are dreptul să procedeze altfel.

— O.K. ! am înțeles, comandante, mormăie vocea lui Levrin în difuzor.

Se încordează. Toată.

Prin miliardele de particule care o alcătuiesc trece un fior. O imensă energie simte cum se adună în spirale din ce în ce mai iuți, ca apoi să se împrăștie în toată ființa, creîndu-i o senzație nemaiîntîlnită.

Vibrează.

Pulsează într-un ritm din ce în ce mai alert. Apropierea momentului care știe că-i va decide soarta pentru nenumărate cicluri o face să-și adune toate forțele, să scormonească și cel mai ascuns colț al trupului său pentru a mai stoarce o fărîmă de energie.

Cu un foșnet ușor, mica gînganie argintie se așază cu picioarele-i crăcănate și subțiri în cercul marcat pe suprafața metalică a zonei de aterizare.

Încă puțin...

Controleze... TREBUIE să se controleze...

Să nu greșească...

Nu are voie... NU TREBUIE...

Destinul EI... DESTINUL...

Răbdare...

TREBUIE RĂBDARE...

Încă puțin...
RĂBDARE...

Un ochi verde clipește deasupra ușii de transfer. Sîsîind, carlinga navetei care îi poartă pe cei trei oameni se deschide. Un braț flutură cîteva clipe prin aer. Apoi, degetele se prind de marginea bordului. Un bocanc alb, barat pe lateral de două dungi roșii, își face apariția. Omul, îmbrăcat în combinezonul de zbor, avînd pe piept aceleași însemne sîngerii ale comandantului de patrulă, iese din navetă sărind elastic pe oțelul pistei. Cu un mers suplu se îndreaptă spre sasul de transfer. Încălțămintea sintetică înăbușă zgomotul pașilor pe podeaua metalică.

Pătrunde în cameră.

În pumnul strîns, o mică sferă transparentă, avînd suspendate în interior trei granule galben-maronii, se colorează într-un alb intens.

Ușa glisantă începe să se închidă.

Întors cu fața către uriașa hală pe care tocmai a părăsit-o, omul aruncă o ultimă privire spre cerul înstelat ce se poate vedea încă prin plafonul hangarului.

Ochii sînt goi, ficși și reci.

— Comandantul patrulei se află în camera de presurizare, se aude o voce monotonă în difuzorul Sălii de comandă și control.

Spatele lat al celui aflat sub observație umple ecranul monitorului.

Cu un clămpănit surd, ușa se închide. Becul roșu aflat deasupra trecerii către încăperile navei privește, asemeni unui ochi ciclopic, făptura care așteaptă nemișcată.

Irizații sîngerii sclipesc pe geamul căștii.

Un verde spectral inundă încăperea.

Ușa glisează. Drumul spre interior este liber. Becul verde s-a aprins.

— Atențiune, echipa de intervenție... Numărul treizeci și unu nu respectă instrucțiunile... Nu răspunde la apelurile dispecerului... Rețineți-l în camera doi...

Doi oameni în combinezoane roşii îi ies în întîmpinare.

Vrea să le vorbească.

Undeva, în adîncul fiinţei sale, ceva se tulbură.

Gînduri fugare. Sclipiri de raţiune.

D e c e n u ş i - a s c o s c a s c a ? !..:

Îi vede ca prin vis cum mişcă buzele.

O linişte.

O linişte chinuitoare îi învăluie creierul. CEVA, mai presus de puterea lui de înţelegere şi rezistenţă, îl face să acţioneze, să se mişte. Vag, este conştient că face lucruri pe care nu le doreşte, că se mişcă asemeni unui robot, dar nu este capabil să lupte, să se opună.

În pumnul strîns, lumina emisă de sferă începe să pulseze. Străluceşte ca un mic soare. La fiecare zvîcnire de lumină, contururile oaselor palmei îi apar ca într-o radiografie.

— Părăsiţi încăperea ! Părăsiţi imediat încăperea !

Glasul răsună în sala de carantină repezit, brutal.

Paralizaţi parcă, incapabili de a schiţa un gest, cei doi membri ai echipei de intervenţie privesc fascinaţi torentele de lumină care se revarsă din mîna omului aflat înaintea lor.

A C U M .:'

Se răsuceşte pe călcîie.

Braţul se ridică rigid din umăr, cu pumnul îndreptat spre uşa prin care intrase.

O explozie de întuneric.

Metalul, ca o ceară la văpaia unei flăcări, se înmoaie. Valuri concentrice se unduiesc pe suprafaţa netedă cu cîteva clipe mai înainte. Apoi, în picături mari, alungite, începe a se prelinge, formînd o baltă vîscoasă care se lăţeşte lent pe podeaua încăperii.

— Părăsiţi im...

Cu un şuierat, uşa care face legătura cu interiorul na-

vei se închide automat, prinzînd pe cei doi membri ai echipei de intervenţie ca într-o cursă, fără căştile de protecţie.

Trebuie cît mai puţin să distrugă.

Csiii şi MAREA FORMĂ trebuie să existe, trebuie să continue a e x i s t a ...

S ă o s l u j e a s c ă ...

P e EA... Z E E ...

Un nou fascicul de neant, şi ultima stavilă care desparte camera de transfer de hangarul navei dispare.

Un vîrtej de aer.

Cabluri negre se zbat o clipă în văzduh ca nişte şerpi uriaşi.

Dezechilibrat de curentul de aer format în urma depresurizării, omul purtînd insemnele de comandant de patrulă se prăbuşeşte înainte, rigid, fără a schiţa nici un gest de a amortiza şocul căderii.

Cei doi membri ai echipei de intervenţie se apucă instinctiv de barele de sprijin din apropiere.

Feţele se învineţesc, muşchii se contractă.

Venele se dilată.

Degetele crispate se ridică la piept şi trag, ca nişte gheare ale disperării, de combinezon.

Se prăbuşesc horcăind.

Un ultim spasm.

Falangele, cu încheieturi albe de efort, mai strîng încă barele de metal.

— Alarmă de gradul doi !... Depresurizare parţială... De-pre-su-ri-za-re par-ţi-a-lă...

Sirene sună sacadat.

Lumini de avertizare clipesc intermitent din ochi sîngerii.

Cu zgomote seci, uşile se închid, segmentînd nava în zone de protecţie.

— Echipele de intervenţie !... Vorbeşte comandantul !...

Aveți autorizație de a anihila prin orice mijloace, repet : orice mijloace, pe membrii patrulei zece !...

Glasul puternic al lui Panda se face auzit în căștile celor care, cu dezintegratoarele ținute strîns în mîini, stau pregătiți la nivelul unu.

Este un a s a s i n a t ...

Aix strînge pumnii.

Cuvintele îi torturează mintea.

E i n u a u n i c i o v i n ă ... n i c i o v i n ă ...!

Ființa i se crispează.

S o l u ț i e ... E s t e s i n g u r a s o l u ț i e ...

Alex a avut dreptate... R o b o ț i ... Au fost transformați în r o b o ț i. Aceeași soartă îi așteaptă pe toți...

Aruncă o privire ecranului pe care a rămas imaginea celor doi oameni atîrnați inerți în ceea ce a fost camera de transfer.

I se face rău.

Mai are p U ț i N ...

O m I ș c A r e ... Încă U N A ...

S t ă p î n a ...

Va fi S T Ă P Î N A ...

— Comandante, sîntem înconjurați, șoptește Aix arătînd spre monitorul de pe pupitrul său.

Coloane galbene formate din miliarde de particule dănțuiesc haotic în jurul navei, la limita cîmpului de protecție. Este o mișcare înnebunitoare și care clipă de clipă crește în intensitate.

O siluetă argintie.

Alta.

Sar din nava de patrulare. Mișcările le sînt rigide. În pumnii strînși lucesc orbitor straniile sfere.

Un vîrtej.

Învolburări galbene le urmează, ca imediat să se împrăștie în marea sală într-un fantastic joc.

— Au transportat cu naveta nisipul ăsta blestemat! strigă Aix, prinzînd cu putere marginile fotoliului și săltîndu-se în picioare. Iar dansul dement de afară se înteţeşte! Parcă toată planeta asta afurisită a înnebunit!...

Palmele se îndreaptă către podea. Aceleași fascicule de întuneric. Metalul se înmoaie, apoi se adînceşte sub propria greutate și o gaură neagră se cască în oțel.

— Sînt la nivelul zero!

— Echipa doi, echipa doi!... Ordin de pătrundere imediată în hangar. Anihilați oamenii și particulele de nisip...

O clipă, doar o clipă, cerînd atacul asupra unor fire de praf, se simte ridicol.

— Este de importanță vitală pentru expediție... Repet: este vital pentru noi toți!...

Patru oameni năvălesc în hala întunecată. Armele sînt pregătite.

Trag.

Un văl albicios ia locul ființei omenești care întinsese brațul cu sfera strălucitoare către ei.

Particulele.

Ca la o comandă, se reped într-un nor compact care aruncă scîntei multicolore.

Jeturi de lumină țîşnesc din armele celor patru. Anticipînd parcă, ghemul se descompune, ca apoi să se recompună și să-i înconjoare cu un vîrtej ameţitor.

O lumină portocalie începe să pulseze pe avertizorul cîmpului de protecție. Linia roşie a diagramei coboară rapid și se imobilizează, grăunte sîngeriu, în punctul de zero.

— Au blocat alimentarea Securității!

— Trebuie oprit accesul la generatorul principal, altfel nu vom mai putea pleca de aici!

Oamenii nu se mai văd. Le bănuie siluetele în mijlocul vîrtejului scînteietor. Le simte parcă eforturile disperate de a scăpa din cursă. Din cînd în cînd, cîte un jet

luminos transformă într-o pulbere fină, care acoperă imediat podeaua, milioane de grăunțe de nisip.

— Ea nu vrea acest lucru...

Cu toată încordarea momentului, Aix are timp să arunce o privire stupefiată către comandant :

— Cine, Ea ? îngaimă, crezînd că l-a înșelat auzul.

O bandă roșie colorează palid, ca o centură, mijlocul volburii. Deodată devine de o nuanță crudă, parcă vie.

— Planeta... sau El, deșertul... Depinde cum vezi lucrurile...

— Privește !

— Cunoști raportul lui Alex... Are dreptate... Tot ce s-a întîmplat pînă acum dovedește că are perfectă dreptate, continuă Panda ca și cum n-ar fi auzit exclamația secundului.

— Dar atunci...

Imaginea apărută pe ecran îl determină să se oprească brusc.

O cascadă, un torent de particule se revarsă în hangar prin trapa de acces. Precum tentaculele unei uriașe caracatițe, coloanele de nisip se zbat, biciuind aerul, ca apoi să pipăie parcă, cu capetele în continuă mișcare, podea, pereți, vehicole. Sfîșiat subit, vîrtejul care acoperea de cîteva secunde pe cei patru oameni din grupul de intervenție se împrăștie.

Cu pupilele dilatate, Aix privește imaginea.

— Trebuie să decolăm, cît mai repede !...

Patru statui.

Siluete imobile, surprinse în poziții nefirești.

O armă ridicată spre tavan, un braț care încearcă să apere trupul de o lovitură, un corp prăbușit, o siluetă într-un genunchi.

— I-a „înghețat"... Nu a avut timp să-i „prelucreze"... Se grăbește...

Comentariul comandantului este sec, impersonal. Aix întoarce o privire surprinsă.

— Nu putem distruge particulele cu mijloacele de care dispunem... Nu putem ieși în spațiu pentru că nu putem închide accesul în hangar, iar nivelul zero, datorită spărturii, rămîne depresurizat...

Un ecran auxiliar clipește. Figura psihologului poate fi recunoscută cu greutate în spatele vizorului de protecție al căștii.

— Comandante... Coralii... Cred că sînt singura noastră șansă.

Glasul este precipitat.

— Este clar că nu vom putea face nimic cu ceea ce avem la dispoziție... Vom fi transformați în roboți... Trebuie să încercăm să mutăm nava în una din zonele acoperite de corali... Știți că aceștia eliberează un gaz care distruge particulele de nisip fără a avea nici un efect asupra echipamentului nostru... Lipsa de timp nu a permis sinteza acestei substanțe, dar...

— Verificați posibilitățile de control ale sistemului de propulsie, îl întrerupe Panda întorcîndu-se către operatorii din sală. Apoi, către Alex :

— Vino te rog aici !

Cîteva momente de agitație febrilă la pupitrele de comandă.

— Avem controlul asupra sistemelor, spuse secundul.

— Atențiune, a-ten-ți-u-ne... Procedăm la decolare în treizeci de secunde de la semnalul de inițiere...

Un sunet sacadat, de o tonalitate specifică, se face auzit pe culoarele, în sălile și căștile membrilor echipajului.

— Generator unu...

— Pornit...

— Generator doi...

— Pornit...

— Sistem alimentare...

— Pornit...

— M.T.K...

— Zero unu... zero doi... zero trei... Stabilizat...

— Control...

— Pornit...

— Grup propulsor faza unu...

— Pornit...

— Trec pe automat...

— Faza unu virgulă cinci... faza doi virgulă cinci... faza trei... Pornit.

Cuvintele se aud monoton. O voce numără rar, sacadat. Apoi, cîteva secunde de tăcere, urmate de zbîrnîitul brusc al semnalului de inițiere.

Cu gesturi precise, de sute de ori repetate poate, oamenii se așează în fotolii, cuplînd sistemele individuale de asigurare. Un zgomot înfundat, asemănător celui produs de un transformator de mare putere, începe a se face auzit în măruntaiele navei. Crește treptat în intensitate. Secundele, marcate pe cronometrul central cu litere roșii, se scurg una după alta. Ajuns la funcționarea de regim, zgomotul produs de sistemul de propulsie se atenuează lin.

Brațele se crispează reflex de rezemători. Spinările se apasă mai bine pe spătare.

Ce se întîmplă ?!...

Nu se poate... NU se POATE !...

Acum ?... De ce ACUM ?...

Furioasă, ființa de nisip își azvîrle tentaculele de siliciu spre uriașa formă care a început să vibreze. Aruncînd irizații portocalii, nava se desprinde lent din încleștare.

Știe că nu poate părăsi planeta. A făcut totul pentru a-i împiedica pe ei, pe csii, să plece înainte de a fi sub stăpînirea ei.

Este dezorientată.

Turbate parcă, trombe uriașe de particule multicolore se învîrtesc în jurul navei care ia înălțime cu repeziciune.

Ce vor să fac ă ?!...

Unde plea Că... încotro ?...

Nu poate pierde... nu acum... Nu poate... Nu se POATE...

Se agită, zbătîndu-se și acoperind cerul planetei cu nori de praf. Urletul nisipului care străbate aerul în vîrtejuri imense pare un geamăt de neputință și deznădejde, de furie și ură.

Nu mai urcă...

Încotro se îndreaptă ?..:

ÎNCOTRO ?...

O clipă, surprinse parcă de un ger cumplit, coloanele, vîrtejurile și norii de nisip înghează. Pare o poză care a surprins un fenomen în plină mișcare.

Aaiii... Aaiii... AAIII...

Spre Ei... se îndreaptă spre EI ..:

De ce... DE CE NU I-A DISTRUS ?...

Acum... EI... nu ar fi avut unde să fugă..:

Nu Ar Fi avut Unde...

Trebuie... Trebuie... Să dea... Să dea... Tot..: TOT... AltfeL va pierde... pierde... PIERDE..: tot... tot... TOT ..:

Torente de nisip se prăbușesc asupra navei. Covîrșită parcă de greutatea lor, aceasta, cu pîntecul în care gura hangarului apare ca un rînjet, coboară lin în centrul celei mai întinse zone acoperite cu așa-numiții „corali". Sub enorma greutate, ramurile se frîng cu zgomote seci. O irizație roșiatică, întîi vagă apoi tot mai intensă, începe a umple atmosfera. Haoticele cascade de nisip se transformă într-o pulbere fină care se cerne asupra navei, transformînd-o într-un imens troian.

— Detecția..: semnalează prezența gazului în navă..:

— Anunțați cînd încetează agitația particulelor pătrunse în hangar...

Un semnal clipește scurt. Panda aruncă o privire indicatorului.

— Decuplați ventilația în camerele ieșite din circuit..:

Semnalul încetează.

— Atențiune... Cantitatea de praf acumulată în hangar a crescut peste limita admisă ca lest...

— Mai aşteptăm...

Minutele trec greu. Monitoarele pe care ar trebui să apară imagini din exterior sînt scoase din funcţiune. Acoperite de praful care continuă să cadă îngropînd nava sub un strat tot mai gros, receptoarele amplasate pe suprafaţa acesteia nu mai transmit nici o informaţie vizuală.

— Nu se mai semnalează nici o activitate a particulelor de nisip în interiorul navei...

— Echipa de intervenţie trei să pătrundă la nivelul zero... Să etanşeze provizoriu spărtura.

Geme.

Gem miliardele de particule care o compun.

Nu poate accepta... Nu... NU v a a c c e p t a...

Ura o cuprinde.

Va d i s t r u g e... Simte nevoia să distrugă... Să d i s t r u g ă... SĂ DISTRUGĂ...

— Atenţie... Ei sînt încă sub control străin...

Avertismentul comandantului vine prea tîrziu.

Un om se prăbuşeşte transformat într-o masă gelatinoasă de jetul întunecat ţîşnit din mica sferă îndreptată spre el. Surprinşi, ceilalţi încearcă să fugă. Un nou fulger de întuneric. O nouă victimă.

— Cinci şi şase... Interveniţi imediat...

Oamenii aleargă tăcuţi. Palmele, care ţin armele, asudă în mănuşi. Respiraţia gîfîită, amplificată de filtrul căştilor, se face auzită nefiresc în Sala de Comandă şi Control.

Tîmplele zvîcnesc sub zbaterea venelor dilatate, iar gurile sînt uscate şi amare.

Fascicule scurte de lumină se încrucişează cu jerbe de întuneric. Trupuri se prăbuşesc greoi sau se volatilizează. Apoi, aceleaşi mîini ucigaşe aşează cu îndemînare şi rapiditate materialul de protecţie în spărturile planşeului.

— Operaţiune încheiată...

Testaţi circuitele : *L* zero zero... *T* unu unu... *A* şase şase...

— Corecte...

— Porniți sistemul...

De parcă nimic deosebit nu s-ar fi întîmplat, voci monotone și clare se fac auzite în difuzoare.

— Pornit...

— Închideți hangarul...

Un bîzîit puternic. Uriașa ușă glisează închizîndu-se cu un zgomot sec.

— Porniți motoarele... Faza unu...

Vibrații puternice încep să scuture corpul navei. Sub efectul lor, praful care o acoperise complet se îndepărtează, dînd la iveală suprafața netedă și strălucitoare a carcasei.

— Porniți ventilația...

Brațele atîrnă moi pe lîngă trup. Simte cum o slăbiciune îi pătrunde în oase, în timp ce picioarele capătă un tremur ușor. Ceva umed și fierbinte brăzdează obrajii. Ridică mîna, dar duritatea căștii oprește gestul. Brațul cade inert. Prin fața privirii goale defilează chipuri cu cîteva ore mai înainte zîmbitoare : Uyl... Smith... Levrin... Hank... Coks... Corado... Li...

Un glas, pornit parcă din neânt, se face auzit :

— Vaar...

Simte strînsoarea unor degete pe umăr.

— Vaar... Hai... Ne pregătim pentru decolare...

Este psihologul. Privind peste umărul lui, întrezărește în spatele vizorului căștii strălucirea ochelarilor lui Edo. Ar vrea să plîngă, să înjure, să blesteme, dar cuvintele se adună în gît, transformîndu-se într-un suspin.

Geologul se răsucește pe călcîie. Ridică un braț și-l sprijină pe umărul psihologului. Cu pași mărunți, Edo înaintează în fața lor ,săltînd ușor pe vîrfuri. Culoarele albe, goale precum gîndurile lor, își răsfrîng luciul în geamul căștilor de protecție. Merg tăcuți. Coșmarul s-a terminat.

O stea albă urcă repede pe boltă. Se depărtează tot mai iute, transformîndu-se într-un mic punct, mai întîi strălu-

citor, apoi tot mai palid, ca în cele din urmă să dispară în întunecimea spațiului.

O planetă. O mare întindere galben-maronie, punctată ici colo de pete verzui, pare atinsă de un cataclism. Trombe gigantice, vîrtejuri turbate de nisip se ridică în înalturi, se prăbușesc, aleargă bezmetic, răscolind dunele, ca să se topească și apoi să renască iar și iar, cu și mai multă furie.

GRUP CALIPSO

RAPORT No. 007

CĂTRE NAVA BAZĂ LAGRANGE III

ÎN ATENȚIA CONSILIULUI DE CONDUCERE AL GRUPULUI EXPEDIȚIONAR

ÎNCEPUT RAPORT

OBIECT :

ÎN TIMPUL ÎNDEPLINIRII PROGRAMULUI DE CERCETARE PE SUPRAFAȚA PLANETEI NL 3001, AU AVUT LOC O SERIE DE EVENIMENTE A CĂROR IMPORTANȚĂ VĂ RUGĂM SĂ O APRECIAȚI. PENTRU CUNOAȘTEREA LOR AMĂNUNȚITĂ CONSULTAȚI ANEXA 1.

CONSECINȚE :

— ȘAPTE MEMBRI AI ECHIPAJULUI NAVEI ȘI-AU PIERDUT VIAȚA.

— S-AU PRODUS DETERIORĂRI ALE APARATURII, CARE AU PUTUT FI REMEDIATE FĂRĂ IMPLICAȚII ASUPRA CALITĂȚILOR FUNCȚIONALE.

— NU S-A REUȘIT ACOPERIREA INTEGRALĂ A REZERVEI DE ENERGIE. PROCENTUL DE REFACERE ESTE DE OPTZECI ȘI ȘAPTE LA SUTĂ.

— MEMBRII ECHIPAJULUI SE AFLĂ ÎNTR-O STARE DE TENSIUNE NERVOASĂ CARE LE REDUCE CAPACITATEA DE LUCRU.

CERERE :

VĂ RUGĂM SĂ ANALIZAȚI CELE ARĂTATE ÎN RAPORTUL DE FAȚĂ ȘI SĂ DECIDEȚI DACĂ NAVA CALIPSO URMEAZĂ SĂ CONTINUE SAU NU CĂUTAREA GRUPULUI EPSILON.

SFÎRȘIT RAPORT

COMANDANTUL NAVEI
CALIPSO

3

Trei ore.

În primele minute, a fost emisă ipoteza că ar fi vorba de o atenuare trecătoare a semnalului datorată trecerii acestuia printr-o zonă a spațiului cu o densitate mai mare decît în mod normal. Ordinatorul a formulat ca posibilități fie existența unui nor de praf stelar, fie cea a unui gaz aflat într-o proporție neobișnuită pe unitatea de volum.

Zece minute de neliniște și întrebări rămase fără răspuns.

Semnalul a reapărut. Întîi slab, abia sesizat de aparate, apoi tot mai puternic, pînă a ajuns la intensitatea nominală. Au răsuflat ușurați. În acele clipe, nimeni nu putea să-și imagineze că acesta nu era decît începutul unor întîmplări care aveau să pună în pericol existența navei Epsilon.

Atmosfera de destindere nu a durat mai mult de șase minute. În clipa cînd incidentul aproape că fusese dat uitării, Dispeceratul anunță o nouă fluctuație în recepționarea emisiei. Au urmat variații extrem de bruște și de rapide ale caracteristicilor undelor recepționate, după care, intensitatea lor, ajunsă la un maxim, a început să descrească lin, parcă ireversibil, ca să dispară cu totul. Din

acel moment nu a mai fost primit nici un semnal-baliză din partea grupului Calipso.

S-a trecut imediat la reanalizarea situației. În Ordinatorul Central au fost introduse toate datele aflate în acel moment la dispoziție și cerute de acesta cu privire la caracteristicile stației de emisie și ale stației de recepție, distanțe, traiectorii, caracteristici ale spațiului străbătut.

După cîteva secunde, pe monitorul central a apărut schema întregii traiectorii.

Oamenii ridică frunțile. Privesc. Clipesc mărunt, neînțelegînd în primele momente ceea ce văd.

Pe suprafața mată, încărcată cu simboluri și diagrame, cîteva săgeți verzui pulsează slab. Vîrfurile lor împung o pată de culoare închisă, alungită. Se întinde pe toată lățimea ecranului. Marcată cu o linie sîngerie, traiectoria navei se înfundă practic în inima zonei, mărginită de săgețile avertizoare.

Secundul se lasă greoi pe spătar. Ridică mîna dreaptă. Palma se plimbă pe față. Atingerea este plăcută, calmantă.

Înghite în sec.

Mîna coboară. Degetele subțiri ciocăne ușor marginea pupitrului.

— Nu este suficient. Cere o soluție.

Își face vînt, împingînd cu o mișcare îndemînatică fotoliul pînă la pupitrul alăturat.

— Blochează-l, nu-l lăsa liber !

Se apleacă și trage de o manetă galbenă, cu puțin ieșită în afara cupei. În clipa următoare, siguranțele electromagnetice fixează cu un clămpănit surd fotoliul de podea.

Mereu uită să facă acest gest. Bine că are un înger păzitor lîngă el. A lipsit o singură dată și atunci era să-și frîngă gîtul în urma unei manevre prea bruște a navei.

Cu gesturi rapide bate cîteva clipe la claviatura aflată în fața sa. Un piuit și, dintr-o fantă, își face apariția o folie albastră ce cade în nișa specială din pupitru. O prinde cu două degete și o citește mișcînd ușor din buze.

— Dă-mi, te rog, codul Beta, spune întorcîndu-se spre operatorul din dreapta sa.

— Imediat...

— Introdu-l în secvența doi a programului Sol...

Nu se mai apleacă. Ridică călcîiul și, cu o lovitură scurtă, mișcă maneta galbenă. Împinge apoi în marginea pupitrului și revine astfel lîngă comandant.

— Blochează-l...

— L-am...

— Introdus secvența doi, se aude o voce.

Monitorul central clipește, ștergînd de pe suprafața sa imaginea anterioară. În locul ei apar cîteva diagrame, iar un glas de copil umple încăperea :

„SOLUȚIA CEA MAI SIMPLĂ ESTE DE A OCOLI ZONA MARCATĂ CU HAȘURI."

Apăsînd un buton pe care scrie „DIALOG CALCULATOR", comandantul încrețește fruntea și privește ecranul cu o expresie de parcă ar aștepta ca, din clipă în clipă, să apară figura unui om.

— Cu cît va fi întîrziată întîlnirea cu nava Calipso dacă facem această manevră ?...

Cîteva clipe de liniște după care vocea cristalină se face din nou auzită :

„ÎN CAZUL UNUI REGIM OPTIM DE ZBOR, VOR FI NECESARE MINIMUM ȘAIZECI ȘI PATRU DE ORE ȘI PATRUZECI DE MINUTE."

— Este mult. Nu putem întîrzia atît... Altă soluție nu ai ?

„SE POATE URMĂRI TRAIECTORIA STABILITĂ INIȚIAL... ATENȚIE : ACEASTĂ MANEVRĂ ESTE PERICULOASĂ DEOARECE NU SE CUNOSC CAUZELE CARE PROVOACĂ MASCAREA ZONEI DE EMISIE. DE ASEMENI, EXISTĂ POSIBILITATEA CA EMIȚĂTORUL SĂ-ȘI SCHIMBE ÎN MOD IMPREVIZIBIL POZIȚIA PE TIMPUL TRAVERSĂRII SPAȚIULUI MENȚIONAT ANTERIOR. ACEASTA POATE ÎMPIEDICA NAVA EPSILON SĂ MAI LOCALIZEZE ȚINTA CALIPSO."

— Ce propui ?...

„PROPUN APROPIEREA DE ZONA ATENUATOARE, ÎN SCOPUL DETERMINĂRII CARACTERISTICILOR EI. FUNCȚIE DE REZULTATELE CARE VOR FI OBȚINUTE, VA FI DECISĂ TRAVERSAREA EI".

Un declic și diagramele de pe monitorul central dispar.

— E bună ideea „Pușliului", spune comandantul.

„Pușliul". Dacă cei de la Bază ar afla că a modificat vocea Ordinatorului, probabil că la înapoiere l-ar trece pentru cîteva luni bune la o activitate de birou, lucru care nu-l încîntă deloc. Ca să prevină aceasta, a avut grijă să introducă în memoria „Pușliului" o comandă. Cînd va da instrucțiunile de revenire pe Lagrange III, pe ecran va apare un text de atenționare „ȘTERGE VOCEA", ceea ce îi va aminti că trebuie să înlocuiască micul circuit din blocul de redare, pus de el, cu cel original. Oricum, nici unul din operatorii din Sala de Comandă nu-l va trăda, cu atît mai mult cu cît toți sînt foarte amuzați și mulțumiți de mica modificare făcută.

— Hunt, pornește detecția pe direcția de zbor pe control manual, spune fără a ridica privirea de pe cadranele din fața sa. Încearcă să obții întinderea totală și cît mai precisă a spațiului atenuator...

Operatorul interpelat apasă pe cîteva butoane. Ecranul radar de pe pupitrul său se luminează. Dunga albă a spotului începe să baleieze cu o mișcare regulată dreptunghiul mat. Cifre, clipind cu o lumină verzuie în partea superioară a ecranului, apar și dispar, modificîndu-și în permanență valorile. În centru, o pată răspîndind o lumină difuză, mai intensă la fiecare trecere, se conturează asemeni unui ghemotoc de aburi.

— Nu putem obține decît secțiunea aflată perpendicular pe direcția noastră de mers...

— Știu. Preiau și eu imaginea...

Cîteva secunde de tăcere.

— Nu poți să mai clarifici ?...

— Încerc... Am impresia că ceva nu este în regulă...

— Vreo defecțiune ?...

— Nu... Nu cred...

Mișcînd degetele cu dexteritate pe claviatura aparaturii, operatorul face cîteva testări ale circuitelor.

— Totul funcționează bine...

— Mărește puterea...

— Este deja aproape de maximum... N-aș vrea să pîrlesc ceva...

— Mărește-o...

— În regulă... Este pe maxim...

Indiferentă la insistentele încercări, imaginea pierde încet dar sigur din claritate. Masa vaporoasă care acoperea inițial aproape tot ecranul s-a redus acum la dimensiunea unei monezi, ca apoi să dispară complet.

— Nu văd altă explicație decît aceea că, acolo, ceva absoarbe în întregime fascicolul radio...

— Oprește, te rog, detecția !

Un gest, și ecranul locatorului se întunecă.

— Să așteptăm cîteva secunde.

Este nedumerit. Nu poate să înțeleagă de ce în primele minute a fost posibilă „palparea" zonei, iar acum nu.

— Ed, telescopul...

— Negativ...

— Adică ?...

— Se menține aceeași zonă întunecată... Observ doar o foarte slabă modificare...

— Modificare ?

— De cîteva minute, deschiderea în plan vertical s-a apropiat ca mărime de cea în plan orizontal. Variația este foarte mică și lentă, dar văd că are constanță...

— Deci are tendința de a deveni circulară ?...

— Da, dar repet, mișcarea este extrem de lentă...

— Hunt, pornește-l...

— O clipă ! intervine operatorul de la consola telescopului. Evoluția dimensională a încetat.

— Ești sigur ?

— Asta indică aparatele. Vizual, în observația directă,

nu am cum să-mi dau seama. Modificarea a fost lentă, n-a sesizat-o decît aparatul.

Cîteva momente de liniște. Aplecați peste pupitre, oamenii observă cu atenție indicațiile numerice sau grafice care se succed cu repeziciune pe cadrane sau ecrane.

Comandantul își trece palma peste craniul complet chel, apoi spune :

— În regulă, Hunt, poți să pornești locația !

— Conectat...

Ecranul clipește o secundă.

— A reapărut !

Un norișor argintiu își expune contururile ușor alungite și vaporoase, ocupînd întreaga parte centrală a monitorului.

— Și-a modificat gabaritul...

— Valorile anterioare...

— Imediat... Ți le dau în careul unu *a*...

— Atenție, a reînceput să se deformeze ! anunță operatorul de la pupitrul telescopului.

— Viteza ? întreabă Hunt.

— Zero virgulă zero unu secunde în orizontală și zero virgulă trei secunde pe verticală... Valori absolute... Viteza noastră nu intră...

— Confirm aceeași evoluție și la mine...

— Se accelerează ?...

— Pozitiv...

— Se apropie tot mai mult de un contur circular...

— Fuad, la tine nimic ?

— Nu, pînă acum nimic, răspunde operatorul însărcinat cu detecția gravitațională și radio.

— Deci nu avem emisie...

— Poate nu este suficient de sensibilă aparatura.

— Pentru distanța asta ? Nu cred...

— Atenție, mai facem o încercare ! îi întrerupe comandantul. Hunt, la semnalul meu îți oprești agregatul, iar tu, Ed, și tu, Fuad, comunicați tot ce observați cu apa-

ratele voastre. Veți face acest lucru permanent și alternativ, în timp ce Hunt va porni din nou locatorul la indicația mea. Să vă spun ce vreau să verificăm ?

— Nu, este clar...

— În regulă ! Atenție... Locator... Stop...

În clipa următoare, glasul lui Ed se face auzit rostind monoton :

— Vertical... viteza : zero virgulă șapte trei... Orizontal : zero virgulă zero opt unu... Vertical : zero virgulă șase opt... Orizontal : zero virgulă zero șapte cinci... Vertical : zero virgulă cinci cinci... Orizontal : zero virgulă zero cinci... Evoluție constant încetinită... Secunda unu... valoare constant zero... Secunda cinci : valoare constant zero... Secunda zece : valoare constant zero...

— Gravi și radio... nimic de semnalat...

— Atenție locator...

— ...constant zero... Secunda douăzeci : valoare constant zero...

— Activează...

— Activat...

Puncte mici albe, vîrfuri de ac care înțeapă ecranul.

— Preia imaginea...

— Preiau imaginea...

O pată alungită ale cărei contururi se pierd treptat.

— Video : evoluție reluată... Tendință accentuată de reducere a valorilor dimensionale...

— Locația confirmă evoluția...

— Gravi ?...

— Negativ...

— Radio ?...

— Negativ...

— Video... Accelerarea mișcării de concentrare...

— Locația confirmă...

— Gravi... radio... negativ...

— Locația... Tendință de pierdere a imaginii...

— Mărește puterea...

— Măresc puterea... Maxim... Tendința continuă... Defecție nulă...

— Menține pe maxim puterea...

— Mențin pe maxim puterea...

Vocile sînt monotone. Cuvintele se aud clar, precise, rostite cu pauze parcă măsurate cu cronometrul. În semiîntunericul cabinei, cadranele, indicatoarele, becurile de avertizare lucesc sau clipesc multicolor, ochi care privesc în exteriorul sau în măruntaiele navei, legînd astfel pe oameni prin mii de fire de micul univers care îi protejează, ca și de infinitul care îi înconjoară, necunoscut și imprevizibil.

Un piuit de avertizare.

— Gravi... Puncte de concentrare materială în direcția de zbor...

— Coordonate...

— Distanța : opt sute douăzeci și trei de unități... Deschidere simetrică față de direcția de zbor... Șase grade două secunde orizontal... Patru grade treizeci și șapte secunde vertical... Observație : concentrații...

— Preiau imaginea, îl întrerupe comandantul.

Cîteva butoane apăsate. Pe dreptunghiul întunecat, pe care de cîteva momente nu mai apăreau decît indicațiile de putere ale radiolocatorului, incapabil de a mai transmite informații despre zona cercetată, apare o nouă diagramă. Un caroiaj, format din linii orizontale și verticale, este întretăiat de linia continuă a unei spirale care pornește din centrul monitorului îndepărtîndu-se în volute lente și distanțate spre marginea acestuia. În partea stîngă cît și pe bordura superioară a ecranului, cifre și curbe se succed într-o evoluție rapidă și continuă.

Ara rotește ușor reglajul. Pe fondul alb al monitorului își fac apariția cîteva puncte roșiatice. Continuînd să mărească rezoluția, comandantul privește cu tot mai mult interes dreptunghiul lăptos. Punctele se înmulțesc, iar acum au ajuns să stropească cu sîngeriul lor întregul ecran.

— Radiolocatorul funcționează ?

— Funcţionează...

— Imaginea a reapărut ?

— Negativ...

— Ed...

— Continuă evoluţia de concentrare... Parametrii...

— Nu-i nevoie. Confirmă ce comunic eu...

Pe ecranul din faţa sa, Ara priveşte cu o expresie uşor încruntată săgeţile care au apărut în cele două capete ale axelor care trec prin centrul imaginii. Vîrfurile lor, îndreptate către originea sistemului de coordonate, clipesc cu o lumină verde. În imediata lor apropiere, grupuri de cifre îşi modifică din timp în timp valorile.

— Viteza de evoluţie către centrul determinat în planul imaginii de direcţia de deplasare a navei : vertical : zero virgulă şapte zero... Orizontal : zero virgulă zero şase...

— Pozitiv...

— ...Vertical : zero virgulă şapte unu doi... Orizontal: zero virgulă zero şase unu...

— Pozitiv...

Informaţia aleargă de la individ la individ. În funcţie de codul fiecăruia, cedează anumite secvenţe, trecînd apoi mai departe, la alt nivel, dînd fiecărui membru o cantitate infimă de energie care conţine însă un mare număr de date.

Un freamăt.

Cînd se primeşte o secvenţă comună tuturor este un eveniment de o deosebită importanţă. În acele momente, fiecare individ are permisiunea, consfinţită de LEGEA UNICĂ, să schimbe impresii cu pînă la cinci alţi membri, situaţi la acelaşi nivel calitativ. De asemeni, pot da, după propriul plac, date, selecţionate însă obligatoriu dintre secvenţele calitativ inferioare pe care le deţin, altor cinci indivizi aflaţi pe un nivel de utilitate mai jos sau să furnizeze, la cerere, orice informaţie cerută de un număr maxim tot de cinci membri ai sistemului situaţi pe treapta imediat superioară de utilitate.

Comentează. Toți deodată și în toate direcțiile permise de LEGEA UNICĂ. Timpul în care se pot folosi de această posibilitate este redus și bine definit de aceeași LEGE.

Este realmente un eveniment. În ultimul timp au avut parte din ce în ce mai rar de acest lucru. Se pare că NIVELUL ZERO a ajuns să aibă posibilități atît de mari de control și dirijare încît nu mai este necesar a fi transmise, decît foarte rar, informații comune tuturor indivizilor.

De această dată are loc un schimb de date la întregul NIVEL ZERO. Motivarea : în spațiul imediat vecin, a apărut o SURSĂ. O SURSĂ de o calitate cum de mult timp SISTEMUL nu a mai avut ocazia să detecteze. Trebuie stabilite modalitățile de captare, cît și tranșele care urmează a fi distribuite fiecărui spațiu de utilitate.

NIVELUL ZERO este îngrijorat. Întregul sistem trece printr-un moment critic și de aceea trebuie controlat cu multă precauție. Informațiile care-i parvin fără încetare demonstrează că transformări importante sînt în curs de desfășurare în interiorul tuturor treptelor de utilitate. Singurul lucru clar pînă în acest moment este faptul că fenomenul a fost declanșat de propagarea unei informații eronate, furnizată de unul din nivelurile inferioare. Ea a început să penduleze tot mai rapid de la individ la individ, amplificîndu-și importanța și provocînd noi erori. Totul s-a declanșat în clipa cînd, conform LEGII UNICE, în momentul descoperirii SURSEI, a fost permis liberul schimb de informații între sutele de trepte de utilitate.

Acum, schimburile de informații care se fac la nivelele inferioare, începînd mai ales cu cinci sute unu, par mai alerte ca niciodată. Tranșele de energie circulă cu repeziciune sărind de la o calitate la alta, dar cîștigînd în permanență ca valoare prin acumulările informaționale pe care le fac.

„Se pare că NIVELUL ZERO va lua iar mai mult decît prevede LEGEA".

„De unde știi ?"

„Este o informație pe care am primit-o de la un nivel inferior."

„Este sigură ?"

„E doar o informație..."

„E sigură sau nu ?..."

„Nu știu. Repet : este doar o informație preluată..."

„O crezi ?"

„În ceva trebuie să credem. Dacă nu am crede în nimeni și nimic vor dispare punctele de reper. Iar așa ceva înseamnă că va lipsi baza oricărei acțiuni pe care am dori s-o întreprindem..."

„Poate că ai dreptate."

„Am dreptate. Iar informația că NIVELUL ZERO va lua mai mult decît prevede LEGEA conține sigur un miez de adevăr..."

„Este dreptul lui."

„Nu-i adevărat... LEGEA nu spune așa ceva."

„Cine cunoaște cu adevărat LEGEA ?... Nimeni."

„Greșeală... NIVELUL ZERO deține toate datele. Numai el știe cu adevărat totul despre LEGE și de aceea nu furnizează decît informațiile care îi convin."

„Ce dovadă ai că așa procedează ?"

„Tu, dacă ai aparține NIVELULUI ZERO, cum ai proceda ?"

„Aș face tot ceea ce prevede LEGEA UNICĂ..."

„Nu cred..."

„Incertitudinea ta nu este o dovadă că LEGEA nu este respectată..."

„Atunci cum a fost posibilă apariția informației cu privire la eventualitatea tranșării incorecte a SURSEI ?"

„Nu există sisteme perfecte. Oricînd pot apare perturbații..."

„Deci NIVELUL ZERO, care este și el un sistem, admiți că ar putea fi imperfect ?..."

„Nu știu..."

„De ce ocolești răspunsul ?... Te-am întrebat doar dacă admiți sau nu..."

„Nu... știu..."

„Modul cum ai răspuns, cu acea pauză între nu și știu, spune de fapt că nu vrei să răspunzi. Dacă voi continua raționamentul, ajung la concluzia că refuzul tău de a da un răspuns clar este consecința fricii... Frica este provocată de necunoscut sau de confruntarea cu un sistem imperfect, deci ale cărui reacții nu poți decît să le bănuiești, fără a avea siguranța producerii lor..."

„Nu este obligatoriu..."

„Deci pentru mine este clar : admiți că NIVELUL ZERO nu este perfect..."

„Tu ai spus-o..."

„...Iar imperfecțiunea lui poate duce la abateri de la prevederile LEGII..."

„...Și, dacă o luăm din aproape în aproape, putem chiar considera că de fapt noi, cei de la nivelele inferioare, nu cunoaștem LEGEA UNICĂ, ci o cu totul altă LEGE, făcută și difuzată de NIVELUL ZERO, astfel încît să-i fie favorabilă."

„Să nu exagerăm..."

„Bine, să nu exagerăm. Acum îți voi spune și eu de ce NIVELUL ZERO nu are interesul de a se abate de la LEGE..."

„Spune..."

„Pentru că, orice deviere se va repercuta în final, sub o formă sau alta, asupra sa."

„Prostii ! Există întotdeauna o plajă de toleranță în care poți manevra fără nici un pericol..."

„Aceste manevre, cum le numești, vor duce în timp la acumulări calitative care pot fi pierdute de sub control... Iar NIVELUL ZERO știe acest lucru..."

„Și, în consecință, va avea grijă ca variațiile să aibă valori nepericuloase."

„Ar risca... Și mai trebuie să ții cont că, fără o funcționare optimă a tuturor nivelurilor de utilitate, capacitatea sa ar avea de suferit, iar optima funcționare se obține numai atunci cînd are loc respectarea integrală a LEGII UNICE..."

„...Care nu poți fi sigur dacă a fost sau nu modificată..."
„Ne întoarcem de unde am pornit. Cred..."

„SURSA !... Ce se întîmplă ?..."
„Dispare... A dispărut !..."
„Imediat !... Anulăm liberul schimb de informații !..."

O undă. Vibrează scurt.

Pornită de la NIVELUL ZERO, străbate utilitățile, rupînd cu semnalul ei deosebit de puternic orice schimb de informații. În urma sa, întregul sistem reintră în starea corelată de funcționare. Indivizii se reintegrează, schimbul de date limitîndu-se numai la cel strict, impus de gradul de utilitate al nivelului de care aparțin.

„Cum este posibil ?..."
„Trebuie să ne sincronizăm și să cercetăm."
„NOI sîntem NIVELUL ZERO... NOI nu avem voie să greșim..."
„Dacă informațiile primite sînt eronate, greșim..."
„Dar organizarea impusă de LEGE nu permite erori..."
„Totuși, undeva, un nivel anume, nu a furnizat date corecte..."
„Ar fi fost depistat..."
„Dar o SURSĂ nu poate dispare brusc..."
„LEGEA nu spune nimic despre comportamentul SURSELOR..."
„Dar, pînă acum, așa ceva nu s-a mai întîmplat..."
„Acest lucru nu poate impune limitări posibilității de apariție a unor noi fenomene..."
„Societatea noastră există de un timp nedefinit încă..."
„...Este însă precis stabilit că nu dintotdeauna..."

NIVELUL ZERO este în alertă.

Dintr-o dată, perfecțiunea organizării sale este pusă sub semnul întrebării de ciudata comportare a unei SURSE.

Informațiile cu privire la apariția și caracteristicile ei au declanșat automat acțiunea acelei părți din LEGE care permite, pentru un anume timp, interferența liberă

a nivelelor de utilitate. Acesta este un moment deosebit de important nu numai pentru indivizii care compun cele o mie două sute unsprezece trepte calitative, dar și pentru sistemul suprem de conducere întruchipat de NIVELUL ZERO. Este clipa cînd, așa cum cere LEGEA UNICĂ, el are datoria de a detecta, selecta și analiza toate informațiile incipient periculoase pentru organizarea și evoluția societății luate în totalitate, pe care le schimbă între ei, în mod liber și aparent necontrolat, indivizii aflați pe aceeași treaptă funcțională sau pe nivele diferite. De asemeni, trebuie să stabilească și cauzele care provoacă perturbațiile respective și să ia măsurile care se impun pentru neutralizarea lor.

De cîtva timp, devierile de la regimul optim de funcționare se țin lanț. Acest lucru se observă mai ales în a doua jumătate calitativă a sistemului, mai precis, începînd cu cinci sute unu-cinci sute doi, unde se produce procentajul maxim de erori. Sub aceste nivele, numărul lor scade. Explicația care a fost formulată este că, în partea inferioară, numărul și calitatea datelor prelucrate de fiecare individ sînt de o valoare scăzută, de unde și posibilități mai reduse de abateri semnificative. Pentru zona centrală a sistemului, situația se schimbă însă. Aici se găsește o plajă care cumulează salturi calitative importante. S-a ridicat chiar problema de a se împărți întreg sistemul în două domenii, cu scopul unui mai facil control : unul INFERIOR, celălalt SUPERIOR. Față de acestea, urmează a fi adoptate două suprasisteme de control calitativ diferite. Concluzia finală a fost că, toate aceste dereglări se datorează în primul rînd „mobilității în imobilitate" a sistemului pe care îl formează cele o mie două sute unsprezece niveluri de utilitate.

Știau de mult.

Se temeau de clipa aceasta. LEGEA UNICĂ prevede că, de la un anume număr de indivizi și nivele, va apare necesitatea mișcării. Nu preciza valoarea în sine, ci doar spunea că, în timp, această situație va apare inevitabil, iar ea va fi recunoscută după frecvența crescută a abaterilor, scăpate de sub controlul NIVELULUI ZERO, petrecute în

interiorul sistemului. Din această clipă, glăsuia LEGEA UNICĂ, ea, LEGEA, va trebui modificată în așa fel încît să prevină prin toate mijloacele posibilitatea, altfel inevitabilă, de autodistrugere a sistemului.

Se tem.

Este pentru prima oară cînd vor trebui să ia o decizie care nu este prevăzută în LEGE. Este pentru prima oară cînd chiar ei trebuie să modifice LEGEA. Este pentru prima oară cînd existența SISTEMULUI depinde cu adevărat de ei.

Se tem.

Sînt nehotărîți.

Nu știu cum să procedeze.

Se tem.

Se tem și de faptul că nivelele inferioare pot să simtă această slăbiciune, această incertitudine.

Se tem.

Se tem și pentru că pentru prima oară se află în fața unei SURSE cu un ciudat comportament.

Se tem.

Se tem și pentru faptul că frecvența de apariție a SURSELOR a rămas neschimbată, în timp ce numărul membrilor care compun SOCIETATEA a crescut exponențial. Drept consecință, cantitatea de energie acordată fiecăruia, funcție bine înțeles de nivelul de utilitate pe care se găsește, a scăzut considerabil, depărtîndu-se tot mai mult de valoarea cerută de o funcționare optimă a SISTEMULUI.

Au tot mai mult convingerea că au intrat într-un cerc de interdependențe, soluționarea oricărei probleme putînd duce la rezolvarea, cel puțin temporară, a ansamblului perturbațiilor.

Se tem, iar LEGEA nu spune nimic.

Nimeni nu știe cum a apărut LEGEA.

Există.

Pur și simplu există de cînd se cunoaște existența SOCIETĂȚII. Nimic nu a fost modificat în ea. Nimeni nu și-a pus întrebarea de ce. Și asta în primul rînd pentru

că nu a fost necesar să se schimbe nimic. Soluțiile pe care le-a oferit în orice situație s-au dovedit perfecte. Dar acum, rezolvarea pe care o cere este ca să fie chiar EA modificată. Cum, nu spune. Arată doar ce anume trebuie să se obțină, mai bine zis să se evite.

NIVELUL ZERO vibrează.

Informațiile aleargă, se încrucișează, se combină în miliarde de variante posibile.

Se scormonește trecutul pentru a se putea asigura și proteja viitorul SOCIETĂȚII.

Grijă.

Teamă.

Pentru sine, pentru toți.

Încearcă să afle măcar de ce SURSA a dispărut și cum ar putea face să reintre în cîmpul de detecție al SISTEMULUI.

Au nevoie de această SURSĂ.

— Atenție locator... Stop...

Un declic. Ecranul aflat în dreptul lui Hunt clipește și apoi se întunecă ștergînd cu pleoapa sa neagră imaginea luminiscentă a grilei de reperare.

— Locator... încetat funcționarea, spuse Hunt.

Se lasă pe spate și, împingînd ușor cu mîna în marginea pupitrului, rotește fotoliul întorcîndu-se pe jumătate către comandant. Îi privește profilul. Fire de păr subțiri și dese împodobesc coama nasului mare și coroiat. Prezența lor compensează parcă lipsa totală a acestei materii de pe craniul ale cărui luciri rivalizează cu sclipirea ecranului monitorului. Doi ochi mici privesc de sub arcadele stufoase și încruntate.

— Ed... Fuad...

— ...A început o reducere a vitezei de contracție, se aude vocea ușor hîrîită a primului observator.

— ...Situație neschimbată. Detectorul gravimetric indică prezența unor corpuri materiale de dimensiuni fixe și în repaos relativ... Nu am semnal radio.

— În regulă, mai așteptăm puțin, spune comandantul.

Este riscant ceea ce face. Regulamentul interzice scoaterea din funcțiune în mod voit, indiferent pentru cît de puțin timp ,a vreunuia din sistemele care asigură cercetarea permanentă a spațiului înconjurător pe distanțe de sute de mii de unități. Această aparatură poate fi considerată una din principalele verigi din cadrul complexului de mijloace și metode care asigură securitate zborului și deci a membrilor expediției. Are totuși o satisfacție, dacă poate fi numit satisfacție sentimentul pe care îl trăiește. Există în sfîrșit o certitudine : fenomenul este influențat de undele emise de radiolocator. De ce, nu știe, dar este cel puțin clar cum...

— Atenție, spune Fuad, detecție specifică prezenței unor mase moleculare distribuite aproximativ uniform în zona vizată...

O strălucire roză începe să păteze albul lăptos al ecranului gravilocatorului. Punctele de un roșu aprins, care nu și-au schimbat poziția, par niște pietre prețioase înecate într-o mare de carmin. Cifrele care furnizează, cu clipirile lor verzi, date despre evoluția fenomenului arată o tot mai lentă transformare a petei alungite în una de o formă circulară. Trec cîteva secunde apoi rămîn imobile arătînd mereu aceeași valoare.

— S-a oprit...

— Calipso ?...

— Nimic... Ne aflăm exact în umbra chestiei ăsteia din față...

Xavier ,comandantul navei Epsilon, se apleacă și, din cîteva mișcări reface legătura audio cu ordinatorul principal. „SPUNE...", se face auzită vocea de copil.

Oricît ar fi de abătut, glasul acesta reușește în cîteva secunde să-l destindă dar în același timp să simtă parcă material răspunderea care îi apasă umerii. Înmoaie cu tonalitatea sa catifelată muchiile pupitrelor, ca și lucirea rece a cifrelor și diagramelor electronice care acoperă multitudinea de cadrane ale aparaturii de bord.

— Ți-am furnizat noile date... Ce propui ?...

Cîteva clipe de tăcere. Un piuit, apoi :

„REDUCEȚI LA VALOAREA MINIMĂ ADMISĂ DE CONDIȚIILE DE ZBOR PUTEREA RADIOLOCATORULUI. CONTINUAȚI SUPRAVEGHEREA. DEOARECE SE PARE CĂ EXISTĂ O INTERDEPENDENȚĂ DIRECTĂ ÎNTRE FENOMEN ȘI EMISIA..."

— Te rog, fără explicații ! Rezumă-te numai la soluții...

„SOLUȚIE... TRANSFERĂ COMENZILE PENTRU CONTINUAREA ZBORULUI. VOI AVEA CAPACITATE MAI MARE DE A REACȚIONA PRIN ANULAREA FUNCȚIEI INTERMEDIARE PE CARE O EFECTUAȚI... ÎNTREGUL ECHIPAJ SĂ APLICE MĂSURILE DE SECURITATE PENTRU ALARMĂ DE GRADUL DOI..."

— De acord, bătrîne... Te repun în pîine, mormăie comandantul, în timp ce manevrează contactele care introduc nava în regim de zbor complet automat. Totodată dă comenzile necesare pentru alertarea tuturor oamenilor.

— Acum ce facem, așteptăm ?

— Da.

Zece oameni. Stau în fotolii cu spătare înalte, care le depășesc creștetul și privesc printre pleoape indicațiile aparaturii. Ochii, obișnuiți cu semiîntunericul cabinei, se fixează parcă indiferenți pe cadranele fosforescente.

Sînt clipele cele mai delicate pe parcursul unui zbor. Cu toate că au o deplină încredere în capacitatea de decizie corectă și rapidă a ordinatorului, de fiecare dată cînd trebuie să-i acorde autonomie totală în situații critice îi cuprinde o neplăcută senzație. Este ca și cum o mașină vine spre tine, în plină viteză, iar tu, cu toate că te poți deplasa, stai și aștepți ca persoana cu care eventual te afli să te tragă de mînă și să te scoată astfel din locul periculos.

Cu toate că brațele atîrnă moi pe rezemătoare, destinderea este numai aparentă. Nervii le sînt, cu fiecare clipă ce trece, tot mai tensionați. Unii încearcă să se gîndească aiurea, de cele mai multe ori acest aiurea însemnînd nava

Bază. Acolo sînt locuri de distracție, prieteni, dar mai ales prietene. Cunoștințe în general ocazionale, așa cum se întîmplă cu marea majoritate a membrilor permanenți ai navelor de cercetare și explorare. Un lucru curios : sînt puțini acei cărora le fuge gîndul spre Pămîntul pe care l-au părăsit cu mult timp în urmă. Încearcă să-și amintească locuri pe care le-au colindat dar, de fiecare dată, peste imaginile nebuloase pe care cu greu reușesc să le scoată din adîncul memoriei, se suprapun cele pe care le oferă cîmpurile, lacurile sau dealurile care formează reliefuI, artificial dar deosebit de frumos, al minusculei fărîme din Terra și care, după mai bine de zece ani de călătorie prin spațiu, a ajuns să poarte mai mult de șaizeci de mii de suflete.

Așteaptă. Zece oameni. Iar de așteptarea lor depinde existența a altor nouăzeci și doi, care, în pîntecul navei, în liniștea așternută, simt fiecare zvîcnire a carcasei ce-i poartă spre necunoscut.

Agitație.

A reapărut.

NIVELUL ZERO se liniștește. O undă de nesiguranță totuși...

De ce așa de slab ? Înainte de-a ajunge în apropierea SISTEMULUI, SURSA a pierdut foarte mult din energie. Dacă nu intervine nici o schimbare în bine, prezența ei va trebui neglijată. Orice convergență va însemna o risipire rapidă a resurselor, fără perspectiva măcar a compensării lor.

Se teme.

Involuția este dificil de stăpînit. Cere un mare consum energetic. Nivelurile inferioare, odată intrate în mișcare, nu pot fi oprite decît în momentul dispariției SURSEI, sau consumării ei. Intervențiile făcute pentru a stopa sau schimba cursul normal al acestui proces pot provoca tulburări de structură a SISTEMULUI care în final duc la distrugerea a numeroase niveluri de utilitate. Mai grav este însă nu atît pierderea unor trepte calitative ci faptul că acest lucru se petrece complet aleator, deci imposibil

de controlat. În istoria cunoscută a SISTEMULUI, fenomenul s-a petrecut de patru ori, iar perioadele de recompunere și restructurare care au urmat l-au întors, practic, de fiecare dată, aproape de stadiul inițial de formare. Dacă LEGEA nu s-ar fi păstrat prin existența NIVELULUI ZERO, probabil că în această clipă SISTEMUL nu ar fi existat, dar totalitatea indivizilor care ar fi supraviețuit ar umple spațiul în mod inutil, dezorganizați și limitîndu-se la acele legături reciproce care asigură doar perpetuarea. În această stare, fiecare entitate nu consumă decît foarte puțină energie, iar ea poate să aibă orice natură. Acesta este și motivul pentru care funcțiile și calitățile individului sînt primitive, chiar inferioare, celor ale membrilor ultimului nivel din cadrul SISTEMULUI. Nu există rațiune .Totul se rezumă la o vagă percepție a mediului și fenomenelor înconjurătoare, prelucrarea informațiilor care excită senzorii primitivi avînd ca unic scop reproducerea.

Fiecare individ este purtat în mod liber de efluviile care străbat spațiul, ici colo apărînd concentrări în jurul unor surse mai bogate de energie. LEGEA UNICĂ spune că acesta este și procesul care duce la formarea SISTEMULUI : concentrarea în jurul unei SURSE. Cu timpul însă, pe măsură ce numărul nivelurilor de utilitate a crescut, calitatea și cantitatea energiei consumate s-au schimbat, impunînd noi funcțiuni SISTEMULUI, deci ducînd la apariția și dezvoltarea a noi niveluri calitative. Toate se influențează reciproc din aproape în aproape, dar singur NIVELUL ZERO are posibilitatea de a controla și deci dirija activitatea SISTEMULUI în ansamblul său. El este de asemeni păstrătorul LEGII și, chiar dacă un cataclism distruge SISTEMUL, este suficient ca un singur membru al acestui nivel să scape ca LEGEA să rămînă îmbogățită cu întreaga experiență acumulată pînă în acea clipă și să constituie nucleu și ghid pentru formarea unor noi sisteme. Se crede că aceasta a fost și evoluția actuală societăți și care a ajuns în acest moment într-un punct al evoluției în care LEGEA nu mai spune nimic. Se află deci

într-o situație analogă celei care a dus la distrugerea SISTEMULUI anterior.

NIVELUL ZERO se teme tot mai mult. Conștiința faptului că refac o evoluție, o istorie care a avut drept final distrugerea, îl face să se simtă neputincios. incapabil de a întreprinde vreo acțiune decisivă.

„Ce facem ?..."

„C e f a c e m ?..."

„C E F A C E M ?..."

Întrebarea aleargă și răsună ca un ecou, repetată de fiecare individ care compune nivelul calitativ suprem.

„Așteptăm ?..."

„Nu !..."

„A Ș T E P T Ă M ?..."

„DA !..."

„N u !..."

„D A !..."

O clipă, totul pare suspendat. Oprit parcă de un zid invizibil, schimbul de informații încetează.

„S u r s a... S u R s a... SURSA !..."

„S U R S A !..."

„Su Rs A... S u r S A !..."

„C r e ș t e..."

„Crește !..."

„C R E Ș T E !..."

Lent, dar ireversibil parcă, peste slaba radiație care a marcat pînă în acea clipă prezența SURSEI, un nou flux se suprapune. Intensitatea lui se mărește cu fiecare clipă care trece și care scurtează distanța ce o separă de SISTEM. Încetinită pentru un timp, mișcarea care îl animă se reia cu o vigoare din ce în ce mai mare, apropiindu-l rapid de mărimea optimă necesară transferului de energie.

„P U T E M A c ț I O n A..."

„A C Ț I U N E !..."

„Ș a n s ă... Șansă..."

Dezorientate și haotice la început, ideile și deciziile încep să se organizeze și să se clarifice. Panica a dispărut. NIVELUL ZERO știe acum ce să facă.

„CRED CĂ ARE O FORMĂ SFERICĂ...'

— Cum adică, „cred" ? !... Este sau nu !

„DATELE DE CARE DISPUN NU PERMIT FURNIZAREA UNUI RĂSPUNS SIGUR... SECȚIUNEA PE DIRECȚIA DE ZBOR INDICĂ O DISTRIBUȚIE PERFECT CIRCULARĂ ȘI STABILĂ...", se face din nou auzit glasul de copil al ordinatorului.

Comandantul privește încruntat ecranul.

— Ce sînt corpurile care se găsesc împrăștiate în spațiul din apropierea acestui... nor sferic ?...

„SÎNT MASE CUPRINSE ÎNTRE O SUTĂ ȘI ZECE MII DE UNITĂȚI. AU O DISTRIBUȚIE NEUNIFORMĂ ÎN SPAȚIU... NU PREZINTĂ FORME PROPRII DE MIȘCARE..."

O pată de culoare roz, circulară și cu contururi regulate, ocupă partea centrală a imaginii furnizate de către locatorul gravitațional. De jur-împrejurul ei, asemenea unui roi de musculițe, un nor de puncte roșii de dimensiuni diferite umplu ecranul.

— Știți anecdota cu elefanții ? întreabă comandantul.

— Care elefanți ? se face auzit un glas care trădează curiozitatea.

— De fapt este o întrebare... Cine poate să-mi spună de ce elefanții au ochii roșii ?...

— ...

— Să vă spun tot eu : ca să se poată ascunde în cireș.

Cîteva rîsete discrete, de fapt simple sunete guturale, se fac auzite de după spătarele înalte ale fotoliilor. Nimeni nu poate înțelege de unde și pînă unde i-a venit comandantului să spună glume într-un moment nu tocmai vesel.

Simțind nedumerirea și ușoara stînjeneală a celor pre-

zenți, Xavier se foiește puțin în fotoliu și apoi tușește dregîndu-și glasul :

— Am senzația că în cireșul ăsta, spune întinzînd arătătorul către imaginea care acoperă ecranul, stă ascuns... un elefant. Ceea ce spun este mai mult o figură de stil, continuă privind la punctele roșii, boabe rubinii împrăștiate pe suprafața alburie a monitorului. Mă dezamăgiți cu lipsa voastră de umor. Dacă va trebui să vă explic mereu anecdotele pe care vi le spun, mai bine renunț... Vă las în lumea voastră închisă și pesimistă.

Face haz de necaz. Are o pornire care nu-i place deloc și pe care încearcă în mod sistematic să o stăpînească, dar, cu toate acestea, este tentat să o lase să se manifeste liber, în ideea că este totuși utilă. De fiecare dată cînd apar momente de tensiune care încing și imobilizează atmosfera din cabină se pornește pe vorbit, spunînd o groază de lucruri inutile, dar care reușesc în bună măsură să destindă nervii oamenilor. Șuvoiul cuvintelor se oprește brusc și de la sine în clipa cînd ceva îi spune că devine ridicol dacă mai continuă și că auditoriul capătă o ușoară nervozitate.

Acum tace. Privește imaginea din fața sa și-și freacă degetele împreunate unul de celălalt.

— Puștiule, dă-mi caracteristicile geometrice ale... norului din drumul nostru...

„DIAMETRUL : APROXIMATIV DOUĂ MILIOANE DOUĂ SUTE DE MII DE UNITĂȚI..."

— Iar corpurile acelea ?...

„DENSITATEA LOR VARIAZĂ PE UNITATEA DE VOLUM DE SPAȚIU LIBER. POT SPUNE DOAR CĂ CEL MAI ÎNDEPĂRTAT CORP DE CENTRUL NORULUI CONSIDERAT CA PUNCT DE REFERINȚĂ SE GĂSEȘTE LA PATRU MILIOANE TREIZECI ȘI UNU DE MII OPTZECI ȘI DOUĂ UNITĂȚI"

— Nu avem timp pentru a întruni Consiliul, așa că spune repede cam ce ai de gînd să faci...

„CER PERMISIUNEA DE A CONTINUA ZBORUL DUPĂ TRAIECTORIA PROGRAMATĂ ANTERIOR. DAR CU O MICȘORARE TREPTATĂ A VITEZEI."

— În ce scop ?...

„CERCETAREA MASELOR NECUNOSCUTE DISTRIBUITE ÎN SPAȚIUL DIN APROPIEREA NORULUI..."

— De ce ?...

„EMIT IPOTEZA CĂ PREZENȚA LOR ÎN LOCUL MENȚIONAT ANTERIOR ESTE DIRECT LEGATĂ DE CEA A ACUMULĂRII SFERICE DE MASA ȘI CARE PREZINTĂ ÎN MOD CERT PROPRIETATEA DE A ABSORBI ENERGIE ÎNTR-UN MOD NEMAIÎNTÎLNIT PÎNĂ ACUM. PUTEM OBȚINE ASTFEL INDICAȚII PRIVIND NATURA ȘI PROPRIETĂȚILE NORULUI. MENȚIONEZ CĂ ÎN INTERIORUL ACESTUIA AM DETECTAT PREZENȚA UNOR CONCENTRĂRI DE MASĂ CARE, SE PARE, AU ACEEAȘI ORIGINE CA ȘI CELE AFLATE ÎN EXTERIOR..."

— În regulă. Ai aprobarea, spune comandantul.

Își sprijină podul palmelor de marginea pupitrului și privește încruntat cîteva clipe marginea lucioasă a acestuia. Apoi ridică fruntea și spune :

— Ron, cere lansării pregătirea tuturor sistemelor...

— Și cele de rezervă ? se aude ușor mirată o voce

— Da...

— S-a făcut...

„CSYT zero unu zero doi șapte trei trei... r ă s p u n d e !"

Unda purtătoare se înfige în nivelul cinci sute unu zguduindu-l.

„Informațiile tale nu sînt c o n f o r m e..."

CSYT zero unu zero doi șapte trei trei tace.

Este unul din miliardele de miliarde de indivizi care compun nivelul, iar activitatea sa ar trebui să se limiteze strict la ceea ce impune funcționarea treptei calitative pe care se găsește.

„R ă s p u n d e !..."

Apelul se repetă rar dar cu o forță care face să vibreze întreg nivelul. Indivizii care se găsesc în imediata apropiere a celui interpelat încep să frîneze schimbul de date și energie pe care l-au avut pînă în acea clipă cu acesta. Sistemele lor de supraviețuire îi avertizează de posibilitatea apariției unui pericol.

„Deschide HATRA... T r e b u i e s ă ș t i m..."

S Ă a CC e P t e ?...

D a c ă nu... î L v o r D i s t r u g e... D i s t R u G e...

LEGEA... EA cere... Ș t I e...

Dacă se d e z v ă l u i e... S c a p ă... S C A P Ă...

Dar... EI... EI v o r î n ț e l e g e... Î n Ț e L E G E ?...

CSYT zero unu zero doi șapte trei trei este speriat și nehotărît. Trecerea liberă a fluxului de detecție al NIVELULUI ZERO prin HATRA fără nici un fel de filtrare va avea drept inevitabilă consecință pentru el, individ și component al SOCIETĂȚII, interdicția oricărei evoluții viitoare către nivelele superioare, aceasta în cazul cel mai favorabil.

„T r e b u i e s ă ș t i m ...."

Nu poate înțelege cum a fost posibil că acele informații, ascunse în cel mai ferit colț al ființei sale, să ajungă la cunoștința NIVELULUI ZERO.

Schimbul l i b e r ...

A t U N c I...

Momentul cînd E I au p o s i b i l i t a t e a... POT c e r c e t a pe fiecaRE... F I E C A R E i n d i v i d...

A t U N c i...

A t u n c i... C E V A i-a scăpat FăRă să-și dea s E a Ma...

S c u r t u l SCHIMB liber de date...

A T U N C I...

„Un u l t i m a v e r t i s m e n t..."

Și cît de mult s-a ferit.

Acele date, acele rezultate ale îndelungatelor căutări făcute pe parcursul evoluției sale pînă la nivelul la care se află nu trebuia să le dea la iveală decît în momentul cînd ar fi devenit component al nivelului calitativ suprem.

Informaţia...
Nu trebuie... NU TREBUIE să se PIARDĂ..."
EI... O vor DISTRUGE...
NU...
Să faCă...
CE... CE... C E...
Cum?...
Ştie...
ŞTIE...

Sfere. Alipite. Ghemotoace ciudate şi uriaşe care reflectă orbitor lumina proiectoarelor.

Forme piramidale. Colţuri şi muchii cu linii dure.

Forme alungite. Netede.

Forme alungite cu excrescenţe stranii umflîndu-le suprafaţa.

Amalgam nedefinit şi indescriptibil de suprafeţe şi volume.

Ochiul luminos le smulge una cîte una din noaptea veşnică, ca apoi pleoapa neagră a spaţiului să le ascundă din nou.

De minute întregi privesc fascinaţi imaginile care se succed lent pe ecranul central. Aerul în cabină pare a fi devenit mai rece şi frisoane neplăcute le aleargă pe spinare, scuturîndu-le din timp în timp umerii. Martori insensibili şi reci, indicatoarele aparatelor continuă să clipească imperturbabil afişînd cifră după cifră, o curbă după alta.

— Ar trebui... să oprim, murmură secundul.

Cuvintele răsună ca într-o cameră goală, fără a avea nici un efect parcă asupra celor prezenţi.

Clipele se scurg din nou fără ca ceva să le tulbure trecerea inexorabilă. Figurile, cu expresii încremenite în diferite atitudini, par ireale în semiîntunericul cabinei, luminate palid de sclipirea imaginilor de pe ecran.

Ieşind cu greu din uimire, Xavier se apleacă puţin şi, cu un gest al mîinii apasă pe un buton.

„STRUCTURI SPAȚIALE DE ORIGINE NONTERESTRĂ...", se face auzit glasul calculatorului.

— Detectezi activitate ?...

„SISTEMELE DE CARE DISPUN NU-MI PERMIT SĂ IAU ÎN CONSIDERARE PREZENȚA VREUNEI ACTIVITĂȚI DE TIP INTELIGENT..."

— Ce sînt ?...

„DUPĂ ASPECT ȘI DUPĂ SUMARA ANALIZĂ A STRUCTURII INTERNE, EXISTA CERTITUDINEA CĂ SÎNT CORPURI ARTIFICIALE, PROBABIL NAVE SPAȚIALE DE PROVENIENȚĂ NECUNOSCUTĂ..."

— Sînt sau nu locuite ?...

„REPET : NU AM DETECTAT PREZENȚA VREUNEI ACTIVITĂȚI INTELIGENTE..."

— Un... cimitir, murmură cineva.

— Este greu de crezut... Unde sînt ființele care le-au adus aici... și de ce... și cum au plecat ?...

— Provin de la același tip de rațiuni ? întreabă comandantul adesîndu-se ordinatorului.

„AM ANALIZAT OPT SUTE CINCIZECI ȘI ȘAPTE DE CORPURI. CU EXCEPȚIA A DOUĂ DINTRE ELE, TOATE CELELALTE, PRIN FORMĂ ȘI STRUCTURĂ, PAR A APARȚINE UNOR TIPURI DE RAȚIUNI DIFERITE..."

— Asemănări cu structura de tip terestru ?...

„DIN NUMĂRUL DE ANALIZE MENȚIONAT ANTERIOR, POT FI SELECȚIONATE UNSPREZECE CAZURI ALE CĂROR CARACTERISTICI INDICĂ UN TIP DE RAȚIUNE CARE ESTE ASEMĂNĂTOARE CELEI TERESTRE..."

Au oprit.

Ore întregi, parcă uitînd complet de misiunea navei ca și de acea ciudată pată întunecată care părea să-i amenințe, au cercetat navă după navă, înregistrînd totul, fă-

cînd măsurători, notînd. Era ca o febră de nestăpînit care le cuprinsese mințile și nu-i lăsa să se oprească, să raționeze.

Cînd au abordat prima navă, au făcut-o cu teamă și cu infinite precauții. Dar nimic nu s-a întîmplat. Nici o ființă nu le-a ieșit în întîmpinare. Apoi, treptat, teama a dispărut. Au trecut la cercetarea altor nave. De data asta, năvăleau fără nici un fel de grijă, scotocind și răscolindu-le pînă în cele mai ascunse colțuri. La bordul lui Epsilon nu mai rămîneau decît cîțiva oameni în Sala de Comandă și Control, în timp ce restul alergau prin pîntecele navelor străine, parcă tot mai obsedați de ideea că timpul se scurge prea repede și nu vor avea cînd să vadă tot și să adune tot ce se putea căra în brațe.

Xavier a încercat totul ca să potolească această nebunie. Rămăsese parcă singurul om capabil de o judecată corectă. După tentative repetate și zadarnice, a renunțat să mai încerce a-și convinge oamenii să se liniștească.

Acum încearcă să înțeleagă :

Unde se aflau ocupanții acestor construcții, expresii ale inteligenței unor civilizații străine ?

De ce le-au părăsit ?

Cum era posibil ca într-o zonă a spațiului atît de restrînsă să se găsească adunate laolaltă un număr atît de mare de nave și aparținînd tot atîtor tipuri de rațiuni ?

Prima idee care i-a venit în minte a fost aceea a prezenței unor radiații ucigătoare și cu o mare putere de penetrație care au surprins și decimat echipajele acestor nave. Ipoteza asta a căzut însă imediat pentru că dacă, într-adevăr, ființele care conduseseră aceste vehicole spațiale ar fi fost ucise, oricum sistemele automate de dirijare ar fi menținut navele pe traiectoriile avute în momentul intrării în zonă și, deci, ar fi fost imposibilă, practic, formarea acestui cimitir spațial.

Și mai era un lucru extrem de ciudat. Descoperiseră că toate vehicolele, fără excepție, erau în întregime lipsite de resurse energetice. Rezervele de combustibil erau complet epuizate încît numai prin analiza sistemului de propulsie, ce-i drept sumară, se putea determina cu oare-

care siguranţă tipul de substanţă utilizată pentru furnizarea necesarului de energie.

O altă caracteristică comună o constituia faptul că peste tot găsiseră presărate mici grămăjoare de praf, pe care agitaţia celor care răscoleau interioarele le împrăştia în aerul cabinelor.

Încăperi de forme ciudate, unele aparent goale, altele pline cu aparate sau lucruri stranii a căror utilitate era greu de înţeles, erau trecute în revistă una după alta, cu o febrilitate greu de controlat.

Au găsit obiecte care păreau a fi scafandre destinate a proteja fiinţe de tip umanoid, în timp ce altele, cu forme stranii, sugerau creaturi avînd o conformaţie pe care mintea cu greu o atribuia unor raţiuni. Într-o navă au descoperit, aşezaţi la posturile lor, pe membrii echipajului, îmbrăcaţi în combinezoane de protecţie închise ermetic. Erau de tip umanoid. Ochii ficşi, cu pupilele dilatate, priveau din spatele vizoarelor transparente undeva, departe, poate spre planeta natală pe care nu aveau să se mai întoarcă. Cîţiva oameni din echipele de cercetare, fără a cere aprobarea, s-au repezit şi au dezermetizat cîteva costume care protejau corpuri rigide din care viaţa se scursese probabil de mult, de foarte mult timp. În clipele următoare trupurile, pînă atunci închise în folia sintetică, s-au transformat într-o pulbere fină care, nor cenuşiu, a umplut încăperea. Această întîmplare a mai trezit puţin raţiunile amorţite, liniştind întrucîtva febra căutărilor haotice, necontrolate. Drept urmare, chiar dacă creaturile, care păreau a fi fost fiinţe ce pilotaseră cîndva navele din alte lumi, găsite ulterior în timpul căutărilor îi şocau prin stranietate, nu au mai repetat nici una din nesăbuitele tentative de a le scoate din costumele ce le protejaseră corpul un timp imposibil de apreciat.

Treptat, obosiţi, au început să revină unul cîte unul în pîntecele cald, primitor şi viu al navei care îi purtase pînă în acest cimitir al spaţiului.

Cele văzute nu-i lăsa însă să se odihnească.

Întrebările, care timp de ore stătuseră suspendate, închise în carapacea craniului şi înmulţindu-se cu fiecare

clipă care trecea, au pornit a năvăli în conştient, ameţindu-i şi creîndu-le o stare de nervozitate extremă.

Cu priviri obosite şi ochi încercănaţi, abia ţinîndu-se pe picioare, dar luînd mereu pilule revitalizante, stăteau adunaţi în grupuri mici, discutînd aprins. Terminalele Ordinatorului Central, răspîndite prin laboratoarele navei, erau solicitate la maximum.

Din aceste momente, evenimentele au început să se precipite.

„D e s c h i d H A T R A..."

Informaţia de acceptare se strecoară cu greu, smulsă parcă din adîncul fiinţei sale.

Se concentrează.

Întreaga sa energie se adună într-un ghem de forţă pregătită a se dezlănţui.

Va declanşa.

Ştie că acest lucru înseamnă autodistrugere, dar informaţia pe care o va trimite către toţi semenii săi aflaţi pe nivelele de utilitate cele mai apropiate va declanşa o reacţie în lanţ, cu efecte imprevizibile pentru SOCIETATE. El nu va mai exista însă. Vrea doar ca, indiferent de preţ şi indiferent cine îl va plăti, cele aflate de el să nu se piardă...

I n d i f e r e n t de P r e ţ...

I n d i f E r e n T CIN E va p L ă TI...

INDIF... E... L... t...

— Se întîmplă ceva !...

Glasul nu mai este monoton, nu mai este profesional. Este tremurat, uimit şi parcă se poate citi în el o nuanţă de teamă.

Comandantul întoarce capul, privind către cel care a vorbit.

— Ce anume ?

— Scade tensiunea debitată de generatoare !...

— Treci pe rezervă pînă aflăm ce s-a defectat.

— Am trecut. Acumulatoarele nu mai furnizează decît cu foarte slabe impulsuri...

Cu mișcări iuți și precise, Xavier apăsă cîteva butoane. Rezultatele care apar pe ecran nu sînt de natură să-l liniștească, ci din contra.

— Dă-mi situația centralizată a capacității energetice a navei, spune, adresîndu-se de astă dată ordinatorului.

Cîteva clipe de pauză pline de încordare.

„PE PARCURSUL A TREI SUTE DOUĂZECI DE MINUTE, POTENȚIALUL ENERGETIC AL SISTEMELOR DE ACUMULARE A SCĂZUT PROGRESIV DIN MOTIVE NECUNOSCUTE... SITUAȚIA A DEVENIT PERICULOASĂ ÎN MOMENTUL ÎN CARE A ÎNCEPUT SĂ SE REDUCĂ ȘI CAPACITATEA DE PRODUCERE. CIRCUITELE DE AVERTIZARE AU INTRAT ÎN FUNCȚIUNE ACUM DOUĂSPREZECE SECUNDE."

— Cauze ?

„NECUNOSCUTE."

— Atenție, ceva anormal se petrece la exterior ! se aude o voce.

— Preiau datele.

Glasul comandantului este răgușit, încordat.

Pe ecran încep să se înșire una după alta indicații numerice și diagrame. Apoi, acestea se deplasează într-un colț, iar locul lor este ocupat de imaginea spațiului din exteriorul navei.

Nu mai este întunecat. Negrul de smoală, punctat de puzderia constelațiilor, a devenit ușor argintiu, fosforescent. Epsilon pare că se află în centrul unui nor a cărui consistență crește cu fiecare clipă.

— Atenție, atenție... Către tot echipajul... Alarmă de gradul unu... Alarmă de gradul unu...

Difuzoarele repetă ordinul în toate încăperile navei, în timp ce o sirenă cu urletul ei spasmotic reușește să-i pună în picioare și pe acei de care, după tentative îndelungate, somnul reușise să se lipească.

— Pata, se face auzită vocea lui Fuad, a început să dispară... A dispărut complet...

— Locatorul ?...

— Negativ, răspunde Ed.

Spațiul devine tot mai argintiu, estompînd și apoi anulînd strălucirea de gheață a constelațiilor.

„Nivelul unu zero doi trei... Nivelul unui zero doi doi... Nivelul unu zero doi unu... Aveți spațiu permeabil liber... Cunoașteți LEGEA... Orice depășire voluntară sau nu a tranșei permise de zona de permeabilitate care vi s-a atribuit atrage după sine anihilarea totală a individului care a încălcat LEGEA... Orice depășire..."

NIVELUL ZERO și-a organizat componenții în jurul SURSEI. Acum formează o sferă perfectă. O capcană perfectă. O capcană perfectă atît pentru SURSĂ, cît și pentru miliardele de miliarde de indivizi care formează SOCIETATEA. În centru se găsește SURSA. Ea este miezul unei gigantice portocale a cărei pieliță subțire este formată de NIVELUL ZERO. Urmează apoi coaja compusă din cele o mie două sute unsprezece niveluri calitative, aranjate într-o succesiune netă și uniformă.

Transferul energetic a început.

Lumina pîlpîie.

Indicatoarele saltă bezmetic și vibrează parcă într-o ultimă sforțare de a-și păstra poziția.

Cîteva ecrane care afișează parametri de funcționare ai agregatelor se întunecă, în timp ce altele au salturi bruște de strălucire.

O sirenă urlă scurt, apoi sunetul se stinge într-un hîrîit scos parcă de un organism în agonie.

— Motoarele... motoarele !...

NU AAAM... SUF... SUFI... ENTĂ... ENERGIE... GIE..."

Glasul Ordinatorului pare scîncetul unui copil care face efortul să articuleze primele cuvinte.

Din cînd în cînd, în întunericul aproape total, cîte o pereche de ochi strălucește în clipa în care jerba convulsivă de lumină a vreunui ecran inundă pentru o fracțiune de secundă încăperea.

Un geamăt se aude din interiorul navei. Un geamăt care crește, ca apoi să scadă în intensitate pînă la dispa-

riția totală. Renaște cu răbufnire scurtă, furioasă. Se înmoaie, agățîndu-se parcă de pereții navei cu gheare de neputință care fac să vibreze carcasa în alunecarea lor inexorabilă. Sînt generatoarele. Cu eforturi aproape de ființă vie încearcă să acopere uriașul flux de energie care, ca dintr-o rană, se scurge spre exterior, fiind înghițit de spațiul nesfîrșit.

— Acționați hubloul ! Repede !

Un om își desface centura și se repede către unul din pereții cabinei.

Trage de o pîrghie. Cîteva clipe de așteptare, dar nimic nu se întîmplă.

Pe fruntea omului apar picături mari de sudoare. Dacă în cameră ar fi lumină, s-ar putea vedea cum fața a devenit dintr-o dată galbenă, iar ochii s-au adîncit în orbite.

Împinge maneta în vechea poziție.

Așteaptă.

Înfige bărbia în piept și trage cu forță.

Cîteva clipe de așteptare, dar nimic nu se întîmplă.

— Nu răspunde...

Mîna i-a rămas parcă lipită de mînerul pîrghiei, în timp ce privirea este îndreptată spre locul în care presupune că ar trebui să se găsească fotoliul comandantului.

— Manual, deschide manual ! Repede !

Cu un gest nervos îndepărtează chingile care îl țin legat de fotoliu și, dintr-un salt, Xavier se află lîngă operator.

— Desfă...

O siguranță clămpăne. Simultan, un capac se rabate din perete, dînd la iveală o roată de circa treizeci de centimetri diametru. Pare robinetul unei instalații hidraulice. Mînerul, prins de cercul exterior, stă culcat pe diametrul roții. Xavier îl apucă și trage cu putere de el, aducîndu-l perpendicular pe disc. Apasă apoi un buton aflat în capăt, blocîndu-l.

— Trage !

Sub forța celor patru mîini care trag cu putere de

mîner, roata începe să se învîrtească întîi greu, cu smucituri, apoi tot mai uşor şi mai lin.

— A fost înţepenit... Dacă nu s-a umblat niciodată... la el...

Xavier vorbeşte printre dinţii încleştaţi de efort, continuînd să învîrtească anacronica roată.

O linie albă. Despică tavanul încăperii de la un capăt la celălalt.

O explozie de lumină inundă sala. Cu un gest reflex, oamenii ridică mîinile acoperindu-şi ochii. În clipele următoare, vizoarele filtrante sînt trase pe faţă, protejînd retinele şocate de puternicul aflux de fotoni.

Ridică frunţile.

„CSYT zero unu zero doi şapte trei trei... Nu b l o c a... N U B L O C A !... Lasă libere c o n e x i u n i l e ! L a s ă l i b e r e c o n e x i u n i l e ! "

NIVELUL ZERO simte dereglarea. Un singur canal este liber. Cel care străbate HATRA. Celelalte însă opun o rezistenţă tot mai mare fluxului informaţional.

„Trebuie distrus !"

„Nu !"

„Trebuie anihilat !"

„Este important să ştim !"

„Blochează reţeaua ! Trebuie distrus !"

„Dacă îl distrugem nu vom şti niciodată ce s-a întîmplat !"

„Nu este momentul ! Nu putem alege ! Trebuie anihilat !"

Sînt clipe în care LEGEA obligă NIVELUL ZERO să asigure transferul de energie de la SURSĂ către celelalte trepte de utilitate. Acum, el nu poate analiza decît un număr extrem de restrîns de factori perturbatori. Blocajul care a apărut în chiar inima sistemului îşi amplifică consecinţele în întreaga reţea informaţională, iar cel care l-a provocat nu poate sau nu vrea să răspundă apelurilor venite de la nivelul conducător. Pentru a evita urmările care, pe măsura scurgerii timpului, se agravează, LEGEA

obligă la distrugerea individului din cadrul SOCIETĂȚII care a provocat dereglarea.

CSYT zero unu zero doi șapte trei trei cunoaște LEGEA.

CSYT zero unu zero doi șapte trei trei mai știe însă că singura modalitate de a asigura difuzarea informațiilor pe care le deține fără ca acestea să poată fi total filtrate de către NIVELUL ZERO este aceea de a provoca o blocare aparentă a canalelor de comunicație cu ceilalți membri ai sistemului. Acest lucru, mai ales în situația dată, amenință direct securitatea SOCIETĂȚII, iar aceasta va obliga nivelul calitativ suprem să întrerupă temporar investigarea centrului vital informațional HATRA. Rămîne liber astfel principalul canal de legătură între toate nivelele de utilitate.

Știe că din clipă în clipă poate fi distrus.

Știe că încă nu s-au hotărît.

Știe că șansa maximă o are în clipa de maximă deblocare.

O lumină albă a inundat încăperea. Totul pare învăluit într-o ceață fosforescentă care parcă se lipește de aparate, de îmbrăcăminte, estompînd contururile obiectelor și oamenilor și creînd o stranie senzație de plutire într-un spațiu fără sus și fără jos, fără timp și fără realitate.

Ochii se obișnuiesc treptat cu lumina.

Prin transparența uriașului hublou care acoperă tavanul Sălii de Comandă și Control, albul, într-o infinitate de nuanțe și mișcări, oferă un incredibil spectacol de lumină. Vîrtejuri de argintiu strălucitor se amestecă cu explozii de un alb mat. Alb cenușiu, alb gălbui, alb cu nuanțe, ce sclipesc numai o clipă, de verde smarald și roșu rubin, fuioare efemere, valuri lăptoase, gheme de lumină, se nasc, se descompun, se recompun, se amestecă sau se suprapun.

Cu capetele date pe spate, oamenii privesc, privesc și nu sînt în stare să scoată nici măcar exclamații de uimire. Ochii li se cufundă în talazurile albe, în timp ce mințile

se umplu de întrebări care înlătură pentru cîteva momente teama ce le cuprinsese sufletele.

Xavier apleacă fruntea şi-şi îndreaptă privirile către podeaua care reflectă doar o lumină mată şi pe care par a se fugări umbre cu forme ciudate.

Craniul îl simte gol. Gol, dar un gol alb. Alb lăptos.

Cîteva clipe este dezorientat. Nu ştie la ce se gîndea şi ce vroia.

Se agaţă cu disperare de cîteva idei răzleţite în infinitul gol, gol alb, alb lăptos.

C e a f a... D u R e r e...

Ridică braţul să-şi maseze ceafa înţepenită dar grosimea costumului îl obligă la un efort serios. Acest lucru îl face să-şi revină complet şi să-şi îndrepte privirile către panourile cu aparatură. Indicatoarele se disting cu greutate, iar pe ecranele cu afişare luminoasă nu se mai poate citi nimic.

Loveşte cu arătătorul în dreptunghiurile mici de plastic transparent într-o zadarnică încercare de a mişca indicatoarele. Apasă cîteva butoane, fără ca vreun efect să fie vizibil.

Priveşte linia roşie care indică nivelul rezervelor energetice ale navei. Încet dar sigur, ea se apropie tot mai mult de valoarea zero.

Întoarce capul. Se uită de jur împrejur. Operatorii şi-au revenit din surpriza primelor clipe, iar acum fac eforturi de a culege un minim de date de la aparatura care primeşte tot mai puţină energie utilă funcţionării.

Comandantul face semn unui operator.

— Vino, te rog !

Împreună încep să rotească de volant, pînă cînd trapa de protecţie a hubloului nu mai lasă decît o deschizătură suficientă pentru a lumina interiorul încăperii.

Zgomote seci se fac auzite, rînd pe rînd, în camere, pe culoare. Sînt sistemele automate care, pentru a micşora consumul de energie, întrerup funcţionarea dispozitivelor de condiţionare a aerului.

„Elemente ale nivelului nouă opt nouă nu au trecut încă de zona de permeabilitate !"

„A t e n ț i e ! Secțiunea centrală a NIVELULUI ZERO ! Se produce o suprapunere parțială a nivelelor nouă opt nouă cu trei nivele inferioare și un nivel superior imediat vecine !"

„Anihilați membrul SOCIETĂȚII cu numărul de cod CSYT zero unu zero doi șapte trei trei... A N I H I L A Ț I CSYT Z E R O U N U Z E R O D O I Ș A P T E T R E I T R E I... A n Hi L a ț I..."

Informația ajunge prima.

Asta aștepta.

Prin toate canalele informaționale ale lui CSYT zero unu zero doi șapte trei trei țîșnesc fluxuri rapide de date.

Se răspîndesc cu viteze uriașe din aproape în aproape la toate nivelele și către toți componenții SOCIETĂȚII.

Cîteva clipe, întregul sistem este blocat.

Un fulger verde izbucnește din inima NIVELULUI ZERO.

CSYT zero unu zero doi șapte trei trei nu mai există.

Fîșia de lumină care taie tavanul pălește o secundă.

Capetele se ridică, iar pe fețele pe care s-au întipărit expresii întrebătoare umbre se succed haotic.

Nu mai este o dungă albă. Este un joc nebun de culori. Din cînd în cînd fascicule de linii albastre și verzi fulgeră prin deschizătură, străbătînd spațiul în toate direcțiile.

„CSYT zero unu zero doi șapte trei trei nu mai este..."

„A fost distrus inutil..."

„A fost distrus pentru că ȘTIA !..."

„Greșea !..."

„Dacă greșea nu ar fi fost distrus..."

„Nu greșea... SURSELE sînt rațiuni... SÎNT R A Ț I U N I !..."

„SURSELE... Rațiuni ? !..."

„R A Ţ I U N I !..."

„Din ordinul NIVELULUI ZERO le-am distrus mereu... mereu..."

„Trebuia..."

„Nu !..."

„Trebuia !"

„Nu !..."

„Sînt vitale pentru supravieţuirea NOASTRĂ !... V i t a l e !"

„Nu t r e b u i a u distruse !"

„NOI... sau ELE !..."

„Nu t r e b u i a u distruse !"

„SOCIETATEA nu ar fi supravieţuit dacă nu le folosea energia..."

„Ba da !... Erau R A Ţ I U N I !..."

„NIVELUL ZERO ŞTIA !..."

„Ştia ?"

„Ştia ! ?"

„Nu ştiu... Nu ş t i u !... Poate că da... poate nu... LEGEA nu spune nimic !..."

„LEGEA n u s p u n e n i m i c !..."

„LEGEA... N I M I C... n i m i c !..."

„LEGEA nu e bună... b u n ă !..."

„NIVELUL ZERO m i n t e... m I n T e... MINTE !"

„LE... ZERO... TE... inte..."

„... inte... te..."

„Minte !"

Informaţiile aleargă, se ciocnesc, se descompun, se recompun deformîndu-se şi căpătînd noi sensuri. Nivelul calitativ suprem poate din ce în ce mai greu să controleze funcţionarea sistemului. Trebuie tot mai des să recurgă la anihilarea indivizilor care se abat în număr tot mai mare de la prevederile LEGII punînd în pericol securitatea SOCIETĂŢII. S-a declanşat o reacţie în lanţ. Distrugînd pentru a salva situaţia, nivelul calitativ suprem pierde tot mai mult din capacitatea de control, capacitate pe care nu

o poate păstra în continuare decît dacă continuă să anihileze orice individ care se abate de la prevederile LEGII.

Sistemul se degradează rapid.

Nava pare înconjurată acum de o sferă de foc pe suprafața căreia se încrucișează ca niște vinișoare verzi și albastre fasciculele de anihilare emise de NIVELUL ZERO.

Deodată sfera pare a se umfla.

Se dilată tot mai mult și mai repede. Liniile care îi brăzdau suprafața se măresc și ele. Par gata să plesnească.

O flamă verde.

O clipire a pleoapei întunecate a spațiului.

Întuneric.

Lumină.

Întuneric. Întuneric. Întuneric.

Clipele trec. Fantasticul spectacol nu se mai reia.

Luminițe de toate culorile se reaprind și clipesc pe panoul de control. Bîzîind, ecranele se luminează. Zgomote scurte, clămpănituri metalice se fac auzite în măruntaiele navei. Unul cîte unul, agregatele își reiau funcționarea normală.

Oamenii se mișcă neliniștiți în fotolii și-și aruncă priviri întrebătoare. Nu sînt încă siguri că totul s-a terminat.

— Avem alimentare normală, spune comandantul, iar vocea sa are darul de a-i pune pe toți în mișcare.

Privește dunga roșie a nivelului rezervelor de combustibil.

— Ara, refă te rog diagrama Regal...

— Ce porcărie ! Cine naiba m-o fi pus să mă fac pilot ? mormăie secundul, în timp ce degetele aleargă pe claviatura aparaturii.

— Dacă îți dai demisia ți-o semnez chiar acum, iar apoi ești liber să pleci unde vrei, dar în navă să nu te mai prind !

Tonul puțin iritat îl determină pe secund să întoarcă capul și să-l privească pe Xavier cu o figură ușor mirată.

— Am glumit, ce te-a apucat ?

— Ai refăcut diagrama ? întreabă comandantul fără a lua în seamă replica coechipierului.

— Da...

Xavier roteşte puţin fotoliul şi priveşte monitorul de pe pupitrul lui Ara.

— În regulă... S-au dus treizeci la sută din rezervele noastre de energie...

— Luăm legătura cu Lagrange ?

— Să încercăm mai întîi să aflăm ce s-a întîmplat.

Epsilon pluteşte încet şi cu atenţie printre sutele de nave gîndite şi concepute de raţiuni străine. Se roteşte lin în jurul propriei axe, pătrunzînd tot mai adînc în întunecimea spaţiului. Din loc în loc, pe suprafaţa metalică, ciudate fuioare argintii se agaţă sau par a se încurca în instalaţiile fixate la exteriorul navei. Sub impulsul forţei centrifuge, cîte un ghem fosforescent şi aburos se desprinde şi se pierde imediat în spaţiu.

— Comandante, avem din nou poziţia navei Calipso ! spune operatorul de la pupitrul cu aparatura de urmărire.

— Caracteristica ?

— Pozitivă... Recepţie cu fluctuaţii în limita admisibilă...

— Poziţia...

— S-a modificat faţă de cea avută înainte de întrerupere...

— Traiectorie...

— Încă... Dar ce naiba ? ! Iar ? !

— Ce s-a întîmplat ?

— Atenuări... Se întîmplă ceva cu antena...

— Imagine, Ara... Antena principală.

Ecranul cenuşiu se întunecă cîteva momente. Treptat, o dungă alburie, o geană de lumină, taie în diagonală dreptunghiul de smoală. Se poate distinge acum cu claritate o spirală care se îngustează spre unul din capete. De structura ei nori argintii, mici ghemotoace de vată, stau agăţaţi înfăţişînd privirilor uimite contururi vaporoase într-o

continuă pulsare. Se dilată, se contractă, se alungesc sau se rotunjesc, dar prezintă o evidentă tendință de grupare spre vîrful antenei pe care îl înconjoară cu un nimb fosforescent.

— Ce mai este și asta ? !

— Vom afla îndată, spune Xavier.

Apasă un buton și, potrivind pastila microfonului în dreptul buzelor, continuă :

— Doi oameni din echipa Delta Trei să se echipeze și să iasă în exterior. Se vor îndrepta spre antena principală. Vor lua cu ei un recipient de tip *kapa*. Misiunea lor este de a preleva o cantitate din substanța de culoare alb-argintie ce pare a avea lumină proprie și care se află în partea superioară a antenei... Aveți întrebări ?...

Din difuzor se aude o tuse seacă, apoi un hîrșîit, ca atunci cînd cineva umblă cu degetele pe suprafața microfonului.

— Ce facem cu restul de... materie rămasă pe antenă ?

— Îl îndepărtați cu jeturi de aer...

— Iar cu recipientul ?...

— Îl predați imediat carantinei.

— În regulă...

— Altceva ?...

— Cred că nu...

— Succes ! spune comandatul întrerupînd legătura.

Operațiunea a decurs fără incidente. Timp de un sfert de oră toate privirile au fost ațintite pe ecranul pe care se putea urmări activitatea celor doi oameni. În clipa cînd a început degajarea antenei, operatorul însărcinat cu supravegherea emisiei de pe nava CALIPSO a anunțat că recepționează iar semnalul-baliză.

Au uitat de recipientul plin cu ciudata substanță consumatoare de unde electromagnetice.

Calculele arătau că traiectoria după care se deplasa CALIPSO se îndepărta tot mai mult de a lor așa că s-a decis luarea legăturii directe și stabilirea drumului de urmat pentru realizarea întîlnirii.

Cînd vocea lui Panda s-a făcut auzită în toate difuzoarele de la bordul navei EPSILON toți membrii echipajului

au început să fluiere şi să strige şi se părea că aceleaşi manifestări de bucurie se petreceau şi în cealaltă navă. Pînă la întîlnire mai trebuiau să treacă treizeci şi patru de ore.

Două ore după restabilirea legăturii, laboranţii care activau în sala carantinei au fost transportaţi la infirmerie într-o stare de gravă anemie. Epuizarea era atît de accentuată încît respiraţia se făcea cu mare greutate, fiecare dilatare a toracelui provocînd dureri cumplite. La întrebările insistente ale medicului care dorea să ştie care puteau fi cauzele acestei slăbiciuni subite, nu erau capabili decît să repete în neştire şi cu vizibile eforturi că şi „aparatele sînt epuizate". Într-adevăr, oamenii care i-au înlocuit pe cei bolnavi au comunicat că o parte din instalaţiile aflate în dotarea carantinei aveau un comportament anormal. Se puteau observa variaţii bruşte în indicaţiile dispozitivelor de măsură şi control, uneori chiar stagnări în poziţii, care nu puteau fi interpretate decît ca o scoatere din funcţiune a aparatului respectiv.

A trecut circa o jumătate de oră fără a se trage nici o concluzie asupra a ceea ce se petrecea. Singura urmare a fost aceea că toţi cei care lucrau acum ca înlocuitori în sala de carantină au început să dea semne de nervozitate şi de oboseală din ce în ce mai accentuată.

Este negru. Două dungi roşii îl înconjoară la cele două capete.

Stă pe o măsuţă într-un colţ al încăperii.

Oamenii se mişcă în jurul său fără a-l băga în seamă.

Cineva, preocupat de indicaţiile haotice ale aparatelor, pune mîna pe el cu intenţia de a-l muta mai într-o parte. În aceeaşi clipă are senzaţia unui gol imens în stomac în timp ce picioarele i se înmoaie. Tubul îi scapă din mîini, cade şi se rostogoleşte sub o etajeră.

Omul priveşte cu o expresie năucă. Crede cîteva clipe că ceea ce vede se datorează slăbiciunii care i-a cuprins corpul.

Tubul a început să se dilate. Mai întîi în partea centrală, apoi către capete. A căpătat forma unei mingi de rugby.

Omul este atît de uimit încît nu-i trece prin minte că ar trebui să-i facă şi pe cei din jur atenţi la ceea ce se petrece. Nu poate să-şi imagineze ce fel de forţă este aceea care poate să aducă materialul ultrarezistent din care este făcut cilindrul sub această formă.

Irizaţii de metal care începe a se topi îşi fac apariţia pe suprafaţa neagră.

— Priviţi ! reuşeşte în sfîrşit să articuleze în timp ce arătătorul se îndreaptă către întunecata formă.

O băşică roşie îşi face apariţia în partea centrală. Se umflă ca un balon de plastic.

Oamenii privesc adunaţi în cerc. Privesc fără a schiţa cel mai mărunt gest de a interveni. În sfîrşit, unul se repede spre sertarul unui manipulator şi-l deschide cu o smucitură. Se răsuceşte pe călcîie şi face un prim pas către forma care nu mai este cilindrică, dar care continuă să se afle sub raft. Înainte de a duce gestul pînă la capăt, obiectul plezneşte cu un zgomot înfundat, iar camera se umple instantaneu de un abur alb argintiu. Cei prezenţi nu au timpul să realizeze ce anume se petrece, că straniul abur pare a se condensa şi, picături mari, lipicioase, acoperă ca o exemă gălbuie mese, oameni, aparate, podea.

Extras din RAPORTUL No 131

grup EPSILON

„...REFERITOR LA ANALIZELE EFECTUATE ASUPRA SUBSTANŢEI ALE CĂREI CARACTERISTICI SE GĂSESC DETALIATE ÎN ANEXA NO. 3... SE POT TRAGE URMĂTOARELE CONCLUZII :

A. ESTE FORMATĂ DIN MACROMOLECULE DE COMPLEXITATE TREI, AFLATE ÎNTR-O ALCĂTUIRE DE UN TIP NECUNOSCUT PÎNĂ ACUM.

B. A DISPĂRUT CAPACITATEA DE A ABSORBI ENERGIE, CALITATE MANIFESTATĂ ÎN SPAŢIUL LIBER SAU ÎN CONTAINERUL KAPA ÎN CARE S-AU MENŢINUT CONDIŢIILE DIN SPAŢIUL LIBER.

C. STRUCTURILE SÎNT DIFERENȚIATE ÎNTRE ELE PRIN PREZENȚA ÎN ZONA CENTRALĂ A FIECĂREI ENTITĂȚI A UNEI REȚELE CRISTALINE TIPICE. SE PARE CĂ ACEASTA JOACĂ UN ROL IMPORTANT ÎN ABSORBȚIA DE ENERGIE. INVESTIGAȚIILE CARE SE VOR FACE VOR CONFIRMA SAU NU ACEASTĂ IPOTEZĂ.

D. NU A FOST DETECTATĂ..."

Momentul întîlnirii cu nava CALIPSO se apropie. EPSILON se depărtează tot mai mult de straniul cimitir al navelor adunate aici din toate colțurile universului.

Se rotește lent în jurul axei centrale, înșurubîndu-se tot mai adînc în noapte.

O ultimă scamă alb-argintie cu strălucire fosforescente și contururi aburoase se desprinde de pe carcasa de oțel și, zbătîndu-se o clipă, parcă într-o ultimă încercare de a se agăța de ceva, dispare înghițită de întuneric.